

అను సన్ధాన రత్నావళి

(ఒక బ్రహ్మభ్యాసకునిమనన సంగ్రహవాక్యసంపుటి)

గ్రంథకర్త

కొతా మోహనరామశాస్త్రి

ఆత్మవిద్యాశ్రమము

విజయవాడ :: సికింద్రాబాదు

1976

ప్రథమ ముద్రణము
1976

సర్వహక్కులు గ్రంథకర్తవి

20/- రూపాయలు

ప్రాప్తిస్థానము :

ఆత్మవిద్యాశ్రమము

కొతా బిల్డింగ్స్

బీసెంటు రోడ్, విజయవాడ-520 002

కొతా స్వారాజ్య విహార్

10-పద్మానగర్, సికింద్రాబాదు-500 025

ముద్రణ :

స్వారాజ్య ప్రింటింగ్ ఇన్ స్టిట్యూట్

సికింద్రాబాదు-500 025

బ్రహ్మశ్రీ పూర్వోత్తర మీమాంసా విద్వాన్, పండితప్రవర

వీరేశ్వరకృష్ణ డోంగ్రేశాస్త్రిగారి

అభిప్రాయము

ఆత్మమననానుకూలమగు అనేక ప్రకరణములుగల “అను సన్ధాన రత్నావళి” అను ఈ గ్రంథమందు గ్రంథరచనా కౌశలము అంతగా గనుబడక యున్ననూ, స్థానిత్యములేని వేదాంతశాస్త్ర సిద్ధాంత నిరూపణమను ఒక గుణ ముండుటచే “ఏకేనాపి సువృక్షేణవనం సర్వం సుశోభితమ్”, అను న్యాయ ముచే యీ గ్రంథము సువిభూషితమై సాధకులకు పరమ ప్రయోజనకారియై యున్నది.

ఈ గ్రంథకర్తగారిచే లోగడ రచింపబడిన “బ్రహ్మ విద్యాను సన్ధాన దర్పణము”, “జ్ఞానామృత సారము”, “ఆత్మానంద ప్రకాశిక” ఆంగ్లమున “The Secret of Man and World” అను గ్రంథములవలె యీ గ్రంథము గూడ గ్రంథకర్తగారి తత్త్వాను సన్ధాన ప్రీతి నిశ్చయదార్ఢ్యతను విశేషముగ తెలుపుచున్నది.

ఇందు వారి మనన పరిపాకముచే స్వయంకృతములగు “ఆత్మ రసాయన మాల”, “ఆత్మాను భూతి” మొదలగు అనేక ప్రకరణములు విశేషముగ ఆకర్షణీయములై యున్నవి.

యోగ వాశిష్ఠము, శ్రీ మద్భగవద్గీత, ఉపనిషత్తులు మరియు అనేక వేదాంత ప్రకరణ గ్రంథములనుండి సంగ్రహించిన అనేక వాక్య రత్నములు వివరణ ప్రకాశముచే యిందు చక్కగా ప్రకాశించుచు వాచకుల హృదయముల నత్యంత మాకర్షించుచున్నవి.

ఈ గ్రంథము సాధకులకు అత్యంతోపకారకమై యుండునని నా నిశ్చయము.

ఈ రత్నావళి గూర్చిన వేదమూర్తులు బ్రహ్మశ్రీ విరాజితులగు శ్రీ కౌతా మోహన్ రామ్ శాస్త్రిగారి నిత్య నిరతిశయానందముతోపాటు, యీ భౌతికోపాధి గూడ చిరకాలానువృత్తమై, సుదీర్ఘకాలమువరకు యిట్టి సాధకానుగ్రహము జరుగుచుండవలయునని అపేక్షించుట తప్పనిసరియై యున్నది.

విజయవాడ

నలినామ సం॥

ఆశ్వియుజ శుద్ధ ద్వాదశి

ఇందువాసరము

4-10-1976

ఇట్లు

వీరేశ్వరకృష్ణ డోంగ్రేశాస్త్రి

బ్రహ్మశ్రీ పి. యన్. ఆర్. శాస్త్రిగారి

అభిప్రాయము

అను సన్ధాన రత్నావళి యను సీ గ్రంథము, ఉత్తమవేదాంత గ్రంథములను పఠించి, తత్త్వరహస్యమును స్వానుభవము చేసుకొని, నిరంతర మనన నిదిధ్యాసనములను చేసిన ఉత్కృష్ట వ్యవసాయఫలరూపమైనది యీ గ్రంథ రత్నము.

వేదాంత వాక్యముల రత్నమాల యని నాకు స్ఫురించి, దీనిని జదివి ఆనందించితిని. దీనిని ముద్రించిన ముముక్షులోకమునకు అత్యంతోపయోగకర మగునని చాటి చెప్పగలను.

సికింద్రాబాదు
7-9-1976

ఇట్లు
పి. యన్. ఆర్. శాస్త్రి

ప్రాస్తావికము

ఇది జీవుని పరమార్థ స్వరూపమును, నిత్య నిరతిశయానందమునునైన మోక్షప్రాప్తికి సాక్షాత్సాధనముగు బ్రహ్మభ్యాస గ్రంథము. ఆత్మమనన, ఆత్మాను సన్ధాన రత్నావళి. బ్రహ్మభ్యాసమనగా

శ్లో॥ తచ్చింతనం తత్కథనం, అన్యోన్యం తత్ప్రబోధనమ్ ।

ఏతదేక పరత్వంచ, బ్రహ్మభ్యాసం విదుర్బుధాః ॥

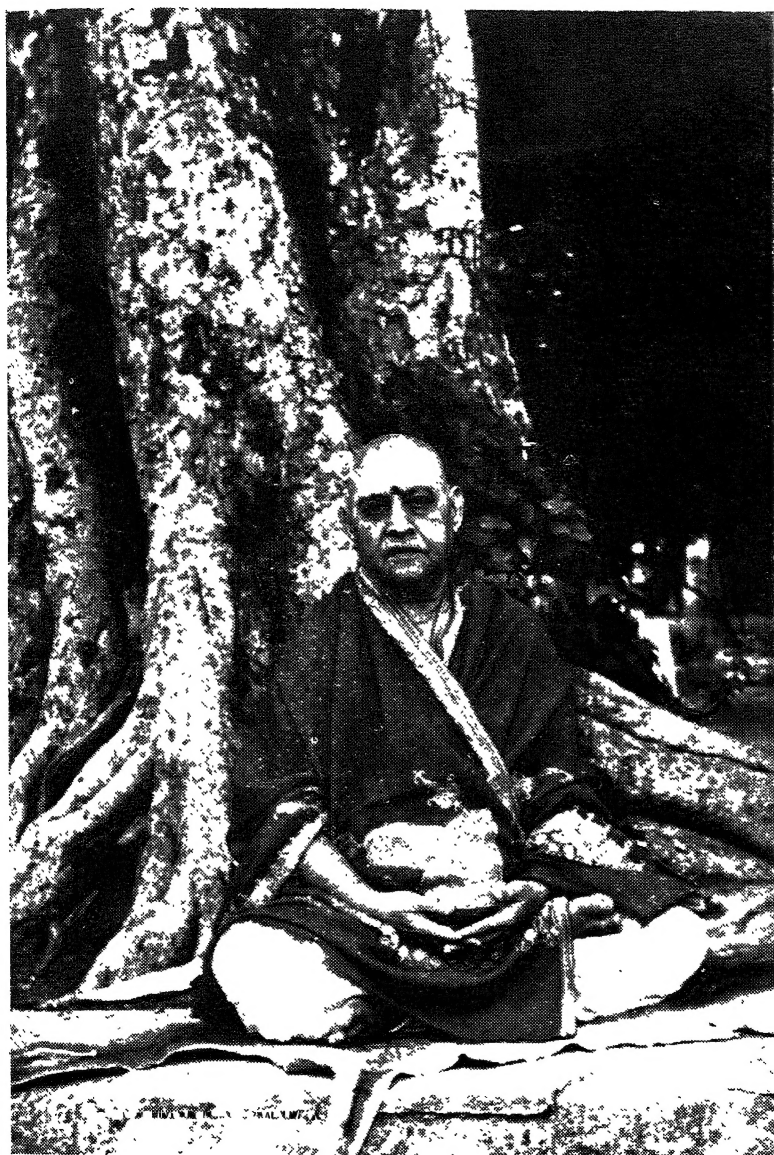
అని శ్రీ వశిష్ట వచనము తెలుపుచున్నది. శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు ముముక్షువులకు “స్వస్వరూపాను సంధానం భక్తిరిత్యభిధీయతే” అని భక్తికి ముఖ్యార్థమును నిర్వచించుచున్నారు. ఈ గ్రంథము గ్రంథరూప రచనతోడ నేను వ్రాసినది కాదు. మరేమనిన, గడచిన మూడు నాలుగు సంవత్సరములలో నా బ్రహ్మభ్యాసమునకుగాను, తీవ్ర ముముక్షు ప్రయత్నముతోడ, నే నప్పడప్పడు చూచినట్టి వేదాంత తత్త్వ గ్రంథములలో నాకు మనన ముఖ్యాశయములని తోచిన వాక్యములను సంగ్రహించి నా దినచర్య పుస్తకములలో అనగా డైరీలలో వ్రాసికొనిన నోట్సును అనగా సంగ్రహ వాక్యములను, యివిగాక నేను ఆ డైరీలలో ననే, సంగ్రహముగ వ్రాసికొనిన నా ఆత్మాను సన్ధాన విషయ వాక్యములను గూడ జేర్చిన యొక మనన సంగ్రహ వాక్య సంపుటి ఇందులో నోట్సు రూపమున నున్న దానికంతయు వాక్య ఘోషాపర సందర్భము లన్నిచోట్లను కనుబడవు. ఐనను యీ గ్రంథము “బ్రహ్మ సత్యం జగన్మిథ్యా” “ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ” “నేహనా నాస్తికించన” మొదలగు వేదాంత వాక్యములకును, “తత్త్వమసి” “అహం బ్రహ్మస్మి” మొదలగు మహావాక్య బోధ సమన్వయమునకును, నుపకరించుచు, నిర్గుణ బ్రహ్మను సన్ధానాదుల కత్యంతోపయోగము, పరమ ప్రయోజనకారియని నా ఆశయము. తత్త్వ జిజ్ఞాసువులకు మననామృతము.

ఐనను మొదట యిది యంతయు నా మనన ప్రక్రియగా నిరంతరము నేను జూచిన ఉపనిషత్తులు, భగవద్గీతా, పంచదశి, యోగవాశిష్టము, నైషకర్మ్య సిద్ధి, మరియును శ్రీ శంకర భగవత్పాదుల వివేక చూడామణి, మహావాక్య దర్పణము, అపరోక్షానుభూతి, ఉపదేశ సాహస్రి, ఆత్మబోధ,

మొదలగు గ్రంథరాజములనుంచి నా స్వంత ఉపయోగముకొరకు కేవలము నోటుగగా నా దైరీలలో వ్రాసికొనబడినదేగాన, మొదట దీని ముద్రణతలంపు నాకు లేకుండెను. కాని ఏవో కొన్ని సందర్భములలో కొంతమంది పండిత వర్షులు, దీనిని పరిశీలించుట తటస్థించెను. తదుపరి వారు దీనిని ముద్రించి గ్రంథరూపమున నుంచినయడల, దీని ప్రయోజనము నొందగల జిజ్ఞాసువులు కొందరైనను వజ్రమణులు అరుదుగ నుండునట్లు, యుందురనియు, దీనిని ముద్రణారూపమున నుంచుట, యీ విద్యాభ్యాసకులకు మహాప్రకారముగ నుండు సనియూ చెప్పి ప్రోత్సాహించిరి.

తదుపరి దైర్యము నవలంబించి దీనిని ఆత్మాను సన్ధాన గ్రంథరూపమున గావించినాడను. ఇది ఆత్మ విద్య. ఇదియే బ్రహ్మవిద్య, ముముక్షువులకు మోక్షప్రాప్తి సుసాధనము. ముముక్షువులు దీని పూర్తి లాభము నొందుటకు యీ గ్రంథ నామమునుబట్టి సూచింపబడుచున్నట్లు ఆత్మ చింతనాద్యభ్యాస మును, నిరంతరమును అనగా ఆత్మ సాక్షాత్కార పర్యంతమును వినుపుజెందక, నభ్యసించుచుండుట ప్రధానము పరమప్రయోజనకారి. ఈ విద్యను గురించిన విషయ విమర్శలను విపులముగ తెలియగోరు మహనీయులకు పైన నుదహరించిన ఆది గ్రంథములతోడ మాచే సవిస్తరముగను శ్రుతి యుక్తి అనుభవరూపము నను తేటతెల్లముగ సులభశైలిలో సిద్ధాంతముగ రచింపబడినట్టి “బ్రహ్మ విద్యాను సందాన దర్పణము” “జ్ఞానామృత సారము” “ఆత్మానంద ప్రకాశిక” మొదలుగాగల గ్రంథముల శ్రద్ధాపూర్వకముగ సద్గురు ముఖమున అందు విషయముల హృద్గోచరము గావించుకొని పఠించుచు, ఆత్మాను సన్ధానాద్యభ్యాస మును విడువక నభ్యసించుచుండిన యడల, పరమాత్మ జ్ఞానానుభవముకు అత్యంతోపకారముగ, సహకరించునని నా పునరాశయము. గీతా వచనముగూడ “శ్రద్ధావాన్ లభతే జ్ఞానం” అని తెలుపుచున్నది.

కావున దీనియందు గల వాక్య పరమ ప్రయోజనమును మాత్రము గ్రహించి, రచనాదోషము లున్నయడల పండితవర్షులు వాటిని పాటింపక మన్నింప వేడుచున్నాను.

८०५५८

విషయసూచిక

... ..

విషయము	పుట సంఖ్య
1. ప్రార్థన శ్లోకములు ...	1
2. ఉపోద్ఘాతము ...	3
3. మానవునకు జీవసృష్టియే సంసారబద్ధ కారణము గాని ఈశ్వరసృష్టిగాదు ...	9
4. ప్రపంచము, ప్రాపంచిక విషయముల యొక్క- అవాస్తవికత ...	12
5. మాయాస్వరూపము ...	16
6. ఆత్మ - అంతఃకరణముల విమర్శ నిరూపణ ...	17
7. మానవునకు పరమపురుషార్థ సాధనము మనస్సే ...	20
8. ముముక్షువులకు కర్తవ్యము ...	22
9. కొన్ని నిర్వచనములు ...	26
10. పంచదశి సంగ్రహ వాక్యములు ...	28
11. శ్రుతివాక్య మంజరి ...	46
12. బ్రహ్మస్వరూప వాక్యములు, అనుసన్ధానము ...	56
13. జీవుని వాస్తవ స్వరూపము ...	58
14. ఆత్మజ్ఞాన లాభము ...	61
15. తత్త్వద్వంద్వీ ...	62
16. తత్త్వజ్ఞాడు ...	67
17. ముముక్షు వ్యవహార నిరూపణ ...	69
18. జ్ఞాని - అజ్ఞానుల ప్రారబ్ధానుభవము ...	71

విషయము	పుట సంఖ్య
19. వాశిష్ట గ్రంథ సంగ్రహ వచనములు	73
20. ఆత్మాను సన్ధాన క్రమము	79
21. బోధ సారాంశము	82
22. లోకానుభవ నీతి న్యాయవచనములు	88
23. ప్రాస్తావిక శ్లోకములు - నీతి వచనములు	91
24. కొన్ని భగవద్గీత సందర్భ శ్లోకములు	96
25. మననవాక్య కదంబము	109
26. బోధ శ్లోక సంపుటి	111
27. కొన్ని ఉపనిషద్వాక్యముల సంపుటి	118
28. వివేక వ్యవహారము	123
29. అంతర్యామి అన్నను, ఆత్మయన్నను ఒక్కటియే	127
30. సిద్ధ గీతలు	131
31. విద్యావిచారమున కొన్ని వాక్యములు	141
32. ఆత్మాను సన్ధానము	144
33. మరణ మూర్చనమ్	146
34. సంకల్ప త్యాగము	148
35. సమాధి-సమాధి లక్షణములు	152
36. మోక్ష స్వరూపము	155
37. పరమార్థ బోధ	158
38. ఆత్మజ్ఞానికి అపూర్వసిద్ధు లుండవలెనను నియమము లేదు	161
39. ఆనాది బ్రాంత్యనుభూతి-రెండు విధములు	163
40. స్వాత్మాభిన్న-చిదాకాశాను సన్ధానము	165
41. జ్ఞాన భూమికలు	172
42. పరమసుఖ-సుసాధనము	176

విషయము	పుట సంఖ్య
43. పరమేశ్వరుడు శ్రీ వశిష్ట భగవానులకుజేసిన ఆత్మబోధ ... 182	
44. స్వస్వరూపాను సన్ధానము ... 194	
45. ఆత్మ రసాయనమాల ... 197	
46. ఆత్మానుభూతి ... 201	
47. ఉపసంహారము ... 210	

ముముక్షు ప్రాతః స్మరణ

శ్లో॥ ప్రాతః స్మరామి హృది సంస్ఫుర దాత్మతత్త్వం,
సచ్చిత్సుఖం పరమహంసగతిం తురీయమ్ ।
యత్స్వప్న జాగర సుషుప్తమవై తి నిత్యం
తద్బ్రహ్మ నిష్కల మహం నచ భూతసజ్జః ॥

శ్లో॥ ప్రాతర్భజామి మనసాం వచసామగమ్యం
వాచోవిభాన్తి నిఖిలా యదనుగ్రహేణ ।
యన్నేతి నేతివచనై ర్నిగమా ఆవోచన్
తందేవదేవ మజమచ్యుత మాహరగ్ర్యమ్ ॥

శ్లో॥ ప్రాతర్నమామి తమసః పరమర్కవర్ణం
పూర్ణం సనాతనపదం పురుషోత్తమాఖ్యమ్ ।
యస్మిన్నిదం జగదశేష మశేషమూర్తా
రజ్జ్వం భుజిష్ణుమివ ప్రతిభాతి తంవై ॥

శ్లో॥ ప్రాతఃస్మరామి శ్రీకృష్ణ పరమాత్మానమవ్యయమ్ ।
స్వాత్మాభిన్నం స్వప్రకాశం సచ్చిదానంద లక్షణమ్ ॥

శ్లో॥ ప్రాతఃస్మరామి గాయత్రీం పరబ్రహ్మస్వరూపిణీమ్ ।
జ్ఞానానందమయాం శాంతాం జీవన్ముక్తి సుఖప్రదామ్ ॥

శ్లో॥ స్వాత్మానందం పరమసుఖదం కేవలం జ్ఞానరూపం
విశ్వాతీతం గగన సదృశం తత్త్వమస్యాది లక్ష్యం ।
ఏకం నిత్యం విమలమచలం సర్వధీ సాక్షిభూతం
సర్వాధారం పరమపురుషం స్వస్వరూపం స్మరామి ॥

ఆత్మాను సన్ధాన రత్నావళి

ప్రార్థన శ్లోకములు

శ్లో॥ యదవిద్యా విలాసేన భూత ప్రకృతి సృష్టయః ।
తం నౌమి పరమాత్మానం సచ్చిదానందవిగ్రహమ్ ॥

శ్లో॥ గురుర్బ్రహ్మ గురుర్విష్ణు గురుర్దేవోమహేశ్వరః ।
గురు స్సాక్షాత్పరంబ్రహ్మ తస్మైశ్రీ గురవేనమః ।

శ్లో॥ గురవే సర్వలోకానాం, భిషజేభవరోగిణామ్ ।
నిధయే సర్వవిద్యానాం, దక్షిణామూర్తయేనమః ॥

శ్లో॥ శంకరం శంకరాచార్యం, కేశవం బాదరాయణమ్ ।
సూత్రభాష్య కృతౌవందే, భగవంతౌ పునః పునః ॥

శ్లో॥ సదాశివ సమారంభం, శంకరాచార్య మధ్యమామ్ ।
అస్మదాచార్య పర్యంతం, వందేగురు పరమృరామ్ ।

శ్లో॥ బిల్వేశం సతతం వందే, భాస్కరం పరమం గురుమ్ ।
గురుంచ జ్ఞానదాతారం, సూర్యనారాయణం బుధమ్ ॥

శ్లో॥ కౌతన్యయ సుధాబింబం, సూర్యనారాయణం గురుమ్ ।
వందేఽహం జ్ఞానదాతారం, పితరం జ్ఞానభాస్కరమ్ ॥

శ్లో॥ యస్మిన్నర్వం యతఃసర్వం, యఃసర్వం సర్వతశ్చయః ।
యశ్చ సర్వమయోనిత్యం, తస్మై సర్వాత్మనేనమః ॥

శ్లో॥ బహిరస్తశ్చ సర్వాత్మా సదాస్వాత్మా నుబుద్ధిభిః ।
వివిధేన క్రమేణైష భగవాన్పరిపూజ్యతే ॥

దీని తాత్పర్యార్థమేమనిన :-

దేనియందు సమస్తముకలదో, దేనినుండి సమస్తము అవిర్భవించుచున్నదో, ఏది సమస్తము అయివున్నదో, ఏది అంతటను వ్యాపించియున్నదో, ఏది సర్వమయమై యొప్పుచున్నదో అట్టి సర్వరూపమగు ఆత్మకు సదా నానమస్కారము. మరియును, బాహ్యోభ్యంతరములం దున్నవాడును, సర్వాత్మయు, సదాజీవులయొక్క స్వాత్మరూపుడునునగు ఈ ఆత్మభగవానుడు ఉత్తమ బుద్ధిమంతులచే అనేక విధములుగ పూజింపబడుచుండును.

“అను సన్ధాన రత్నావళి” యను నీ గ్రంథమందంతటను తెలుపబడునట్టివి పరమాత్మాను సన్ధాన వాక్యరత్నములేగాని స్థూల దేహాది సంఘాత పరిదృశ్యమానజగత్సంబంధములు గావు. కాని వీనినన్నింటిని ముముక్షువులు శాస్త్రసాధనక్రమముగ మాత్రము గ్రహించి, వాస్తవమున జీవుని పరమార్థస్వరూపమగు నిత్య నిరతిశయానన్ద పరమాత్మస్వరూపమును నొందవలయును. అభ్యాసకులకు యిట్టి క్రమమును, సాధనములను తెలుపునదియే మోక్షసుసాధనమగు యీ అనుసన్ధాన రత్నావళి. ఇది అనుభవసారము.

ఉపోద్ఘాతము

ప్రాస్తావికములో తెలుపబడినట్లు యీ గ్రంథమంతయు ఉపవిషదాది అద్వైత గ్రంథ రాజముల సిద్ధాంత సంగ్రహ మనన వాక్యముల సంపుటి. ఇందు ఆత్మలాభ సాక్షాత్పాదనములగు మనన, స్వస్వరూపాను సన్ధాన ప్రక్రియలు, వివిధములుగ జేర్చబడియున్నవి. బోధకొరకు విషయ నామములు అనేకములుగ యుదహరించుచున్నను యిందు జెప్పబడు విషయమంతయు “బ్రహ్మ సత్యం జగన్మిథ్యా”యను నదియు “తత్త్వమసి” యను మహావాక్య బోధయు, బలువిధములుగ తెలుపునట్టి మననమేగాని వేరుగాదు. ఈమనన మెందుల కావశ్యకమనిన వివేకులు కోరునట్టి శాశ్వత సుఖ స్వరూపమగు బ్రహ్మాత్మ యీ మననాది ప్రక్రియవలన దెలియబడునని “యదావై మనుతేఽథ విజానాతి”, యని శ్రుతిమాత తెలుపుచున్నది. శాస్త్రప్రమాణము ననుసరించి, మనన ప్రయోజనమునకుగాను నేను కొన్ని సంవత్సరములు గావించిన నా మననాభ్యాస వాక్య సంపుటిని, పండితవర్యుల ప్రోత్సాహము వలన, జిజ్ఞాసువుల ప్రయోజనము నుద్దేశించి దీనిని గ్రంథరూపము గావించుచున్నాడను. దీని యావశ్యకతయు, ప్రయోజనము, లేవియనిన—జన్మించిన ప్రతి జీవుడును తన కెల్లప్పుడును సుఖముండవలయుననియు దుఃఖము రాగూడదనియు కోరుచుండును. అనగా అనన్దావాప్తి దుఃఖ నివృత్తిని కోరుచుండును. కాని సుఖానంతరము దుఃఖము, దుఃఖానంతరము సుఖమును సాధారణముగ జీవులు పొందుదురేగాని శాశ్వత సుఖమును పొందలేకున్నారు. శాశ్వత సుఖము నొందుటకు ఆత్మజ్ఞాన మావశ్యకము. శాశ్వత సుఖమగు కైవల్యము అనగా పరమముక్తి జ్ఞానమువలననే కలుగునని “జ్ఞానదేవతు కైవల్య

మితి వేదాంత దిండిమః” అని చెప్పుటచే యితర సాధనములచే పరమ ముక్తి కలుగదని వాక్యమే స్పష్టపరచుచున్నది. ఇచట జ్ఞాన మనగా స్వాత్మ జ్ఞానమేగాని తదితర జ్ఞానములు గావు. ఈ విషయమునే శ్రీ వశిష్ట భగవానులు శ్లో॥ కరోతు భువనే రాజ్యం విశత్వాకాశ మంబువా । స్వాత్మ జ్ఞానం వినావిద్వన్ విశ్రాంతిం నాధిగచ్ఛతి॥ అని తెలుపుచున్నారు. కావున శ్రుతి స్మృతివచనములన్నియు స్వాత్మజ్ఞానము లేక విశ్రాంతి, అనగా శాశ్వతసుఖము నొందశక్యముగాదని స్పష్టము చేయుచున్నవి. కాని కొందరు పుణ్యకర్మలవలన గూడ సుఖమును బొందవచ్చునుగదా యని తలంతురు. ఇదియు శాస్త్రప్రమాణమేనని తలంచవచ్చును. ఇది యధార్థమైనప్పటికిని పుణ్యకర్మలవలన గలుగు ఫలము (సుఖము) నశించునదియేయని గూడ పరమాత్మయగు గీతా చార్యులు ద్వితీయాధ్యాయమందే, 40, 41 మరియు 42 శ్లోకములతో కర్మఫలము శాశ్వతముగాదనియు జీవునకు జన్మపరంపర గలిగించు చుండుననియు, యీ ఐశ్వర్యసుఖము వలన పరమాత్మయందు చిత్త సమాధానము గలుగదనియు స్పష్టముగ తెలుపుచున్నారు. కావున పునరా వృత్తి రహితమైన శాశ్వత సుఖమును గోరు విద్వాంసులందరకును స్వాత్మజ్ఞాన మావశ్యకము. బ్రహ్మజ్ఞానమన్నను, స్వాత్మజ్ఞానమన్నను నొక్కటియే. జీవునకు ఆత్మాపరోక్షజ్ఞానమువలన నిత్యనిరతిశయ సుఖస్వరూపమగు పరమముక్తి కలుగునని “బ్రహ్మవిదాపోత్పత్తి పరమ్”, “బ్రహ్మ విద్రుప్త్యైవ భవతి” అను మొదలుగాగల శ్రుతి వచనములు చాటి చెప్పుచున్నవి. బ్రహ్మయన్నను, ఆత్మయన్నను, పరమాత్మ యన్నను నొక్కటియే. కాని ఆ శ్రుతిమాతయే “నాయమాత్మా బలహీనే నలభ్యః” అనగా బలహీనునిచేత ఆత్మ పొందబడదు అనిగూడ తెలుపు చున్నది. ఇచట బలమనగా ఏదియని విచారించిన దేహబలము కాదు. మరయేదనిన స్వస్వరూపమగు ఆత్మప్రాప్తికి ప్రీతి నిశ్చయములుగల మనోబలముగాని వేరుగాదు. ఆత్మా పరోక్షప్రాప్తికి మనోబల ప్రీతి

నిశ్చయములుగలవాడే అర్హుడు అనిగూడ శ్రుతిమాతయే “కశ్చిద్ధీరః ప్రత్యగాత్మానమైక్షత్. ఆవృత్త చక్షరమృత త్వమిచ్ఛన్”, అనగా ఒకానొక ధీరుడు ప్రత్యగాత్మదర్శనమును గోరుచు యింద్రియముల నంత ర్ముఖముగావించి అమృత త్వము నిచ్చయించుచుండునని తెలుపుచున్నది. ఇంతమాత్రమునకే యిట్టిచ్చయించువానిని ధీరుడని యేల చెప్పవలయు ననిన, శ్రుతియే “పరాంచిఖా నివ్యతృణ తస్వయంభూః తస్మాత్పరాజ్ఞశ్శ తినాన్తరాత్మాన్”, అనగా జగత్కర్తయైన బ్రహ్మ, సృష్టి ఆదియందే జీవుని యింద్రియములను బహిర్ముఖ వ్యాపారములుగలవిగ సృష్టించెను. జిజ్ఞాసువు కాత్ర శ్రవణానన్తరము తాను సాక్షాత్కారమును గోరునట్టి ప్రత్యగాత్మను ఆన్తరమున దర్శించవలసి యున్నదిగాని బాహ్యమున దర్శించుటకు ఆయన, యింద్రియగోచరుడు గాడు. ఆ ప్రత్యగాత్మ అవిషయుడు, నిర్విషయుడు. ఇంద్రియములూ, బాహ్య విషయములను గురించియే పోవుచుండునుగాని, నిర్విషయుడగు ప్రత్యగాత్మను తెలిసి కొనజాలవు. కావున ఆత్మజ్ఞానము నిచ్చయించు మహనీయులు యింద్రియ ప్రవృత్తిని అరికట్టవలయును. ఇది సామాన్యమైన పనిగాదు. గావున యింద్రియములను నిగ్రహించి ఆత్మదర్శనము నిచ్చయించువాడు “ధీరుడు” అని శ్రుతిమాతయే చెప్పుచున్నది. ఇట్టి ధీరత్వమే ఆత్మ జ్ఞానమునకు కావలసిన బలము.

సామాన్యముగ ఇచట నొక శంకకు ఆపాతతః ఆవకాశ మున్నది. అదియేదనిన సృష్టికాలమందే “బ్రహ్మ” యింద్రియముల నేల బహిర్ముఖ వ్యాపారములనుగానే జేయవలయును? అనునది. కాని యీ సంశయము సరియైనదిగాదు. ఏలనన బ్రహ్మదేవుడు, యీ ప్రపంచ సృష్టి కల్పించినదియే, జీవుల ప్రారబ్ధ సుఖదుఃఖ భోగములకుగాను. సాధారణముగ జీవులు వారివారి ప్రారబ్ధముల ననుభవింపవలసి యున్నది. ఈ ప్రారబ్ధమనునది జీవుల అనాది అవిద్యా కామకర్మలచే యేర్పడినది. “ఆవశ్యమేవ భోక్తవ్యం కృతం కర్మ కథాకథమ్”

“నాభుక్తం క్షీయతే కర్మ కల్పకోటి శతై రపి” అను మొదలుగాగల వచనములు జీవులకు ప్రారబ్ధకర్మ, భోగమువలనగాని నశించదని స్పష్టముజేయుచున్నవి. జీవునకు ప్రారబ్ధక్షయమైనగాని అనగా కర్మ పూర్తిగ నశించినగాని మోక్షము గలుగదు. కావున, ఏ జీవుడైనను విధిగా తన కర్మఫలమును క్షయింపజేసుకుని ఆత్మలాభము నొందవలయునేగాని వేరుదారి లేదు. పరమేశ్వరుడు జీవులకు యింద్రియములను కేవల అంతర్ముఖముగ జేసినయెడల సృష్టియందు జీవునికి ప్రారబ్ధ భోగమునకే అవకాశములేక ప్రారబ్ధము శేషించియుండును. జీవునకు ప్రారబ్ధము, భోగమువలనగాని నశించదని “ప్రారబ్ధం భోగతోనశ్యేత్” అను వచనము తెలుపుచున్నది. ప్రారబ్ధ మెట్టిదైనను, ప్రారబ్ధము నశించినగాని జీవునకు ముక్తిలేదు. ప్రారబ్ధ ఫలమును నశింపజేసుకొనుటకు ఒక్క ఆత్మజ్ఞానమే శరణ్యము. ఆత్మజ్ఞానమువలన సంచిత ఆగామి కర్మలు యావత్తు నశించునని “జ్ఞానాగ్నిః సర్వకర్మాణి భస్మసాత్కురుతేయన” అని శ్రీకృష్ణపరమాత్మ తెలుపుచున్నారు. కావున తమ ముక్తి కొరకు కర్మక్షయమును గోరు విద్వాంసులు ఆత్మజ్ఞానమును సర్వప్రయత్నములచేతను అనగా శ్రవణ మనన నిదిధ్యాసన అభ్యాసముల వలన సాధించవలయునేగాని వేరుదారి లేదు. “శ్రద్ధావాన్ లభతేజ్ఞానమ్” అని శ్రీకృష్ణపరమాత్మ తెలుపుచున్నారు. ఇందులకు సందియము లేదు.

కావుననే ఆదియందు పరమేశ్వరుడు జీవప్రారబ్ధానుభవమునకు గాను ఇంద్రియములను బాహ్యవిషయ ప్రవృత్తములుగ సృష్టించుట అవశ్యకమైనది. ప్రత్యగాత్మయో నిర్విషయుడు. ప్రతి జీవునకును ప్రారబ్ధమనునది ఆగస్త్యము. అయినను ఇది భోగమువలనగాని నశించదు. ఈ ప్రారబ్ధము నశించినగాని స్వస్వరూపజ్ఞానము గలుగదు. ఇది కలిగినగాని సంసార భయరాహిత్యము గాదు. కావుననే శ్రీకృష్ణభగవానులు అర్జునునకు ద్వితీయాధ్యాయ ప్రారంభముననే 14 వ, శ్లో

“మాత్రాస్పర్శాస్తు కౌ నైయ శీతోష్ణ సుఖదుఃఖదాః ।

ఆగమాపాయినోఽనిత్యా స్తాం తితిక్షస్వభారత ॥

త ప్ప ని స రి య గు ప్రారబ్ధము ననుభవించునప్పుడు సుఖ
దుఃఖాద్యనుభవములు గలుగుచుండును. కాని యివి ఆగస్త్యకములు,
నశించునవిగాన వాటిని నీవు సహించవలయునుగాని వేరుదారిలేదని
తెలుపుటకే “తితిక్ష” శబ్దమును వాడి బోధించిరి. ఈ తితిక్ష
యనునది సర్వాంశముగ (అనగా పరిపూర్ణముగా) కలుగవలెననిన
యడల నిది ఆత్మజ్ఞానమువలనగాని గలుగదు. కావున భగవద్గీతయందు
మున్ముందరనే ద్వితీయాధ్యాయ 20 వ, శ్లోకమునుంచి 25 వ, శ్లోకము
వరకు ఆత్మస్వరూపమును బోధించి తన ప్రారబ్ధ నిర్ణయమైన యుద్ధ
మును జేయించి విజయమును గావించిరి. అర్జునునంతటి వానికిగూడ
ప్రారబ్ధనిర్ణయమైన యుద్ధము విధిగా నాచరింపవలసి యున్నది. కాని
పరిపూర్ణాత్మ జ్ఞానములేమిచే తన ప్రారబ్ధ నిర్ణీతమైన యుద్ధము
జేయుటకు శోకమును, భయమును నొందెను. కావున అట్టి భయమును
మున్ముందరనే, ఆత్మజ్ఞానముచే తొలగించి నిర్భయముగ యుద్ధముజేయ
సమర్థునిగ అర్జునుని శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ గావించెను. అర్జునుడు భయము
నొందిన యుద్ధము, తన ప్రారబ్ధనిర్ణీతమని భవపరచుటకుగానే చిట్ట
చివరకు 18 వ అధ్యాయమందు 60 వ శ్లోకములో “కర్తుం నేచ్ఛసి
యన్మోహాత్కరిష్య త్యవశోఽపితత్” మోహమువలన నీవు దేనిని
జేయననుకున్నావో దానినే అవశుడవయ్యు జేయుదువు, అని ప్రారబ్ధ
ఫలబలమును అర్జునునకు సూచించి తెలుపుచున్నారు. అర్జునునంతటి
వానికిగూడ ప్రారబ్ధఫలమును పరమాత్మ యిట్లు తెలుపుచుండ, సామా
న్యుల మాట జెప్పువలసినదేమి యున్నది. కావున ఎంతటి, యెట్టి
జీవుడైనను ప్రారబ్ధము ననుభవింపక తప్పదు. ఏ జీవుడైనను తనకు
విధింపబడిన శిక్షవంటి, తన ప్రారబ్ధము ననుభవించుచునే మరల తిరిగి
తనకు కర్మఫలము లేకుండ జేసికొని ముక్తిని నొందవలయునేగాని

వేరుదారి లేదు. కర్మానుభవము నొందుచు అనగా ప్రారబ్ధానుసరణమున కర్మ నాచరించుచు దాని ఫలము గలుగకుండజేసికొనుటకు ఒక్క ఆత్మజ్ఞానమే సాధనము. వివేకులందరకును ఆత్మజ్ఞానము అనగా స్వస్వరూపజ్ఞానము జీవదశయందు జీవన్ముక్తికిని, తదుపరి విదేహముక్తియగు శాశ్వతకైవల్య సుఖమునకునూ యావశ్యకము. ఇదియే శరణ్యము. సాక్షాత్సాధనమగు యీ ఆత్మ విజ్ఞానవిషయము, తత్సాధనముల గురించియు, ఆత్మానుసన్ధాన ప్రక్రియ ప్రకారాంతరములుగ, ఉపనిషద్వాక్యములతో, అద్వైత గ్రంథ రాజముల సిద్ధాంత సారవాక్యములతో, ముందు, మనన సంగ్రహవాక్యములందు శాస్త్రప్రమాణముతో, విపులముగ నిరూపింపబడియున్నది. ఈ విద్యకు పునరుక్తి, దోషముగాక యావశ్యకము. ఇది ఆత్మవిద్య కావున విద్వాంసులకిది గ్రాహ్యము, దీని అభ్యాసము ముక్తిదాయకము.

మానవునకు జీవసృష్టియే సంసారబద్ధ కారణముగాని ఈశ్వరసృష్టిగాదు

ఈశ్వరుడనగా మాయాశబ్దిత బ్రహ్మయే ఈశ్వరుడు. ఈయనయే సృష్టికర్త. ఈయనకు సృష్టికర్తృత్వాదులు కల్పితములు. అయినను ఇవి వ్యావహారిక ప్రయోజనములు. ఈ సృష్టివ్యవహారము జీవుల యొక్క అనాది కామకర్మలయందు ప్రారబ్ధి ఫలభోగమునకుగాను కల్పింపబడినది. ఈశ్వరసృష్టి యనగా పంచభూతములు, వీటి సమ్మేళనముచే జనించిన చతుర్విధ జీవరాసులు, జడపదార్థములును, అనగా జీవజడ సృష్టియంతయు ఈశ్వరునిది. ఈ ఈశ్వరసృష్టి అంతయు జీవప్రారబ్ధి ఫలభోగనిమిత్తము కల్పితము, వ్యావహారికము. అయినను జీవప్రారబ్ధినుభవ క్షయములనిమిత్తము ఈ సృష్టి యావశ్యకము. ప్రతి జీవుడును, వారి వారి ప్రారబ్ధిముననుభవించుచు దాని నశింపజేసుకొనవలయును. ఇట్టి ప్రారబ్ధినాశముతోడగాని యెట్టి జీవుడైనను ముక్తి బడయజాలడు. ప్రారబ్ధిము అనుభవమువలనగాని నశింపదని వాక్యము తెలుపుచున్నది. కాన ఈ సృష్టి యావశ్యకతయున్నది. అయినను కేవల ఈ సృష్టి జీవునకు బంధహేతువు కాదు. ఈ సృష్టి పదార్థములయందు వారి వారి వాసనానుసారమున కలుగునట్టి సక్తతాభిమానములు, రాగద్వేషాదులే బంధకారణము. “జీవసృష్టియే బంధహేతువు”. జీవసృష్టియనగా విషయములయందు జీవులకు కలుగునట్టి రాగద్వేషాదులు. ఇవి మనోనిష్ఠములు. కేవలం విషయములున్నను నిర్బాధములు. ఒక వ్యక్తియందుగాని, వస్తువుయందుగాని జీవునకు కలుగునట్టి అనుకూల ప్రతికూల జ్ఞానములే రాగద్వేషాదులకు కారణము. ఇవి చిత్త వాసనా సంస్కారములనుబట్టి కలుగుచుండును. కావున ముముక్షువునకు వాసన

లను త్యజించుట యావశ్యకము. అనగా అశుభములగు అనాత్మవాసనలను త్యజించి, శుభములగు ఆత్మవాసనలను వృద్ధిచేసుకొనుచుండవలయును. ఆత్మజ్ఞానము ఏకము, అద్వితీయము, అఖండము, నిరతిశయ సుఖ స్వరూపము, నిత్యము. అనాత్మజ్ఞానము, నానాత్వము, ద్వైతము, దుఃఖరూపము. ఈ బాహ్య వస్తుసముదాయము అంతయు ఉన్నను, వీని మిథ్యాజ్ఞాన నిశ్చయముచే ఈ విషయములు అజ్ఞాలకువలె, అనగా పామరులకువలె, జ్ఞానులకు బాధకరములు గావు. అయినను ఇది తాత్కాలికము. ముముక్షువునకు దృశ్య ఆత్యంతిక దుఃఖము పోవలయుననిన, ఒక్క సదాత్మజ్ఞానమువలనగాని పోదు. కావున ప్రథమమున మనోమయ ద్వైతమును తొలగించుకొని తదుపరి జీవుడు తన పరమార్థ స్వరూప మగునట్టి ఏకము, అద్వితీయము, అఖండము, పరిపూర్ణ సుఖస్వరూప మును బొందవలెనుగాని వేరుదారి లేదు.

కేవలము బాహ్యవస్తువులుండుట, లేకపోవుటయు జీవునకు సుఖ దుఃఖ కారణమగుట లేదు. తనకు కలుగునట్టి సుఖదుఃఖములకు విషయములను గురించిన, తన అనుకూల ప్రతికూల జ్ఞానమే కారణమగుచున్నది. ఎట్లన దూరదేశమునందున్న తన పుత్రుడు బాగున్నను, మరణించినాడను వార్తవలన కలిగిన జ్ఞానముచే దుఃఖితుడగుచున్నాడు. ఇదిగాకను స్వప్నదశయందు బాహ్యవిషయములు వాస్తవముగ లేకున్నను తన మనోమయ సృష్టిచే దుఃఖముల నొందుచున్నాడు. ఇక సుషుప్తి, సమాధి, మూర్ఛలయందు బాహ్యవస్తువులున్నను సుఖదుఃఖములకు అవిహేతువులగుట లేదు. కావున కేవల బాహ్యవస్తు సముదాయమే తన సుఖదుఃఖ హేతువులనుటకు వీలులేదు. మరేమనిన, అట్టి బాహ్యవస్తువులు మనోమయములై నప్పుడే అవి తన సుఖదుఃఖములకు కారణమగుచున్నవి. ఇచట తనకు కలుగుచున్న జ్ఞానమే తన సుఖదుఃఖములకు కారణము. ఎట్లన దూరదేశముననున్న పుత్రుడు మరణించి కొంతకాలమయినను, అనగా రోజులు, మాసములతరబడి

మానవునకు జీవస్పృష్టియే సంసారబంధ కారణముగాని ఈశ్వరస్పృష్టిగాదు 11

అయినను, తనకు పుత్రుని మరణవార్త తెలియనంతవరకు దుఃఖము కలుగుటలేదు. ఈ మరణవార్తవలన కలిగిన జ్ఞానమే దుఃఖహేతువగుచున్నది గాని, కేవల పుత్రమరణము దుఃఖహేతువగుటలేదు. కాన మరణజ్ఞానమే దుఃఖమునకు కారణమగుచున్నది. కావున సిద్ధాంతమేమనిన, బాహ్యప్రపంచము నశింపకున్నను, దానియందు మిథ్యాత్వనిశ్చయము కలిగిన జీవునకు అద్వితీయ బ్రహ్మమును తెలుసుకొన సాధ్యమగును. మరియును బాహ్యప్రపంచమున్నను, జీవునకు దానియందు మిథ్యాత్వనిశ్చయము కలిగినయడల ఈ బాహ్యప్రపంచమువలన సుఖదుఃఖములు పామరునికివలె కలుగవు. ప్రారబ్ధానుసరణమున తాత్కాలికముగ క్షీణించి కలుగుచు ప్రారబ్ధాంతమున నశించును. ఇట్లుండునపుడు జీవుడు శాస్త్రీయమానస ప్రపంచమును గ్రహింపకలుగును. శాస్త్రీయమానస ప్రపంచమనగా, బుద్ధిచే ప్రత్యగత్మ, పరమాత్మల స్వరూపమును గూర్చి శ్రవణమననాదుల జేయుచుండుట. దీనిచే సాధింపవలసిన బ్రహ్మసాక్షాత్కారము (అనగా సదాత్మ జ్ఞానము) కాలక్రమమున తప్పక కలుగును. తదుపరి వీటి అవసరముగూడ నుండదని శ్రుతి తెలుపుచున్నది. ఎట్లనః— పాకము పూర్తిఅయిన వెనుక కొరువులను పారవై చునట్లు బ్రహ్మ సాక్షాత్కారానంతరము అభ్యాసముతో పనియుండదు.

ప్రపంచము, ప్రాపంచిక విషయముల యొక్క అవాస్తవికత

వేదశిరస్సుగు ఉపనిషద్వాక్యముల పరమతాత్పర్యమగునట్టి అద్వైతసిద్ధాంతము, యీ ప్రపంచములేదని ఎన్నడును చెప్పబలేదు. కాని యీ ప్రపంచము యందు స్వశరీర ప్రాపంచిక విషయసంఘాత మంతయు అవాస్తవముగనున్నది, వాస్తవముగకాదు అని బోధించుచు, యీ సృష్టిఅంతయు జీవుల ప్రారబ్ధ భోగానుభవములకుగాను కల్పింప బడినదని తెలుపుచున్నది. కల్పితమాత్రము, అవాస్తవము గనుక, అనిత్యమని మానవులకు శ్రుతిమాత బోధించుచున్నది. మరియును యీ ప్రాపంచిక విషయానుభవములన్నియు యెట్టి జీవునకై నను, ఎంతటి మహనీయునికై నను, కాలవ్యత్యాసముతోడ నశించి అశాశ్వతమగు చున్నవి. ఇది సర్వజీవానుభవము. అయినను జీవుడు తన అనాది అజ్ఞాన ముచే దీనినంతయు తనకు నిత్యము, సత్యము అను భ్రాంతితోడ విషయసక్తతాభిమానుడగుచు రాగద్వేషాదులతో పామరత్వము నొందు చున్నాడు. జీవునకు జననమరణ ప్రవాహములతోడ సంసారదుఃఖము నకు స్వశరీర దృశ్య సత్యత్వ భ్రాంతినొందుటయే దుఃఖహేతువగు చున్నది.

ప్రపంచమనగా ఈశ్వర సృష్టి. విషయములనగా జీవానుభవము నకు కల్పింపబడిన స్వశరీరాది సర్వవదార్థ జాలము. వీటియొక్క అనిత్యత్వము, అవాస్తవికతను తెలుసుకొనవలయునన్న యడల వాస్తవికత యొక్క లక్షణము, అవాస్తవికత యొక్క లక్షణమును బాగుగ సశాస్త్రీయముగ గ్రహించవలెను. ఈ ప్రపంచము యెట్టి ప్రజ్ఞావంతున కై నను, యెట్టి మహనీయునికై నను యెవ్వరికిని నిత్యముగాయుండుట

లేదు. కాని జీవితకాల భేదమునుబట్టి ప్రాస్వముగాను, దీర్ఘముగాను కొంతకాలము మాత్రము అనుభవింపబడుచు పర్యవసానమున అనగా ప్రాణవియోగకాలమున తనది యనుకొను సమస్తము తనదగుటలేదు. జీవుడు జడచైతన్య మిశ్రభ్రాంతుడై యున్నాడు. కాని జడ చైతన్యము లకు మిశ్రమము వాస్తవము గాదు. ఏలనన చైతన్యము తనను తాను తెలిసికొని యెదుటిదానిని తెలుసుకొనగలిగిన లక్షణము గలది. ఇది స్వరూపలక్షణము. ఈ లక్షణము ఒక్క ఆత్మకు తప్ప తదితరములకు లేదు వర్తింపదు. ఇది నిత్యము, సత్యము, పరిపూర్ణము, అఖండ పరిపూర్ణానంద స్వరూపము గలది. ఆత్మేతరములగు జడపదార్థము లన్నియు అనిత్యములు, అవాస్తవములు. జడము అనగా తననుతాను తెలిసికొనలేక యెదుటిదానిని తెలిసికొనలేని లక్షణము. అనగా అజ్ఞానము, మాయ ఇదియే సృష్టి. ఇది అంతయు అనిత్యమగు అనాత్మ కోటి లోనిది. చైతన్యము పరిపూర్ణము, అవినిశి, అఖండానంద రూపము జడము ఆత్మచే ప్రకాశింపజేయబడుచు కాలవ్యత్యాసముతోడ నశించునది.

అద్వైత సిద్ధాంతమునుబట్టి జీవుడు పరమార్థ వాస్తవమున బ్రహ్మభిన్నుడు. అనగా బ్రహ్మకంటె వేరుగాదు. బ్రహ్మయే పరమాత్మ. ఈ ఆత్మయే ఆనందస్వరూపము. తదితరములు కావు అనిగూడ “ఆత్మైవానందః” అను శ్రుతివచనము ఏవకారమువలన సృష్టము చేయుచున్నది. శ్రుతివాక్య మెచ్చటికినీ అవాస్తవము కాజాలదు. కావున మానవుడు వాస్తవమున ఆనందస్వరూపుడే అయినను అనాది అజ్ఞానము వలన తన పరిపూర్ణానందస్వరూపమును మరచి తను పారవేసిన ఆనందము అనగా మరచినసుఖమును, తన మెడలోనిహారమును మరచి ఊరంతయు దానికొరకు వెదకునట్లు, వెదకికొనుచుండును. అట్లే మానవుడు తన సుఖస్వరూపమును తెలిసికొనలేక దానికొరకు విషయాన్వేషణము చేయుచుండును. కాని విషయములు జడములుగనుక వాస్తవమున నవి సుఖము

నివ్వజాలవు. అయినను వానిని తన సుఖమున కాధారముచేసికొని, తన మనోనిష్ఠమైన జానిని సుఖమువలె ఆ యా విషయములయందనుభవించుచుండును. ఇది భ్రాంతి. అది ఎట్లనిన కుక్కకుదొరకు ఎండుబొమికయందు రక్తము ఉండదు. అయినను దానియందు రక్తముండుననుభ్రాంతిచే, దానిని నాకి, నాకి, అట్లు నాకుటచే తన నాలుక చీరివచ్చిన రక్తము ఆ బొమికకు అంటుకొనగా, అది బొమిక రక్తమని సంతోషముతో దానిని నాకి అనందించుచుండును. దీనిని భ్రాంతిగాక మరేమనవచ్చును. ఇట్లే మానవుడు తన అనాది అజ్ఞాన అవిద్యా వాసనాబలముచే, తన వాసనానుసరణమున కోరునట్టి విషయములందు అనగా, భార్యా, పుత్ర, విత్త, క్షేత్ర గృహోదులయందు వాస్తవముగ సుఖము లేకపోయినను, జీవుడు తన అనాది అజ్ఞాన వాసనాబలముచే వాటియందు, సుఖబుద్ధిని ఆరోపించుకొని తనలోయున్న వాస్తవ, ఆనందస్వరూపచ్చాయను వాటియందు సంక్రమింపజేసుకుని శుష్కములగు బొమికలతో సమానమగు యీ విషయసముదాయమును, భ్రాంతితోడ సుఖమని యనుభవించుచుండును. కాని స్వభావముచే నివియన్నియు సుఖరూపములు గావు. కనుక పర్యవసానమున దుఃఖహేతువులగుచు జీవుని సంసారమునందు భ్రమణము చేయించుచుండును. కావున ముముక్షువునకు యీ భోగ్య భాగ్యాది, అనగా స్వశరీర, కాంతా, కనకాన్నపానాది విషయ విమర్శ. అనగా- వాటి అవాస్తవికత, అనిత్యత్వము, వికారిత్వములను బాగుగ, తన అనుభవము, లోకానుభవములతోడ విచారించుట యావశ్యకము. ఇట్టి శాస్త్రీయ విచారణవలన విరాగముదయించుచుండును. ఇది వృద్ధియైనకొలది చిత్త విక్షేపము తగ్గుచుండును. చిత్త స్థైర్యము కలుగును. దానివలన ఆత్మవిచారము చేయుటకు సమర్థుడగును. అప్పుడు గుర్వీశ్వరానుగ్రహములతోడ ఆత్మవిచారము చేయుచుండ కాలక్రమమున, మనసు యీ విషయ నానాత్వభోగములనుంచి మరలి యీ భార్యా పుత్ర విత్త క్షేత్ర గృహాదికములన్నియు తనకు, తన ప్రారబ్ధ ఫలభోగనిమి

త్తముగ నేర్పడినవేగాని వాస్తవములుగావు అని తెలిసి యివి అన్నియు అధ్యస్తమాత్రములను నిశ్చయము కలుగును. ఈ నిశ్చయమువలన యీ స్వశరీర దృశ్య సర్వాధ్యస్తమునకును, అధిష్ఠానమేది? దేనియందు నాకు ఈ అధ్యస్తమంతయు భాసించుచు కాలాంతరమున నశించుచున్నది అను జిజ్ఞాసకలవాడగుచు, ఆత్మవిచారపరుడగును. అప్పుడు సద్గురువువద్ద శ్రవణముగావించి, విన్నదానిని సప్రమాణానుభవముతో మననము గావించును. జిజ్ఞాసువుకు ఈ మననము మహోపకారి. ఏలనన శ్రుతి గూడ, “యదావై మనుతే అథవిజానాతి” అనగా మననము యెప్పుడు చేయునో అప్పుడు తెలిసికొనుచున్నాడు అని తెలుపుచున్నది. కావున స్వశరీర సర్వవిషయములయందునను అనగా అహం, మమేదం రూపమున ఈ ప్రపంచరూపముగ భాసించుచున్న దానియందు శాస్త్రీయదోష దృష్టిచే తనకు వానిని దుఃఖపర్యవసితములుగ నిశ్చయించుకొని, నిత్యమగు తన స్వస్వరూపమును, శాస్త్రబోధ, సద్గురువులవలన బాగుగ గ్రహించి, ఆత్మాపరోక్షానుభవమును సంపాదించుటకు ప్రారబ్ధాంతము వరకును విషయ త్యాగముతోడ స్వస్వరూపాను సంధానాదు లాచరించుటకుగాను, ముముక్షువునకు దృశ్యమిధ్యాత్వజ్ఞానము, అనగా విషయములయొక్క అవాస్తవికతను తెలిసికొనుటావశ్యకము.

మాయాస్వరూపము

మాయ అనగా యా, మా, సా, మాయా, అనగా ఏది వాస్తవముగ లేనిదో అది మాయ. ఈ మాయ ఆత్మను విడచి స్ఫురింపదు కావున అస్వతంత్రము. కాని స్వతంత్రుడైన ప్రత్యగాత్మను సంగముగలవానినిగా చేసినది గావున స్వతంత్రా స్వతంత్రములుగలదియని శ్రు॥ “జీవేశా వాభాసేనకరోతి” అను వచనము స్పష్టముచేయుచున్నది. ఎట్లనిన :- స్వభావముచేత నిర్వికారుడు, అసంగుడునైన చిద్రూపుని, జగద్రూపునిగా కనబరచుచున్నది. అనగా లేనిదానిని కనబరచుచున్నదని యర్థము. ఇంకనూ ఈ మాయయే చిదాభాస రూపముచేత జీవేశ్వరులకు భేదము కల్పించి యిద్దరినిగా జూపుచున్నది. ఈ విభాగము మాయా కల్పితము. ఈ దృశ్యమంతయు భ్రాంతి మాత్రమైన మాయా పరిణామమే కాని వాస్తవము గాదు. ఈ మాయయొక్క స్వభావమును తెలుసుకున్నయడల లేనిదేయగును. ఇట్టి మాయనుగురించి శ్రీ విద్యారణ్యు లిట్లు తెలుపుచున్నారు :—

శ్లో॥ ద్రవత్వముదకే, వహ్ని వౌష్ణ్యం, కాతన్య మశ్మని ।

మాయాయాం దుర్ఘటత్వంచ, స్వతస్సిద్ధ్యతి నాన్యతః॥

అనగా ఉదకమునందు ద్రవత్వమును, అగ్నియందుష్ణత్వమును, రాతియందు కాతన్యమును, స్వభావసిద్ధములై యున్నట్లు, మాయయందును అఘటితఘటనా పటియసీ రూపమగు శక్తి స్వతస్సిద్ధమై యున్నదేగాని, మరియుక పదార్థమువలన కలుగునది గాదు.

ఆత్మ - అంతఃకరణముల విమర్శ నిరూపణ

జీవునకు యీ శరీరము పరిధాన్యమువంటిది. దీనికి, అనగా యీ గింజకు లేక బీజమునకు పైన ఉన్నట్టి, ఊక, తోడు మొదలగు నవి ముఖ్య ప్రయోజనములు కావు. అంతరముననున్నట్టి బియ్యపు గింజయే మానవునకు ముఖ్య ప్రయోజనము. దేహపుష్టినిచ్చునట్టి సత్త యిందు లోననే యున్నది. ఇదియే మానవునకు ముఖ్య ఆహారముగా నుండి తృప్తినిచ్చునట్టి పదార్థము. పైనున్న ఊక, తోడు మొదలగునవి పశువులకు మాత్రమే ఆహారముగానుపయోగించునుకాని, మానవులకు కాదు. అయినను ధాన్యము, యీ ఊక, తోడుతో యున్నప్పుడే దీని యందు అంకురశక్తియుండి పంటపండుటకు ఉపయోగించునేకాని దంచి నట్టి కేవల బియ్యము, అంకురశక్తిలేక ఆహారమునకు మాత్రమే పనికివచ్చును. ఊక, తోడు, ప్రయోజనము బహుఅల్పము. అనగా పశువులమేతకుగానే ఉపయోగించును, గాని మానవుని ఆహారముగ నుపయోగించదు. పైనున్న ఊక, పొట్టు తీసివేసిన, యీ ధాన్యము యొక్క అంకురశక్తి నశించి అతితృప్తినిచ్చునట్టి మానవుని ఆహార మున కుపయోగించును కాని పై ఊక, పొట్టు, అట్లే యుంచిన ధాన్యము మానవుని ఆహారమునకుపయోగించదు. అట్లే ఆహారమునకుపయోగించుట అవివేకమేకదా? ఈ ధాన్యము ఆహారమునకు కావలెనన్న పైనున్న ఊక, పొట్టు తీసివేసి వాడవలయునేగాని మరి వేరుదారి లేదు. ఇట్లే ఆత్మలాభము నపేక్షించు ముముక్షువు తనకిప్పుడనుభవములోనున్న “అహం” నేను అను ప్రతీతి ఆత్మానాత్మ మిశ్రితమైయున్నందున, తన దేహాది అంతఃకరణ సంఘాతరూపమున నున్నట్టియు, ఊకపొట్టుతో సమానమగునట్టియు జడ అనగా అనాత్మపదార్థమును విడగొట్టి “అహం”

అను తాను, బియ్యమువంటి కేవల ఆత్మస్వరూపుడనని, సద్గురు శాస్త్ర బోధ వలన, బాగుగ తెలిసికొని, సంశయ విపర్యయరహితముగ ఆత్మయే తన శాశ్వతానందరూపమును నిశ్చయమునొంది, అట్టి స్వస్వరూపమును మాత్రము, నిత్య నిరంతర ధ్యానానుసన్ధానముల నాచరించుచుండుట. తండుల ప్రాప్తికిగాను, ధాన్యమునుదంచుట, చెరుగుటవంటిది. ఇట్లు చేయుటవలన, జీవునకు ఉత్తరజన్మ కారణమగునదియు, భావి ప్రతిబంధమును కలుగజేయునదియు అంకురశక్తి కలదియు, ఊక, పొట్టుతో సమానమగునదియునగు అనాత్మభావము కాలక్రమమున నశించి తనకు, పరమాత్మప్రినిచ్చు తండుల సమానమగు ఆత్మలాభమును నొందజేయును. ఏలనన, జీవునకు, పరమాత్మ తనయందే, పరిధాన్యమందున బియ్యపుగింజలాగున ప్రకాశించుచుండును. ఇది కేవల జ్ఞానరూపము. జీవునియొక్క పరమార్థ స్వరూపము, వాస్తవమగునట్టిది. తక్కిన దంతయు అవాస్తవము అల్ప ప్రయోజనము, పరిధాన్యమందున్నట్టి బియ్యము, యెట్లు అంకురశక్తిలేక, సారవంతమై యుండునో, అట్లే జీవుని సర్వాంతరమున తెలియబడుచున్న కేవల ఆత్మ. ఈయనయే ఆత్మ. ప్రత్యగాత్మ, పరమాత్మ, సాక్షి, కూటస్థుడు, అను పర్యాయపదములచే తెలియబడువాడు. ఈయన ఉత్పత్తినాశములేనట్టి, అంకురశక్తి లేనట్టి నిత్య, నిరతిశయానంద స్వరూపుడు. ఈయనయే అఖండానంద స్వరూపుడు. ఈయనను తెలిసికొని స్వానుభవము నొందుటయే మోక్షము. కాని యిచట సామాన్యముగ నొక సంశయము కలుగవచ్చును. అది ఏదియనిన, ఉపమానములో చెప్పబడినయట్టి ధాన్యాదులు కనబడునవి గనుక, ఊక, పొట్టు, బియ్యము, వేరువేరుజేయ సాధ్యము. కాని ఆత్మ ఇంద్రియ గోచరముకాని అపరిచ్ఛిన్న పదార్థము. కావున యిది యెట్లు సాధ్యమని తలచవచ్చును. కాని ఈ శంక సరియైనది గాదు. ఇచట ఆత్మానాత్మలను వేరుజేయుట యనగా, శ్రుతిబోధ, యుక్తి అనుభవమునుబట్టి, సశాస్త్రీయముగ, సద్గురు ముఖమున విచారమును

గావించి, ఆత్మనిశ్చయమునొంది, మననాది, నిరంతరాభ్యాసాదుల నాచరించుచు-దుటే ధ్యానసమాధియందు సమానము. ఇట్లాచరించు ముముక్షువుకు కాలక్రమమున, అభ్యాస పాటవమునుబట్టి ఆత్మ-అంతఃకరణములు వేరువేరుగ స్ఫురించుచుండును. తదుపరి ఈ స్థూల, సూక్ష్మ దేహములు అనగా దేహాది సంఘాతమంతయు జడము, అనాత్మ పదార్థమనియు, తాను జ్ఞానమాత్ర ఆత్మస్వరూపుడనని, అనుభవపూర్వక నిశ్చయము కలుగును. అప్పుడు ఈ స్వశరీరాది దేహ సంఘాతము గాని, దానికి సంబంధించిన కర్తృత్వ, భోక్తృత్వాది ధర్మములుగాని, తనకు వాస్తవములుగావను నిశ్చయముగలిగి, వాటివలన కలుగునట్టి సుఖ దుఃఖాది అనుభవములు క్షీణించుచుండును. విషయభోగముల యందు వైరస్యముకలిగి, సక్తతాభిమానములుగూడ క్షీణించుచుండును. ఇట్టి స్థితితో అనుభవింపబడు తన ప్రారబ్ధకర్మ అంతయు, ఊక, పొట్టు తీసివేసిన ధాన్యమువలె అంకురశక్తి నశించి, భావి ప్రతిబంధము గాకుండును. సతత ఆత్మాను సన్ధానాభ్యాసాదులచే అనాత్మరూపమగు అంతఃకరణ సంఘాతమందు సక్తతాభిమానములు నశించి, అవి తనకు వాస్తవమున సంబంధించినవికావని తెలిసికొనుటయే, యిచట విడదీయుట అనుమాటకు అర్థమని పాఠకులు గ్రహింతురుగాక.

మానవునకు పరమపురుషార్థ సాధనము మనస్సే

సద్వస్తువు - అసద్వస్తువు చేతనా చేతనములకు నడుమ నుండి, నేను, నాది, యను రెండు వృత్తులయందు దిరుగునట్టిదియే మనస్సు. ఈ మనస్సు అచేతనమగు జడమును తీవ్రముగ భావించుచుండుటచే, జడత్వమును బొందుచున్నది. అనగా యీ దృశ్యమునంతయును నేను, నాది, యను భావన చేయుచున్నది. ఈ మనస్సే, సాక్షి చైతన్యము నేనేయని దృఢముగ భావించుటచే ప్రకాశించుచున్న చిద్రూపత్వమును పొందుచున్నది.

శ్లో॥ పౌరుషేణ ప్రయత్నేన, యస్మిన్నేవ పదేమనః ।
యోజ్యతే తత్పదంప్రాప్య, భవత్య భ్యాసతోహితత్ ॥

మనస్సు పురుష ప్రయత్నముచే, ఏ విధమగు వస్తువునందు ప్రవేశ పెట్టబడుచున్నదో ఆ విధమగు వస్తురూపమును అభ్యాసమువలన పొందుచున్నది.

శ్లో॥ అతః పౌరుషమాశ్రిత్య, చిత్తమాక్రమ్య చేతసా ।
విశోకం పదమాలంబ్య, నిరాతంకః స్థిరోభవ ॥

కావున పురుషప్రయత్నమువలన, మనస్సుచేతనే, మనస్సును గ్రహించి దుఃఖరహితమగు బ్రహ్మ వస్తువునందు నిర్విఘ్నముగా జేర్చి, స్థైర్యమును పొందినవాడవగుము.

శ్లో॥ మనవివసమర్థం హిమనసోదృఢ నిగ్రహే ।
అరాజాకిం సమర్థస్సాన్య, ద్రాక్షో రాఘవ నిగ్రహే ॥

శ్రీరామచంద్రా-రాజును జయించుటకు రాజే సమర్థుడగునట్లు, మనస్సును జయించుటకు మనస్సే సమర్థతగలిగియుంచున్నది (అనగా యితరములు గావు అని భావము).

శ్లో॥ మననైవ మనశ్చిత్త్వా, పాశం పరమబంధనం ।
భవాదుత్తర యాత్మానం, నాసావన్యేనతార్యతే ॥

దృఢముగ బంధించునట్టి మనస్సు అను పాశమును మనస్సు చేతనే తెగకొట్టి, సంసారమునుండి ఆత్మను తరింపజేసికొనుము. ఈ ఆత్మ యింకొక ఉపాయముచే తరింపదు. ఈ విషయమునే “మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం బంధమోక్షయోః” అను వచనము విశదము చేయుచున్నది. “అభ్యాసాత్ సర్వసిద్ధిః ఇతి వేదానుశాసనం”.

శ్లో॥ నాఽహం బ్రహ్మేతి సంకల్పాత్పు దృఢాద్భద్యతేమనః ।
సర్వం బ్రహ్మేతి సంకల్పాత్పు దృఢాన్ముచ్యతేమనః ॥

మనస్సు, నేను బ్రహ్మనుగాను అను దృఢమగు సంకల్పమువలన బంధము నొందుచున్నది. ఇంక అంతయూ బ్రహ్మమే అను దృఢమగు సంకల్పమువలన ముక్తి నొందుచున్నది.

ముముక్షువులకు కర్తవ్యము

శ్లో॥ బహుశాస్త్ర కథాకంఠారో రోమంథేన వృథై వకిమ్ ।
అన్వేష్టవ్యం ప్రయత్నేన, తత్త్వజ్ఞైర్జ్యోతిరాంతరమ్ ॥

తా॥ అనేక శాస్త్రములను మాటిమాటికి పాఠప్రవచనములచేత నావృత్తిచేసినందున ప్రయోజనమేమియు లేదు. కనుక తత్త్వజ్ఞులగు పురుషులు హృదయ పుండరీకమందుండు, స్వప్రకాశరూపమైన పరబ్రహ్మను ప్రయత్నపూర్వకముగ స్వాత్మాభిన్నముగ తెలిసికొనవలయును. ఇదిగాక కేవల శాస్త్రపాండిత్యమువలన ప్రయోజన మించుకంతయు లేదని యీ వచనము తెలుపుచున్నది :—

శ్లో॥ అధీత్య చతురోవేదాన్, ధర్మశాస్త్రాణ్యనేక శః ।
బ్రహ్మతత్త్వం నజానాతి, దర్శిపాకరసం యథా ॥

ఈ విషయమునే, ఛాందోగ్య శ్రుతి, నారదమహాముని నాలుగు వేదములను, అరువదినాలుగు విద్యలను, సమగ్రముగా చదివినను, బ్రహ్మతత్త్వజ్ఞానము కలుగనందున సనత్కుమారునియొద్దకు వెళ్ళి వారివలన నాత్మతత్త్వమును తెలిసికొని అభ్యసించి కృతార్థతనొందినట్లు తెలుపుచున్నది. “ఏతగ్ం హవావనతపతి” “కిమహగ్ం సాధునాకరవమ్” “కిమహం పాపకరవమితి”, అనగా తత్త్వజ్ఞుడు కానివారికి అనగా అవిద్వాంసునకు మరణకాలమందు నేను పుణ్యకర్మను ఎందుకని చేయక పోతిని? పాపకర్మను ఎందుకుచేసినని పరితాపముకలుగును. ఈ పరితాపమును పుణ్య పాపకర్మలు కలిగించుచుండును. విద్వాంసుడు రెంటియొక్క తత్త్వము నెరిగినవాడుగనుక, (అనగా యివి కల్పిత మాత్రములు అని తెలిసికొన్నవాడుగనుక) అట్టి పరితాపము నొందదు

శ్లో॥ పరిజ్ఞాయోప భుక్తోహి, భోగోభవతితుష్టయే ।

విజ్ఞాయ సేవితశ్చోరో, మైత్రీమేతి నచోరతామ్ ॥

దొంగను దొంగవాడని బాగుగతెలిసికొని వానితో చేయబడు స్నేహము, అపకారముకాని యట్లు, ప్రారబ్ధము కల్పితము, తాత్కాలికము, ఈ ప్రపంచము తన దేహాదికము అనిత్యము, అవాస్తవమను నిశ్చయముతోడ జేయబడు అనుభవములయందు వాటివాటి ప్రాప్త ప్రాప్తములవలన జ్ఞాని అజ్ఞానిలాగున దుఃఖింపడు. భోగములతోడ సత్తనొందక యథాప్రాప్తముగ అనుభవించుచుండును జిజ్ఞాసువు తానిప్పుడు అనుభవించుచున్న దేహేంద్రియాది ప్రపంచముయొక్క అనిత్య, అవాస్తవికత్వములను శాస్త్రీయముగ తెలిసికొని, అట్టి నిశ్చయముతోడ ననుభవించు ప్రారబ్ధ సుఖదుఃఖ భోగములు, భావి ప్రతిబంధములు కాజాలవని విద్యారణ్యముని యిట్లు తెలుపుచున్నారు. ఇట్టి అనుభవములు అగ్నిచే సంస్కరింపబడిన విత్తనములవలె, అంకుర శక్తి నశించినవగుచు, కేవలము భోగమునకు మాత్రము పనికివచ్చును. కనుక విద్వాంసుడు ప్రారబ్ధముననుసరించి, తాననుభవించవలసిన సమస్త సుఖదుఃఖ భోగములను, తాను చేయవలసిన సమస్త కర్మలను ధన్యాదులను వేయించినట్లు, తన సంయమ జ్ఞానాగ్ని వలన ఆత్మవిచారమను సాధనముతోడ చేయగలిగినయడల అప్పుడే ప్రపంచానుభవములన్నియు, సంభ్రష్టభీజములవలె నంకురశక్తిని కోల్పోయి, అనగా నశించినవగుచు తనకు సంసారబంధ కారణములుగావు. వివేకులు ఇచట గ్రహించవలసిన రహస్యమేమియనిన, ఈ ప్రపంచము యిందలి యుపాధులన్నియును చిత్రవిచిత్రములుగ నుండి జీవునకు మోహము కలుగజేయుచు సంసారమును వృద్ధిపొందించుచుండును. సంసారమనగా జీవునకు జననమరణ ప్రవాహము, వారివారి కర్మఫలానుభవము నొందుటకుగాను కల్పితమై ప్రవాహరూపముగా నుండుటయే ఈ ప్రపంచము. ఈ ప్రపంచ మెందులకిట్లుండుచున్నదియనిన, జీవులు అసంఖ్య

కులు, వీరి(జీవుల)అవిద్యాకామకర్మలు అనాది. ఇట్లనాదిగా వచ్చుచున్న జీవులకర్మలు (కర్మఫలములు) నానాగా అనగా భిన్నభిన్నములుగ, చిత్ర విచిత్రములుగనుండును. ఇట్టి నానాచిత్ర విచిత్రకర్మఫలానుభవము లిచ్చుటకే సృష్టి చిత్ర విచిత్రములుగ కల్పింపబడుచుండును. ఈ విషయమునే (కర్మ వై చిత్ర్యా త్సృష్టివై చిత్ర్యమ్) అను వాక్యము తెలుపుచున్నది. మరియు నానావిధములగు ఈ సృష్టి వై చిత్ర్యములే జీవులకు వ్యామోహము కలిగించి సంసారకారణమగుచుండును. ఈ ప్రపంచమనగా నిట్టిదే కావున వివేకియగు మానవుడు అనగా విద్వాంసుడు స్వశరీర సర్వప్రపంచమును వివేకముతోడ తన ప్రారబ్ధ క్షయానుభవమునకు మాత్రమే ఉపయోగించుకొనుచు స్వశరీర జగన్నిధ్యాత్వ నిశ్చయము లాగుగనొంది, యీ సర్వమునకును, అధిష్ఠానమగునట్టి సత్యజ్ఞానానంత్ర లక్షణములుగల పరమాత్మను స్వాత్మాభిన్నమని స్వానుభవముతోడ గ్రహించవలయును. ఇట్టి నిత్య, నిర్వికార, స్వప్రకాశ, సర్వాధిష్ఠాన, అఖండ పరిపూర్ణ చిద్ధనానందరూపమును, సాక్షాత్కార పర్యంతము స్వాత్మాభిన్నముగ మనన నిదిధ్యాసనాది సాధనములచే నభ్యసించుచుండవలయును. ఇది మోక్షప్రాప్తికి శీఘ్రఫలదాయకము ; పరమ ముక్తికి సాక్షాన్మార్గము. ఈ మార్గము నవలంబించు సాధకునకు తెలిసికొనవలసిన మరియుక చిన్న రహస్యముగలదు. ప్రతి జీవునకును సుఖదుఃఖ ఫలానుభవమనునది తన ప్రారబ్ధ ఫలమునుబట్టియే కలుగుచుండునుగాని, యెంతటి దగ్గరబంధువులైనను, అనగా తండ్రి కుమారులకుగాని, అన్నదమ్ములకుగాని, యెవరి ప్రారబ్ధము వారికే యుండునుగాని వారిని విడచియుండదు. ఇట్టి ప్రారబ్ధములను కాకతాళీయముగ, కలసి ఒకచోట అనుభవించుటవలననే యీ బంధుత్వ కల్పనలు కలుగుచున్నవిగాని వాస్తవమాలోచించిన అనగా పరమార్థ వాస్తవమున ఒకరి ప్రారబ్ధముతో మరియుకరికి నెట్టి సంబంధమును లేదు. కావున యీ సంబంధ బాంధవ్యములన్నియు, వ్యవహారకల్పిత వ్యవస్థా మాత్రము

లని, విద్వాంసులు గ్రహించి వారి వారి ప్రపంచానుభవములను శాస్త్ర వ్యవహార లోకమర్యాదా పరిపాలనకు లోపములేకుండ, సంబంధమును నదియే కల్పితమును పారమార్థిక దృష్టితో వ్యవహరించుచు, తమ ప్రారబ్ధ క్షయమును మాత్రము నొందుచుండుటయే పండిత లక్షణమని గ్రహించవలయును. ఇట్టి జ్ఞానముతోడ గావించు కుటుంబానుభవములకు లోపమేమియును కలుగదు. కాని జ్ఞానఫలము కలదు.

కొన్ని నిర్వచనములు

చైతన్య - జడ - నిర్వచనములు :—

చైతన్య లక్షణం:— తనను తాను తెలిసికొనుచు, యెదటి దానిని తెలిసికొనునది అనగా తెలివి, జ్ఞానము. ఈ లక్షణము బిర్క ఆత్మ పదార్థమునకే యున్నది.

జడం :— తనను తాను తెలిసికొనక, యెదటి దానిని తెలిసికొన లేనిది— “జడం నామస్వవిషయ, పరవిషయ జ్ఞానశూన్యం, జడమిత్యు చ్యతే”

“నదృష్టేర్ద్రిష్టారం పశ్యేత్”, ప్రత్యేకాత్మ యిద్రియములచే తెలిసికొనబడవాడుకాదు. ఏలనన, ఆయన స్వయంప్రకాశమానుడు. దేహలీ దీపన్యాయములాగున, అనగా, గదపమీదనున్న దీపము, లోపలను బయటను ప్రకాశమిచ్చునట్లు, అంతర, బాహ్యేంద్రియాది విషయములను సదా ప్రకాశింపజేయుచుండును. ఈయనయే ప్రత్యేకాత్మ : ఈయననే శ్రుతిమాత, “అయమాత్మా బ్రహ్మ” అని తెలుపుచున్నది. బ్రహ్మ, ఆత్మ, యనునవి పర్యాయపదములు. ఈయనయే సాక్షి నిత్యుడు. స్వప్రకాశుడు. ఈయన అసగా సాక్షి స్మరూపభూతమగు, జ్ఞానమునకు యెప్పుడును లోపములేదు. సర్వదా ప్రకాశమానుడై యుండును. ఈయనయే సర్వసాక్షి. ఈ విషయమునే “సహద్రష్టః దృష్టేర్విపరిలోపో విద్యతే” అను శ్రుతివచనము తెలుపుచున్నది.

కర్మఫలములు 5.

ఉత్పత్తి, నాశము, ప్రాప్తి, వికారము, సంస్కారము. వీనిలో నేవియును జ్ఞానమునకు లేవు. ఏలనన, అది సిద్ధ వస్తువు.

స్వత్వం, అనగా యథేష్ట వినియోగ యోగ్యత్వమ్—

కర్త యనగా నిర్మించినవాడు లేక తయారుచేసినవాడు.
స్వస్వామిత్వము గలవాడు,

భోక్తయనగా అనుభవించువాడు.

తంత్రము అనగా అనేకోద్దేశ్యేన సకృదనుష్ఠానం. (తంత్రం)

శ్లో॥ ప్రపంచోయదివిద్యేత, నివ ర్తేతన సంశయః ।

మాయామాత్ర మిదంద్వైతం, అద్వైతంపరమార్థతః॥

ఈ బ్రహ్మభ్యాసమును యెట్లు ఆచరించవలెననగా “రససేవీదినే
గుం క్రై భూయోభూయో యథాతథా”, రసాయన ఔషధమును, ప్రతి
నిత్యము నెట్లు దీర్ఘకాలము సేవించవలయునో, అట్లే మూలాజ్ఞాన నాశ
పర్యంతము, నిత్య నిరస్తరముగ యీ ఆత్మానుసంధానమును రసాయన
మును గూడ సేవించవలయును. అప్పుడే దాని ముఖ్యప్రయోజనమును
స్వస్వరూపలాభము నొందగలుగును.

పంచదశి సంగ్రహ వాక్యములు

[పంచదశి పేజీ 272]

శ్లో॥ విక్షేపోయస్యనా స్త్యస్య, బ్రహ్మవిత్త్వం నమన్యతే ।
బ్రహ్మైవాహమితి ప్రాహు, ర్మునయః పారదర్శినః ॥

ఎవనికి చిత్తవిక్షేపములేదో వానిని బ్రహ్మవేత్తయనుటలేదు. వాడు పరబ్రహ్మయేనని మహర్షులు వచించిరి. శాస్త్రీయానుభవము, జీవునకు కలుగుచుండగా అది లేదనుశంక సరిగాదని, "నహిదృష్టే నుపపన్నం నామ", యను న్యాయము తెలుపుచున్నది. అనుభవమును బట్టి కూటస్థులైన తన్మయమునకును, అవిద్యకును, తమః ప్రకాశములవలె విరోధము కనబడుటలేదు. ఇది అందరకును అనుభవమే. స్పష్టమును గూడ. అవిద్యకు విరోధి - వివేకము, అత్మజ్ఞానము, ఘటాకాశము, జలాకాశముచేత కప్పబడుతీరున, జీవునిచేత కూటస్థుడును, మరుగుపరచబడినవాడై అనగా కనబడకుండ జేయబడినవాడగుచుండును. ఇదియే అధ్యాస. ఈ అధ్యాసమునకు మూలావిద్యయే కారణము. దీనికి విరోధి విద్య. అనగా సదాత్మజ్ఞానము. ఇది కలుగువరకును కూటస్థుని స్వరూపము జీవునకు తెలియదు. ఇదియే అనాది అజ్ఞానము, అవిద్యయని శాస్త్రము తెలుపుచున్నది. జీవకూటస్థులకు, సంసారదశయందు భేద ప్రతీతి లేకుండుటయే, అజ్ఞానము. వెలుగువంటిది ఆత్మ ; చీకటివంటిది అవిద్య ; శుక్తికాస్థలమునందు భ్రాంతిచే కల్పితమైన పదార్థమునకు "వెండి" యను పేరు గలిగినట్లు ప్రత్యగాత్మయందు కల్పితమైన చిదాభాసుని పేరు "అహం" నేను అని వ్యవహరింపబడుచున్నది. కాని పరమార్థమున ఇది బ్రహ్మచైతన్యమే. ఈ జీవుడు చేతనుడు. కాని

దేహేంద్రియాది సంఘాతము అచేతన పదార్థము. మరేమనిన ప్రకృతి ప్రాధాన్యముచేత, అచేతనములకును పాదానకారణము మాయయే. ఇదియే చిదాఖాసరూపముచేత జీవులకు కారణమగును. అనగా జీవత్త్వము కల్పితము. మాయ. పరమార్థ జీవుడు - వాస్తవుడు - బ్రహ్మ భిన్నుడని గ్రహించవలెను. దీనినిగురించి విపులముగ తెలిసికొనుటకు పంచదశి చిత్రదీప ప్రకరణములో 188 నుంచి 200 వరకు గల శ్లోకములను చూడవలయును.

(చిత్రదీప ప్రకరణము 210 వ శ్లోకము)

శ్లో॥ ముక్తిస్తు బ్రహ్మణ స్తత్త్వం, జ్ఞానాదేవనచాన్యథా ।
స్వప్రబోధం వినానై వ సస్వప్నోహీయతేయథా ॥

(పై శ్లోకము నుంచి 228 వ శ్లోకమువరకును సిద్ధాంత దార్ఢ్యమును కోరువారు చూడనగును. Also 234 and 235, to 248) further చి-దీ-ప్ర-262 to 290.

శ్లో 269. గ్రంథి విచ్ఛేదమనగా—

శ్లో॥ నద్వేష్టిసంప్రవృత్తాని, ననివృత్తాని కాంతతి ।
ఉదాసీనవదాసీన, ఇతి గ్రంథిభిదోచ్యతే ॥

అనగా జ్ఞానియగువాడు అప్రయత్నముగ లభించిన వానిని పరిత్యజించడు. లభింపనివానికై యాశపడడు. ఇంక ఏమిచేయుననగా ఏమియు పనిలేనివానివలె నూరక కూర్చుండును. చిదచిద్గ్రంథి వీడినవాని తీరిట్టిదియని శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ 14 అ, మందు తెలుపుచున్నారు. చి-దీ-ప్ర. శ్లో॥ 289.

శ్లో॥ జగచ్చిత్రం స్వచై తన్యే పటేచిత్రమి వార్పితమ్ ।
మాయయాత దుపేక్ష్యైవ, చై తన్యే పరిశేష్యతామ్ ॥

పటమునందున్న చిత్రమువలె మాయాకల్పితమైన యీ ద్వైత ప్రపంచము కల్పితము. కావున మిథ్యయని యీ నానాత్వదృశ్యమును నిరాకరించి, శుద్ధ చైతన్యము మాత్రమే మిగిలియున్నదని (అది తానే నని) సూక్ష్మదృష్టితో తెలియబడుగాక. బృ-శ్రుతి-

శ్లో॥ ఆత్మానంచే ద్విజానీయా, దయమస్మీతి పూరుషః ।

కిమిచ్ఛన్ కన్యకామాయ, శరీరమను సంజ్వరేత్ ॥

కఠ - శ్రుతి

“ఏకోవశీ సర్వభూతాంతరాత్మా, ఏకంయాపం బహుధాయఃకరోతి ।

“తమాత్మస్థం యేఽనుపశ్యంతి ధీరా, స్తేషాం సుఖం శాశ్వతం నేతరేషామ్”

దీ-తృ-ప్ర-శ్లో 118

శ్లో॥ ఉపాయః పూర్వమే వోక్తస్తచ్చింతా కథనాదికః ।

ఏతదేక పరత్వేపి నిర్బంధో ధ్యానవన్నహి ॥

తా॥ ప్రత్యగభిన్నమగు పరమాత్మను ధ్యానించెడు విషయమున “తచ్చింతనం తత్కథన మన్యోన్యం” అనెడి శ్లోకంబున నుపాయము చెప్పబడెను. అట్టి పరబ్రహ్మనుగురించియే మాటలాడుచుండుట మొదలగునదియే యుపాయంబగును. ధ్యానమునందువలె నిదిధ్యసనమును జేయుటలో నియమము పనిలేదు. మూర్తి ధ్యానాదులయందు, చిత్త విచ్ఛలత, ఏకాగ్రత యావశ్యకమగుచున్నది. అనగా చిత్త నిరోధ మావశ్యకము. కాని బ్రహ్మభ్యాసమున నిట్టి నిర్బంధములేదని.

శ్లో॥ కథనాదౌన నిర్బంధ శ్శృంఖలాబద్ధ దేహవత్ ।

కింత్వ సంతేతిహాసాద్వైర్విరోధో నాట్యవధ్ధియః ॥

శ్లో॥ చిదేవాత్మా జగన్మిథ్యే త్యక్త పర్యవసానతః ।

నిదిధ్యాసనవిక్షేపో నేతిహాసాది భిర్భవేత్ ॥

శ్రుతి॥ తమేనైకం విజానథాత్మాన, మన్యావాచో విముంచథ,
అమృతస్యైషనేతుః ॥ తా॥ అద్వితీయుండగు నా పరమాత్మనే తెలిసి
కొనును. అనాత్మ విషయకములగు నితర వ్యాపారములను విడిచిపెట్టుడు.
మోక్షమునకు, బ్రహ్మసాక్షాత్కారము చెలియలికట్టవలె హద్దగు
చున్నది మరియు “నానుధ్యాయాత్ బహుశ్చిద్వాన్వాచో విగ్లాపనం
హితత్” అనాత్మకములగు బహుశబ్దములను స్మరింపరాదు. అట్లు స్మరిం
చుటవలన వాక్కునకు శ్రమయేగాని మరేమియు లాభము కలుగదు.

జ్ఞానులగువారుకూడ నెందులకు సంసారమున బ్రవర్తించుచుండు
రను శంకకు సమాధానము. “ప్రారబ్ధం భోగతో నశ్యేత్” ప్రారబ్ధ
కర్మ అనుభవమువల్లగాని క్షయింపదని వచనము తెలుపుచున్నది.
కావున ప్రారబ్ధక్షయమునకుగాను జ్ఞానులు సంసారమున ప్రవర్తించు
చుండురని నెరుగవలయును.

జ్ఞాని, అజ్ఞానులయొక్క (దృశ్య) సంసారదుఃఖ వైలక్షణ్యము :-

శ్లో॥ వివేకేన పరిక్లిశ్య, స్మల్పభోగేనతృప్యతి ।

అన్యథానస్త భోగేఽపి నైవతృప్యతి కర్హించిత్ ॥

జ్ఞానియగువాడు ఆత్మానాత్మ వివేకముచేత ప్రారబ్ధకర్మ క్షయింప
లేదని సంతాపమునొందుచు, కామములేనివాడు గనుక స్వల్పసుఖము
చేతనే సంతృప్తి నొందుచుండును. అజ్ఞానికి కామము నశించకపోవుటచే
ఎంతటి సుఖానుభవములచేత గూడ తృప్తి నొందజాలడు. కావున
జ్ఞానియొక్క దుఃఖము వివేకమూలమైనదని గ్రహించవలెను.

శ్లో॥ నజాతుకామః కామానాముపభోగేన శామ్యతి :

హవిషాకృష్ణవర్త్యైవ భూయ ఏవాభివర్ధతే ॥

తృ. దీ. ప్రకరణం, శ్లో॥ 164, 165 and 166

శ్లో॥ భర్జితానితు బీజాని, సంత్య కార్యకరాణిచ ।

విద్వదిచ్చాత థేష్టవ్యాఽసత్త్వ బోధాన్న కార్యకృత్ ॥

శ్లో॥ దగ్ధబీజ మరోహేఽపి, భక్షణాయోపయుజ్యతే ।

విద్వదిచ్చాఽప్యల్పభోగం, కుర్యాన్నవ్యసనం బహు ॥

శ్లో॥ భోగేన చరితార్థత్వా, త్రౌరబ్ధం కర్మహీయతే ।

భోక్తవ్య సక్తతాద్రాంత్యా వ్యసనం తత్రజాయతే ॥

తృ. దీ. ప్రకరణం 174 and 175 శ్లో॥

శ్లో॥ ఇంద్రజాల మిదంద్వైత, మచింత్య రచనాత్వతః ।

ఇత్య విస్మరతో హానిః, కావాప్రారబ్ధ భోగతః ॥

తా॥ అచింత్య రచనారూపమగుటవలన ద్వైతమంతయు, నింద్రజాలమువలె, మిథ్యయను సంగతిని, గుర్తెరింగినవానికి, ప్రారబ్ధఫలమగు సుఖదుఃఖానుభవముచేత, జగన్మిథ్యా త్వనుసంధానమునకును, జగన్మిథ్యా త్వనుసంధానముచేత ప్రారబ్ధభోగమునకును హానిలేదు. ప్రారబ్ధ కర్మభోగంబును, జగన్మిథ్యాత్వజ్ఞానంబును, భిన్న విషయంబులగుటవలన, భోగమునకు విషయములయొక్క సత్యత్వాపేక్ష లేదు. అనగా రెంటికిని విరోధములేదని భావము.

శ్లో॥ నిర్బంధస్తత్త్వ విద్యాయా, ఇంద్రజాలత్వ సంస్మృతౌ ।

ప్రారబ్ధస్యాగ్రహా భోగే, జీవన్య సుఖదుఃఖయోః ॥ 175

తా॥ తత్త్వజ్ఞానమునకు జగత్తు ఇంద్రజాలమువలె మిథ్యయగునని తెలుపుటకు శక్తికలదుగాని ప్రారబ్ధకర్మ ఫలభోగమును నశింపజేయుటకు శక్తిలేదు ఇటులనే ప్రారబ్ధకర్మమునకు, జీవునకు సుఖదుఃఖములనిచ్చుటయందు శక్తికలదు. గాని ద్వైతమునకు సత్యత్త్వ

మును సంపాదించెడి శక్తిలేదు. అనగా, తత్త్వజ్ఞానము, జగన్నిధ్యాత్వము విషయముగా గలది. ప్రారబ్ధకర్మ జీవునకు సుఖదుఃఖానుభవముల నిచ్చుట విషయముగాగలది. ఇట్లు రెండును భిన్నవిషయములు గలవి యగుటవలన, తత్త్వజ్ఞానమునకున్నూ, జగదనుభవమునకున్నూ పరస్పర విరోధములేదని భావము. జనులు ఇంద్రిజాలము చూచునపుడుగాని, ఈ కాలములో చలన చిత్రపటములు జూచునపుడుగాని, అందలి వస్తువులను నశింపజేయకయే, అచటి వస్తువులుగాని, దృశ్య ప్రదర్శన సంఘర్షణములుగాని వాస్తవము (నిజము) గాదని తెలిసికొనుచు సుఖదుఃఖానుభవము (కించిత్తుగా) పొందుచున్నట్లు, జీవునిచే ననుభవింపబడునట్టి భోగ్య పదార్థములును, వాని యనుభవమును, మిథ్యయను జ్ఞానము యీ అభ్యాసకునకు కలుగుటకు సందేహము లేదు.

ఐతరేయశ్రుతి

“కోయమాత్మేతి వయముపాన్మహే, కతరస్స ఆత్మేతి ?

ఈ ఆత్మయెవడు ? ఎవనిని మేము పానించవలెను ? ఆ యాత్మ యెటువంటివాడు ?

తృ. డీ. ప్ర. శ్లో. 213, 214, and 215

శ్లో॥ ఏకవీవాత్మామంతవోఽయో, జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తిషు ।

స్థానత్రయ వ్యతీతస్య, పునర్జన్మ నవిద్యతే ॥

అవస్థాత్రయమునం దాత్మయొక్కదే. ‘నే’ నవస్థాత్రయముల నంటనివాడనని, యెరింగినవానికి తిరిగి జన్మములేదు, మోక్షమేయగును.

215 శ్లో॥ త్రిపుదామసుయద్భోగ్యం, భోక్తాభోగశ్చ యద్భవేత్ ।

తేభ్యో విలక్షణస్సాక్షీ, చిన్మాత్రోఽహంసదాశివః ॥

213 శ్లో॥ జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్త్యాది, ప్రపంచం యత్రప్రకాశతే ।

తద్రూపస్సహమితిజ్ఞాత్వా, సర్వబంధైః ప్రముచ్యతే ॥

జాగ్రత్తస్వప్న సుషుప్త్యాది, ప్రపంచమును ప్రకాశింపజేసెడి బ్రహ్మమే నేను అని ఎరింగినచో సంసారబంధము నశించును అని తైవల్యోపనిషత్తు తెలుపుచున్నది. తా॥ అవస్థాత్రయమందునను అనుభవరూపమగు (జ్ఞానరూపమగు) నే భోగములుగలవో వాటి కన్నిటికంటె విలక్షణమైనట్టి ఏ ప్రకాశరూపుడుగలచో ఆ సాక్షియగు పరమాత్మయే నేను, అట్టి నేనే నిత్యనిరతిశయానంద, మంగళస్వరూపుడనని, ముముక్షువు నిశ్చయము నొందవలయును. వివరము :- ఈ పై విధమున పరిశీలించగా తాను నిర్వికారుడనియు, వికారముగల చిదాభాసునికే కర్తృత్వ భోక్తృత్వములనియు స్పష్టపడగలదు. తదుపరి శాస్త్రీయానుభవముచే యీ చిదాభాసుడు మిథ్యారూపుడగును. ఇట్టి జ్ఞానము కలిగిన యడల, మిథ్యారూపుడగు చిదాభాసుడు, తన కర్తృత్వాదులు ఆభాస మాత్రములని తెలిసికొనును. కనుక అపరోక్షజ్ఞానికి వాస్తవమున శరీరము లేనేలేదు.

ఇట్లు తెలిసికొనిన చిదాభాసుడు (వ్యావహారిక జీవుడు) మోక్ష కాంక్షచే కూటస్థుడై చింతనముగలవాడై యుండును. ఎట్లన :-

శ్లో॥ యౌవరాజ్యేస్థితో రాజపుత్ర సామ్రాజ్య వాంఛయా ।
రాజానుకారీభవతి తథాసాక్ష్యను కార్యయమ్ ॥

తా॥ యౌవరాజ్య రాజ్యమునుగోరి, రాజును అనువర్తించునట్లు చిదాభాసుడు, మోక్షకాంక్షచే సర్వదా కూటస్థుడై చింతనము గలవాడై యుండును. తదుపరి బ్రహ్మత్వమును బొందును. ఇట్టివారిని గూర్చి-

కూటస్థ ఆభాసులవివరణము

శ్రుతి. సహయోహవై తత్పరమం, బ్రహ్మవేద బ్రహ్మైవభవతి నాస్యాఽబ్రహ్మవిత్కులే భవతి, తంతిశోకం, తరతిపాప్సానం, గుహా గ్రంథిభ్యో విముక్తోఽమృతోభవతి”.

తా॥ ఆ పరబ్రహ్మము నెవడెరుగునో వాడే పరబ్రహ్మమగును. లేదా బ్రహ్మవిదుని కులమందు బుట్టును. దుఃఖమును దాటును. పాప విముక్తుడగును ప చకోశ రూపగుహలవలనను, కామక్రోధాది రూప హృదయ గ్రంథులవలనను విముక్తుడగుచు అమృతరూపుడగుచున్నాడు. అని పై శ్రుతివచనము స్పష్టముచేయుచున్నది. కావున శ్రుతిని తాను నమ్మి తాను బ్రహ్మమును తెలిసికొనును. ఉభయాత్మకుడగు చిదాభాసుని ప్రారబ్ధిభోగము కొంతకాలమునకుగాని ఉపశమింపదు. అట్టితరి యెప్పుడైనను 'నేను' మనుజుడను అనిగూడ తలపవచ్చును. ప్రారబ్ధిఫల మునుబట్టి అట్టి భ్రాంతి ఒకవేళ కలిగినను తాను సంపాదించిన తత్త్వ జ్ఞానము నశించదు. ఏలనన, తత్త్వజ్ఞానముచేత భ్రాంతిజ్ఞానము నశించును. యథార్థజ్ఞానముచే భ్రాంతిజ్ఞానము నశించుట స్వభావము. ఇది వస్తు స్వభావము, చిదాభాసత్వమున్నంతకాలము ప్రారబ్ధికల్పితమగు ఉపాధి ధర్మములు విడువవు.

చిదాభాస నిరూపణము

కూ. దీ. ప్ర. శ్లో॥ 32 and 33 పంచదశి

శ్లో॥ ఈషద్భాసనమాభాసః, ప్రతిబింబ స్తథావిధః ।

బింబలక్షణ హీనస్సన్, బింబవద్భాసతే సహ ॥

తా॥ ఆభాసమన ఇంచుక ప్రకాశించునది. అదియే ప్రతిబింబము. అట్టిది బింబలక్షణములేకనే, బింబమువలె భాసించును. కావున ప్రతిబింబ మనినను, చిదాభాసుడనినను, నొక్కటియే. ఆ చిదాభాస చైతన్యమే అవచ్చిన్న చైతన్యమనబడును. ఇది పరిభాషమాత్రము. ఈ విషయ మును గురించి విపులముగ తెలియుటకు, పం, కూ, దీ, శ్లో॥ 43 to 48 వరకు జూడవలెను.

31 శ్లో॥ ససంగత్వ వికారాభ్యాం, బింబలక్షణ హీనతా ।

స్ఫూర్తి రూపత్వమేతస్య, బింబవద్భాసనం విదుః ॥

తా॥ బింబలక్షణము లేనిదగుచు, బింబమువలె ప్రకాశించునది ప్రతిబింబము. ప్రతిబింబము దర్పణగత మాలిన్య ధర్మముల జెందును. ఉత్పత్తి, లయ, వికారముల జెందునుగనుక బింబలక్షణములు దాని యందు లేవు. ప్రకాశించుటయే బింబముతో పోలిక, కాని మరి అన్ని లక్షణములయందును గాదు. ఆభాసమనిన నదియే.

42 శ్లో॥ నాహం బ్రహ్మేతి బుద్ధ్యేత, స వినాశీతిచేన్నతత్ ।

సామానాధి కరణ్యస్య, బాధాయామపిసం భవాత్ ॥

తా॥ నశించెడి జీవుడు, నశింపని బ్రహ్మమే నేనని యనుకొనుట విరుద్ధముగాదాయని శంకించవలదు. నేను బ్రహ్మము ననగా నా యొక్క కర్తృత్వస్వరూప మసత్యము. నా నిజరూపము బ్రహ్మమేనని భావము. దీనిని బాధా సామానాధికరణ్యమని భావించురు. దీని వివరణము :— “స్థాణుః పురుషః” “స్థాణురేషపుమాన్” స్థాణువుగ దోచునది పురుషుడు అను వాక్యమందు పురుషత్వబుద్ధిచేత స్థాణుత్వబుద్ధి నశించుచున్నది. ఇది సామానాధికరణ్యము యొక్క బాధార్థమందు దృష్టాంత మగును. దీనినే బాధా సామానాధికరణ్యమందురు. ఇట్లే “అహం బ్రహ్మాస్మి” అనెడి బోధచేత, నేను కర్తననెడి సంసారబుద్ధి (పరిచ్ఛిన్న అహంబుద్ధి) నివర్తించుచున్నది. ఇట్లే “సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ” “సర్వం హ్యేతద్బ్రహ్మ”, అను శ్రుతివాక్యములందు సర్వము బ్రహ్మయను నపుడు సర్వమనునది యసత్యము. బ్రహ్మయనునది సత్యము, నిజము నని యెట్లు గ్రహించవలెనో అట్లే నేను బ్రహ్మను యనునపుడు, పరిచ్ఛిన్నత్వ కర్తృత్వాదికములతో గూడిన, నేను అనునది అసత్యము. బ్రహ్మమనునదియే నిజము-అదియే నేనని గ్రహించవలయును. అద్వైత సిద్ధాంతానుసారము జగత్తంతయు బ్రహ్మయందు భ్రమచే కల్పితమై

భాసించుచున్నది. ఇది ఒప్పుకున్నప్పుడు, చిదేకదేశ భూతుడగు చిదాభాసుడు బ్రహ్మమగు కూటస్థునియందు, కల్పితుడనుటకు సంశయమేల? అనగా సంశయింపతగినది కాదు.

భ్రాంతికారణము :—

బుద్ధి ఎట్టిది? చిదాభాసుడెవడు? ఆత్మయననెట్టిది? ప్రపంచము నకు వాస్తవరూపమెట్టిది? ఈ సంసారదుఃఖమెందులకు కలుగుచున్నది? ఎవరికి? దీనికి ఆత్మంతనివృత్తి ఎట్లుకలుగును? అని విచారించినయడల యిది అంతయు, చిదాభాసుని అజ్ఞానమువలననేయని నిశ్చయమగును. చిదాభాసుడే కల్పితుడగునపుడు అతని అజ్ఞానముగూడ కల్పితమేగదాయగును. కావున బుద్ధి మొదలగునవి తనకంటె వేరనియు, మిథ్యా మాత్రములనియు గ్రహించిన మహనీయుడే తత్త్వవిదుడు. అతడే ముక్తుడు. అనగా తత్త్వజ్ఞానమే సంసారానర్థ నివర్తకమని, నిశ్చయముగ తెలిసికొనవలయును. కూటస్థుడు, శివుడు, ప్రత్యగాత్మ యనునవి పరమాత్మకు పర్యాయపదములు. వివరణము :— జీవత్త్వమును, ఈశ్వరత్త్వమును లేని, నిర్వికారమగు స్వప్రకాశ పరిపూర్ణచైతన్యమే పరమాత్మ, శివుడు, కూటస్థుడు, ప్రత్యగాత్మయను శబ్దములచే తెలియబడునది. ఇది అద్వితీయ, అఖండ, స్వప్రకాశ, స్వాత్మాభిన్న పరిపూర్ణ సర్వాధిష్ఠాన, అఖండచైతన్యము— బ్రహ్మయని గ్రహించవలయును. స్వాత్మరూపుడగు కూటస్థుడు, అసంగుడు, నిర్వికారుడు, బంధమోక్ష రహితుడు, ఆత్మానన్యుడు, స్వప్రకాశ పరిపూర్ణ, సర్వాధిష్ఠానమిదియేనని, ఇదియే నేను అనుప్రతీతికి పరమ అర్థమని, యిదియే తానని, సర్వదా ముముక్షువు మననానుసన్ధానాదుల జేయుచుండవలయును. స్థూల సూక్ష్మ శరీరములకు సంబంధించిన కర్తృత్వ భోక్తృత్వాది సర్వసుఖదుఃఖ వ్యవహారములు చిదాభాసునకేగాని, పరమార్థమున, ప్రత్యగాత్మ స్వరూపుడగు తనకు వీనితో నెట్టి వాస్తవసంబంధములేదని ముముక్షువులు నిశ్చయము నొందవలయును. ఈ విషయమునే :—

శ్లో॥ ననిరోధో నచోత్పత్తి, ర్నబన్ధో నచ సాధకః ।
నముముక్షుర్నవై ముక్త, ఇత్యేషాపరమార్థతా ॥

అను వచనము తెలుపుచున్నది. దీనినిబట్టి ఒక్క అత్యయే వాస్తవము. ఈ బంధమోక్షములు జీవకల్పితములని గ్రహించవలెను. ఈ కూటస్థుడు లేక ప్రత్యగత్వ ఎల్లప్పుడును ప్రకాశించుచుండు నిత్యముక్తుడు. మోక్షబంధములు, చిదాభాసునికే. కాని యిచట బోధకొరకు కూటస్థ చిదాభాసులకు తాదాత్మ్యాధ్యాసము అనుభవమునుబట్టి ఉన్నట్లుగ కల్పింపబడినదేగాని వాస్తవమున కూటస్థునకు అధ్యాసయనునదియే లేదు. జ్ఞానాభ్యాసకుడు యిట్లు నిశ్చయముగ తెలిసికొని తన పరమార్థ స్వరూపమగు కూటస్థాత్మను, స్వాత్మాభిన్న, నిత్య నిర్వికార, పరిపూర్ణమైన తస్య స్వరూపముగ ధ్యానించుచుండవలయును.

ధ్యా. దీ. ప్రకరణము. శ్లో॥ 44

శ్లో॥ శమాద్యైః శ్రవణాద్యైశ్చ, యత్రతతో దితైః కయమ్ ।
నీతేఽస్మిన్ ప్రతిబంధేఽతస్త్వస్య బ్రహ్మత్వ మశ్నుతే ॥

తా॥ శ్రవణమననాదులచేత, వర్తమాన ప్రతిబంధము నశించిన తోడనే “నేను బ్రహ్మను” అని స్వస్వరూపమును సాక్షాత్కరించుకొనుచున్నాడు.

విజ్ఞానమునకు, ఉపాసనకుగల భేదము

బోధ. వస్తుతంత్రము, ఉపాసన కర్తృతంత్రము. ఈ విషయమునే “వస్తుతంత్రో భవేద్బోధః, కర్తృతంత్ర ముపాసనమ్”, అని విద్యారణ్యులు తెలుపుచున్నారు. వివరణ :— బోధ, వస్తుయాధార్థ్యమును గనబరచును. ఉపాసన, శాస్త్రవిధియందు విశ్వాసముతో భావించుట. ఎట్లన, సాలగ్రామమును జూచి యిది శిలయని గ్రహించుట-జ్ఞానము, బోధ. ఆ సాలగ్రామమునే మహావిష్ణువని భావించుట ఉపాసనయగును. బోధ కలుగుచెట్లనిన :—

శ్లో॥ విచారాజ్ఞాయతే బోధోఽనిచ్ఛాయం ననివర్తయేత్ ।
సోఽప్యత్తిమాత్రా త్సంసారే దహత్యఖిల సత్యతామ్ ॥

అనగా వస్తు తత్త్వవిచారమువలన జ్ఞానము కలుగును. అజ్ఞానము అక్కరలేదను నిచ్చగలిగినను, కలిగిన జ్ఞానమును, ఆయిచ్చ నివారింపచేయజాలదు. అట్టి జ్ఞానము కలిగినతోడనే ప్రపంచము అసత్యమని తోచును. అప్పుడు జిజ్ఞాసువు, పంచదశి, ధ్యా, దీ, ప్ర, శ్లో 76,

శ్లో॥ తావతాకృత కృత్యస్సన్నిత్య తృప్తి ముపాగతః ।
జీవన్ముక్తి మనుప్రాప్య ప్రారబ్ధ క్షయమీక్షతే ॥

అనగా తత్త్వజ్ఞానము కలుగగనే, కృతకృత్యుడగుచు, కైవల్యము కొరకు, ప్రారబ్ధమెప్పుడు తీరునాయని చూచుచుండును.

నిర్గుణ బ్రహ్మోపాసన యొక్క శ్రేష్ఠత :-

శ్లో॥ యావద్విజ్ఞాన సామీప్యం, తావచ్చైత్యం వివర్ధతే ।
బ్రహ్మజ్ఞానాయతే సాక్ష నిర్గుణోపాసనం శనైః ॥

అనగా వృత్తి నిర్గుణ బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమునకు ఎంత సమీపించునో, అంత శ్రేష్ఠ్యము ఘటించును. నిర్గుణ బ్రహ్మోపాసనా వృత్తి, బ్రహ్మజ్ఞానమునకు అతిసన్నిహితముగాన బ్రహ్మజ్ఞానమువంటిదే యగును. వృత్తివలన యీ అసంగత్య వస్తువును మాటిమాటికి భావించుచుండగా తత్త్వమస్యాది వాక్యబోధవలన “అహం బ్రహ్మాస్మి” యనెడి పరతత్త్వ జ్ఞానము కలుగును.

శ్లో॥ నిర్వికారానంగనిత్య, స్వప్రకాశైక పూర్ణతాః ।
బుద్ధోరుడితి శాస్త్రోక్తా ఆరోహంత్య వివాదతః ॥

తత్త్వజ్ఞానము (అనగా) బ్రహ్మ సాక్షాత్కారము (గోణము)

కలుగగనే వేదాంతశాస్త్రమందు జెప్పబడిన ఆత్మధర్మములగు నిర్వికారిత్వ, అనంగత్వ, నిత్యత్వ, స్వప్రకాశత్వ, అద్వితీయత్వ, పరిపూర్ణత్వములనునవి, బుద్ధియందు నిర్వివాదముగను శీఘ్రముగను కలుగును. ఇట్లేవనికి స్వసాక్షికత్వము స్ఫురించునో, వాడే బ్రహ్మవిదుడు, ఇట్టివానికి నిర్గుణ బ్రహ్మాను సన్ధానము ఉపేక్షింపతగినది గాదని,

శ్లో॥ ఉపేక్ష్యత తీర్థయాత్రా, జపాదీనేప కుర్వతామ్ ।

పిండం సముత్సృజ్యకరం, లేఢీతిన్యాయ ఆపతేత్ ॥

నిర్గుణోపాసననువదలి, తీర్థయాత్రా జపాదులగావించువారు, చేతిలోని పెన్నముద్దను పారవైచి, వట్టి చేతిని నాకునటువంటి, అవివేకులని భావము.

ఆత్మవిచారాధికారు లెవరనిన—

శ్లో॥ అవ్యాకులదియాం మోహ, మాత్రేణాచ్ఛాది తాత్పర్యామ్ ।

సాంఖ్యనామా విచారఃస్యాన్ముఖ్యో యుడితి సిద్ధిదః ॥

స్థిరచిత్తులై కర్తృత్వాది భ్రమమాత్రము కలవారు బ్రహ్మసాక్షాత్కారమునకు ముఖ్యసాధనమైనట్టి సాంఖ్యమును పేరుగల బ్రహ్మవిచార మొనరింపవలయును. ఇచట సాంఖ్య శబ్దమునకు తత్త్వం పదార్థ విచారమని యర్థము. ధ్యా. దీ. ప్ర. శ్లో॥ 139.

శ్లో॥ నిత్యనిర్గుణరూపం, తన్నామమాత్రేణ గీయతామ్ ।

అర్థతోమోక్ష ఏవైష, సంవాది భ్రమవన్మతః ॥

తా॥ నిర్గుణోపాసనయని పేరేకాని యిది సంవాదిభ్రమవతే మోక్షమేయగును. మోక్షమనినను, బ్రహ్మప్రాప్తియన్నను నొక్కటియే. సగుణోపాసనము చేసినవానికి, యీశ్వరానుగ్రహమువలన, నిర్గుణోపాసనా సామర్థ్య మెట్లుకలుగునో, అట్లే, నిర్గుణోపాసకునకు బ్రహ్మసాక్షాత్కారము కలుగును. నిర్గుణోపాసనకు మోక్షము ఫలమని

“సోఽకామోనిష్కామ ఆప్తకామ ఆత్మకామో నతస్య ప్రాణా ఉత్తామంత్య త్రైవసమవలీయన్తే”, “బ్రహ్మైవసన్ బ్రహ్మిష్యేతి”, అని శ్రుతి వాక్యము తెలుపుచున్నది. మరి “నాన్యః పన్థావిద్యతేఽయనాయ” యను శ్రుతి నిర్గుణోపాసనముకంటె, నన్యమగు సాక్షిన్మోక్ష సాధనము లేదని గూడ తెలుపుచున్నది. విద్యారణ్యులునూ :—

శ్లో॥ ఇహవామరణేవాన్య, బ్రహ్మలోకేఽథవాభవేత్ ।
బ్రహ్మ సాక్షిత్కృతిస్సమ్య గుపాసీనస్య నిర్గుణమ్ ॥

అని స్పష్టముచేయుచున్నారు.

ఆత్మబోధ - పంచదశితోని బ్రహ్మనుసన్దానము

శ్లో॥ అనుభూతే రథావేఽపి, బ్రహ్మస్మిత్యే వచింత్యతామ్ ।
ఆప్యసత్త్వాప్యతే ధ్యానాన్నిత్యాప్తం బ్రహ్మకింపునః ॥

తా॥ శరీరాభిమానము వదలి తన బుద్ధిచేత మనస్సునందే ఆత్మవిచారముచేసికొని బ్రహ్మ సాక్షిత్కారము నొందవలెను. ధన మపేక్షించువాడు, యెట్లు నిధిపై నుండు రాతిని దీసి, భూమిని తవ్వి, యందలి ధనమును గ్రహించునో అటులనేనని యభిప్రాయము. మరి యును, బ్రహ్మనుభవము లేకపోయినను, నేనే బ్రహ్మనని ధ్యానింప వలెను. ధ్యానమువలన, కానిది సయితము లభించును. అట్టితరి స్వస్వరూప మగు బ్రహ్మము లభించునని వేరుగ జెప్పవనిలేదు. లభించియే తీరునని భావము.

శ్లో॥ దేహాభిమానం విధ్వస్య, ధ్యానాదాత్మానమద్వయమ్ ।
వశ్యన్మర్త్యోఽమృతోభూత్వా, హ్యత్ర బ్రహ్మ
సమశ్నుతే ॥

తా॥ స్వాత్మాభిన్న బ్రహ్మధ్యానము చేయువానికి దేహాభిమానము తొలగును. బ్రహ్మ సాక్షిత్కారము కలుగును. అమృతరూపుడై యా జన్మమునందే ముక్తుడగును.

నా. దీ. ప్ర శ్లో॥ 1

శ్లో॥ పరమాత్మా వ్యయానందః, పూర్ణః పూర్వం స్వమాయయా ।

స్వయమేవ జగద్భూత్వా, ప్రావిశజ్జీవ రూపతః ॥

ఇది ఎట్లనిన :- అజ్ఞానులకు బోధార్థము—

“అధ్యారోపాప వాదాభ్యాం, నిష్ప్రపంచం ప్రపంచ్యతే ।

శిష్యాణాం బోధసిద్ధ్యర్థం, తత్త్వజ్ఞైః కల్పితక్రమః ॥

అను వాక్యన్యాయముచొప్పున “సదేవసౌమ్యేదమగ్ర ఆసీత్”, “ఏకమే వాద్వితీయం” “విజ్ఞాన మానందం బ్రహ్మ” “పూర్ణమదః పూర్ణమిదం” “మాయాంతు ప్రకృతిం విద్యాన్మాయినంతు మహేశ్వరం”, “అనేనజీవేనాత్మ నానుప్రవిశ్య”, అను శ్రుతులు తెలుపుచున్నవి. కావున నిర్విశేషంబును, సత్యజ్ఞానానంద స్వరూపంబునగు బ్రహ్మ అనిర్వచనీయమగు మాయయొక్క సహాయంబున జగత్తును సృజించి, అందు మాయావశంబుననే తానే జీవుడై ప్రవేశించెను. దీని వివరణము : ఆత్మ యొక్కడైనను ఉత్తమోపాధులయందు ప్రవేశించి దేవతయగును. అల్పోపాధులయందుండుటచే దేవత నుపాసించువాడగును. అనేక జన్మలయందు ఈశ్వరారాధన చేయుటచే ఆత్మవిచారమునందిచ్చగలుగును. విచారముచేయగా మాయ నశించును. మాయ నశింపగా ఆత్మస్వరూపమగు తాను శేషించును. ఇది నిర్విశేషము. ఈ విషయమును “తద్బ్రహ్మహమితి జ్ఞాత్వా సర్వబంధైః ప్రముచ్యతే” యను శ్రుతి తెలుపుచున్నది.

శ్లో॥ అద్వయానందరూపస్య, సద్వయత్వంచ దుఃఖితా ।

బంధః ప్రోక్త, స్వరూపేణ, స్థితిర్ముక్తిరితీర్యతే ॥

తా॥ అద్వితీయమగు ఆత్మకు “నేను” సద్వితీయుడను, దుఃఖిని అనుకొనుటయే బంధము. ఇట్టి భ్రమ తొలగి స్వస్వరూపమునందుండు

టయే మోక్షము. కావున బ్రహ్మ విచారముచేయనందున బంధము కలుగును. ఆ బంధము ఆత్మవిచారముచేత నివర్తించును. కావున, జీవాత్మ పరమాత్మ, తత్త్వవిచారము సర్వదా ముముక్షువులు చేయుచుండవలయును. ఈ అర్థమునే

శ్లో॥ అవిచారకృతో బంధో, విచారేణ నివర్తతే ।
తస్మాజ్జీవ హత్యానౌ, సర్వదైవ విచారయేత్ ॥

అను శ్లోకముతో శ్రీ విద్యారణ్యులు తెలుపుచున్నారు. ఆత్మ రూపమగు సాక్షి నిష్క్రియమై తన స్వప్రకాశస్థితిమాత్రమున పని చేయువానిని, పనిని, శబ్దాది విషయములను ఒకేసారిగ ప్రకాశింపజేయుచుండును. ఇదియే సాక్షి చైతన్యమనబడును.

పంచదశి పేజి 219 పరోక్షపరోక్ష జ్ఞానములు—

శ్లో॥ అ స్తిబ్రహ్మేతి చేద్వేద, పరోక్షజ్ఞానమేవతత్ ।
అహంబ్రహ్మేతి చేద్వేద, సాక్షాత్కారస్స ఉచ్యతే ॥

ఘటాకాశము, జలాకాశముచే గప్పబడిన తీరున, జీవునిచేత కూటస్థుడును గ్రమ్మబడియున్నాడు. చిదాభాసుడనెడి జీవుడెన్నడును, కూటస్థుడు తనకంటె వేరుగ నున్నట్లైరుగడు. ఇట్లనాదికాలమునుంచి నెరుగకపోవుచే అజ్ఞానము, అవిద్యయని చెప్పబడుచున్నది. సాక్షియగు కూటస్థుడు స్వయం ప్రకాశమానుడు.

శ్రీ శంకరులు ఆత్మనిర్గుణాను సద్ధానమును ఆత్మబోధలో
నిట్లు తెలుపుచున్నారు :

ఆత్మకు సుషుప్తియందు మనస్సు మొదలగునవి యేమియును లేవు. ఆత్మ మాత్రమే యున్నది. ఆ దశయందందరకును సుఖానుభవమున్నది. అందువలన ఆత్మ నిత్యానందస్వరూపుడు, పరిపూర్ణుడు, అని

మననము చేయవలసి నదిగానున్నది. సిద్ధులయొక్క అనుభవము సాధకులకు అభ్యసనీయము. కావున శంకరులు అభ్యాసకులనుద్దేశించి వారి యనుభవము నిట్లు తెలుపుచున్నారు :

శో॥ నిత్యశుద్ధ విముక్తైక. మఖండానన్ద మద్వయమ్ ।
సత్యం జ్ఞానమనన్తంచ, యత్పరం బ్రహ్మమేవతత్ ॥

శో॥ ఏవం నిరంతరకృతా బ్రహ్మైవాస్మీతి వాసనా
హరత్య విద్యా విజేపాన్ రోగానివరసాయనమ్ ॥

తా॥ సర్వోత్తమమైన రసాయనోషధమును నేవించుటచే వ్యాధులు నశించునట్లు, అభ్యాసకులెల్లప్పుడునూ నేను బ్రహ్మయేకావి. తద్వ్యతిరిక్తముకానను అభ్యాసము జేయుటవల్లకలుగు సంస్కార రూపమైన సద్వాసన- ఆవరణ, విజేపశక్త్యాత్మకమైన అవిద్యను, సమూలముగ పోగొట్టునని నిశ్చయముగ నమ్మవచ్చును. అని శ్రీ శంకరభగవానులు తెలుపుచున్నారు.

కృతకృత్యతనుగురించి వశిష్ట మహాముని యిట్లు తెలుపుచున్నారు :

శో॥ హృదయాత్సం పరిత్యజ్య, సర్వమేవ మహామనాః ।
యస్తీష్ఠతి గతవ్యగ్రః, సముక్తః పరమేశ్వరః ॥

శో॥ సమాధిమథకర్మాణి, మాకరోతు కరోతువా ।
హృదయేనాన్త సర్వాశో, ముక్తఏవోత్త మాశయః ॥

శో॥ నైష్కర్మ్యేణ నతస్యార్థః, తస్యార్థోఽపి నకర్మభిః ।
న సమాధాన జప్తాభ్యాం, యస్య నిర్వాసనం మనః ॥

శో॥ విచారితమలం శాస్త్రం, చిరముద్గ్రాహితం మిథః ।
సంత్యక్తవా సనాన్మోనా, దృఢే నాన్త్యుత్తమం పదమ్ ॥

సమష్టి తాత్పర్యార్థము :—

- (1) ఏ పురుషుడు సర్వవిషయములను మనస్సులోనించి తొలగించి (అనగా సకల విషయములు మిథ్యయను నిశ్చయముతోడ వాటి యందు సంకల్ప వర్జితముడై) నిర్విచారముగ నుండునో యా పురుషుడే ముక్తుడనియు. పరమేశ్వరుడని గూడ జెప్పబడును.
- (2) కృతకృత్యుడగు పురుషుడు మనస్సుచేత సర్వపదార్థములయం దాశను (జ్ఞానపూర్వకముగ) విడచియున్నందున అట్టివాడు సమాధినిగాని, కర్మలనుగాని చేసినను, చేయకపోయినను ముక్తుడే.
- (3) ఎవనియొక్క మనస్సు నిర్వాసనమై యుండునో అతనికి కర్మ సన్యాసముతోగాని, కర్మల ననుష్ఠించుటచేగాని, సమాధితోగాని, మంత్రజపములతోగాని, ప్రయోజనములేదు. అనిచెప్పి యింకను యిట్లు తెలుపుచున్నారు :
- (4) సమస్తశాస్త్రములు, మాచేత, సమగ్రముగ నిపుణముగా విచారింపబడినవి. సమానులగు పండితులతో చేరి పరస్పరము బోధింపబడినవి. ఎన్ని విధములచే శాస్త్రములను పర్యవలోచన చేసినా, వాసనాపరిత్యాగ పూర్వకముగ జేయబడు బ్రహ్మవిచారము కంటె, మరియొక శ్రేష్ఠమైన సాధనము గనుబడలేదు అని తెలుపుచు, వాసనామయమగు యీ సంసారము శాంతించు బోధను చేయుచున్నారు.

శ్రుతివాక్య మంజరి

కఠ. శ్రుతి: “సమృత్య మాప్నోతి ఇహ నా నేవపశ్యతి”, ఎవడిచట నానాత్వమును జూచుచున్నాడో, యతడు మరణ పరంపరను బొందును.

శ్రు॥ “మననై వేదమాప్తవ్యం, నేహ నానాస్తికించన” యథా కర్మ యథాశ్రుతమ్”; శ్రుతి॥ వాయుర్య ధై కోభువనం, ప్రవిష్టో రూపం రూపం ప్రతిరూపోబభూవ”, ఏకస్తథా సర్వభూతాంత రాత్మా రూపం రూపం ప్రతిరూపో బహిశ్చ”, రూపరహితమగు, స్పర్శలక్షణము గల వాయువు ఒక్కటేయైనను, ప్రాణవాయు రూపమున సకల దేహములందున ప్రవేశించి ఆయా రూపములను బొందుచున్నది. అట్లే అద్వితీయమగు పరమాత్మ సకల శరీరములందునను బ్రవేశించి యనేక రూపముల భాసించుచున్నదిగాని స్వయముగ నిర్వికారము. శ్రుతి॥ “హృదా మసీషా మనసాభిక్తుప్తో య ఏతద్విదు రమృతాస్తే భవన్తి”, నిస్సంకల్ప, నిశ్చలమగుబుద్ధిచే, ఆత్మస్వరూపమును మననముజేయుట చేత నయ్యది, యభి ప్రకాశితమగును. ఇట్లాత్మను తెలిసికొనినవారు అమృత త్వమును బొందుదురు. శ్రుతి॥ “అస్తిత్యేవోప లబ్ధవ్యస్తత్త్వ భావేన చోభయోః । అస్తిత్యేవోప లబ్ధస్య, తత్త్వభావః ప్రసీదతి”, సోపాధిక నిరుపాధిక బ్రహ్మముగలదను భావమున్నప్పుడే ఆత్మోపలబ్ధి కాగలదు. అస్తిత్వభావోప లబ్ధిచే, నిర్గుణ పరబ్రహ్మము ప్రసన్నమగును. శ్రుతి॥ “మృత్యుర్యస్యోప నేచనం”, అట్టి మహనీయునకు మృత్యువుగూడ, భోజనమునందు శాకప్రాయమగును.

మనన నిర్వచనము —శ్రుతస్యార్థస్యోపపత్తి భిశ్చింతనమ్—మననం “తద్విజ్ఞానార్థం సగురుమేవాభిగచ్ఛేత్సమితాణిః “శ్రోత్రియం

బ్రహ్మనిష్ఠం”, “ఏకోదేవః, సర్వభూతేషు గూఢః । సర్వవ్యాపి, సర్వ భూతాంతరాత్మా । కర్మాధ్యక్షః సర్వభూతాధిపానః, సాక్షిచేతాకేవలో నిర్గుణశ్చ” “జ్ఞానీచ విశిష్యతే” “జ్ఞానీత్వాత్మైవ, మేమతమ్”, “నకర్మణా సప్రజయాధనేన త్యాగేనై కే, అమృతత్వ మానకుః”, “యస్మాత్పరం నౌపరమ స్తి కించిద్య స్మాన్నాణీయో, నజ్ఞాయోఽస్తి కశ్చిత్”, “వృక్ష ఇవ స్తబ్ధోదివి తిష్ఠత్యేకస్తేనేదం, పూర్ణం, పురుషేణ సర్వమ్”, “యో వేదనిహితం గుహాయాం, పరమే వ్యోమన్, సోశ్నుతే సర్వాన్కామాన్ సహ”, “నతస్య ప్రాణా ఉత్క్రామన్తి, బ్రహ్మై వనన్ బ్రహ్మిష్యేతి”, “భిద్యతే హృదయగ్రంథిః చిద్యన్తే సర్వ సంశయాః”, “క్షీయన్తే చాస్యకర్మాణి తస్మిన్ దృష్టే పరావరే”. అనగా (పరావరుడనగా బ్రహ్మము, ఆ బ్రహ్మము నేనేయని తెలిసి కొనిన మహనీయుల కిట్టి ఫలము) ఛాందోగ్య శ్రుతి, సుషుప్తియందు, “అంధస్సన్ననంధో భవతి”, ఇట్లే రోగి మొదలగు బాధితులు. శ్రుతి॥ “విద్వాన్ భవతే నాతివాదీ”, కఠ శ్రుతి॥ అవిద్యాయా మన్తరేవర్త మానాః । స్వయం ధీరాః పండితం మన్యమానాః । దన్ద్రీమ్య మాణాః పరియన్తిమూఢాః । అంధేనై వనీయ మానా, యథాన్ధాః ॥

కఠ శ్రుతి. నసాంపరాయః ప్రతిభాతిబాలం । ప్రమాద్యన్తం విత్త మోహేన మూఢం । అయం లోకోనాస్తి పరఇతిమానీ । పునః పున ర్వశమా పద్యతేమే ॥

ముండక శ్రుతి॥ ద్వాసుపర్జా సయుజాసఖాయా । సమానం వృక్షం పరిషస్వజాతే । తయోరన్యః పిప్పలం స్వాద్యత్త్యనశ్చన్నన్యో అభి చాకశీతి ॥

శ్రుతి॥ సమానేవృక్షే పురుషోనిమగ్నో, అనీశయా శోచతి ముహ్యమానః । జుష్టం యదాపశ్యత్యన్యమీ శమస్య మహిమానమితి వీతశోకః ॥

కథ శ్రుతి. పరాంచితానివ్యతృణత్వయంభూ, స్తస్మాత్పరాజ్ఞో
పశ్యతి నాస్తరాత్మన్ । కశ్చిద్ధీరః ప్రత్యగాత్మానమైక్ష, దావృత్త చక్షు
రమృత త్వ మిచ్ఛన్ ।

బృహ॥ శ్రుతి. ఆత్మానంచే ద్విజానీయా, దయమస్మీతి పూరుషః ।
కిమిచ్ఛన్ కస్య కామాయ శరీరమనుసంజ్వరేత్ ॥

ముండక శ్రుతి. బ్రహ్మైవేదం, విశ్వమిదం వరిష్ఠమ్ । ప్రణవో
ధనుః, శరోహ్యత్వా, బ్రహ్మతల్లక్ష్య ముచ్యతే ॥

శ్రుతి॥ “శ్రవణాయాపి బహభిర్యో నలభ్యః ।”
“ఆత్మన్యేవ, ఆత్మానంపశ్యేత్ ।”
“దేవం మత్వాధీరో, హర్షశోకౌ జహాతి ।”
“నానుధ్యాయాత్ బహూం ఛద్దాన్వాచో విగ్లాపనం హితత్”

“అమృతస్యైష నేతుః” ; సంసార సముద్రముదాటుటకు,
బ్రహ్మసాక్షాత్కారము, ఆనకట్టవంటిది.

కథ శ్రుతి. “ఏకోవశీ సర్వభూతాస్తరాత్మా । ఏకం రూపం బహు
ధాయః కరోతి । తమాత్మస్థం యేననుపశ్యన్తిధీరాః । తేషాం సుఖం,
శాశ్వతం, నేతరేషామ్ ।”

శ్రుతి॥ “శ్రోత్రియస్యచాఽకామహతస్య” బ్రహ్మనన్దరూపమగు
శాశ్వత సుఖము, శ్రుతిజ్ఞాన సంపన్నుడును, సర్వకామములు నివర్తిం
చిన వాడిచేతనే పొందబడునని ఆనన్దవల్లి విశదము జేయుచున్నది.

“నాహమన్యే సువేదేతి, నోనవేదేతి వేదచ । యదిమన్యనే
సువేదేతి, దభ్రమేవాపి నూనం” ।

“నాయమాత్మా బలహీనేన లభ్యః”

“అసన్నేవస భవతి” । “అసద్బ్రహ్మేతి వేదచేత్” । అని శ్రుతిమాత తెలుపుచున్నది.

ఎవడు ఆత్మలేదని తలచునో, వాడే లేనివాడగును. ఏంనన, ఆత్మస్వరూపుడు తానే. “ఆత్మాచ బ్రహ్మ” అని శ్రుతి తెలుపుచున్నది. ఆత్మ మరియొకరిచే తెలియబడునది గాదు. కావున జీవుడు తనను తానే తెలిసికొనుచున్నాడు. “ఇదియే తెలివి”, ఆత్మ - స్వప్రకాశము, అని యొప్పుకొనక తప్పదు. “తెలివి”, జ్ఞానము లేనిచో, తానే లేకపోవలసి వచ్చును. ఇట్టి అనుభవమెవ్వరికినీ లేదు.

చాందోగ్య శ్రుతి, “యదావై మనుజేఽభవిజానాతి” ఎప్పుడు మననము జేయునో అప్పుడు తెలిసికొనుచున్నాడు.

“బ్రహ్మసంస్థోఽమృతత్వమేతి”.

“యథాసోమ్యైకేన మృత్పిండేన సర్వం మృన్మయం విజ్ఞాతగ్ం స్యాద్వాచారమృణం, వికారోనామధేయం, మృత్తికేత్యే వసత్యమ్”.

తైత్తిరీయ శ్రుతి. వరుణపుత్రుడగు భృగువునకు తండ్రి బ్రహ్మము నిట్లుపదేశించుచున్నారు.

శ్రుతి॥ “యతోవా ఇమాని భూతాని జాయంతే । యేన జాతాని జీవన్తి । యత్రప్రయంత్యభి సంవిశంతి । తద్విజిజ్ఞా సస్వ । తద్బ్రహ్మేతి ।”

అప్పుడు భృగువు. తపస్సుతోడ పంచకోశనిరాకరణముగావించి - తుదకిట్లు తెలిసికొనెను.

శ్రుతి॥ “అనన్దో బ్రహ్మేతివ్య జానాత్ । అనన్దా ద్వేషఖల్విమాని భూతాని జాయంతే । అనన్దే నజాతాని జీవన్తి । అనన్దం ప్రయంత్యభి సంవి శంతీతి” ।

“నతత్ర సూర్యోభాతిన చంద్రతారకం, నేమావిద్యతో భాంతి కుతోయమగ్నిః । తమేవభాస్తమను భాతినర్వం తస్యభాసా సర్వమిదం విభాతి” ।

తై. బ్రుతి:—“సయశ్చాయం పురుషే యశ్చాసావాదిత్యే । స ఏకః”

తై వల్య బ్రుతి :— సుషుప్తికాలేనకలేవిలీనే, తమోభి భూత స్సుఖరూపమేతి” ।

కఠ బ్రుతి :— యేయం ప్రేతేవి చికిత్సామనుష్యే, అస్తీత్యేకే నాయమ స్తీతిచై కే । ఏతద్విద్యా మనుషిష్టస్త్వయాహం, వరణామేష వరస్తృతీయః” ।

“ఉత్తిష్ఠత జాగ్రత, ప్రాప్యవరాన్నిబోధత, క్షురస్య ధారా నిశితాదురత్యయా, దుర్గం పథస్తతక-వయో వదన్తి” ।

“ఆత్మానం రథినంవిద్ధి, శరీరం రథమేవతు, బుద్ధింతు సారథిం విద్ధి, మనః ప్రగ్రహమేవచ, ఇన్ద్రియాణిహ యానాహుః విషయాన్తేషు గోచరాన్ । ఆత్మేన్ద్రియ మనోయుక్తం, భోక్తేత్యాహుర్మనీషిణః” ।

ఆత్మరథికుడు, శరీరము రథము, బుద్ధిసారథి, మనస్సు పగ్గములు, ఇన్ద్రియములు గుఱ్ఱములు, వానికి, విషయములు గమనమార్గములు. వీటియన్నిటితో కూడుకున్న ఆత్మ, భోక్తయని, పండితులు చెప్పుదురు. (వివరము) ఇతడే వ్యవహారజీవుడు, చిదాభాసుడు, ఈ జీవ వ్యవహారమునకు ప్రకాశమిచ్చుచు, స్వసాక్షిగానుండు, నిర్వికారుడే ఆత్మ - ఈయనయే పరమాత్మ, ప్రత్యగాత్మయనబడు వాడు.

బ్రుతి:—“తత్త్వేవథయం విదుషోఽమన్వానస్య”, । “అత్యైవాచన్దః । ఏషోస్యపరమ ఆనన్దః” । అని బ్రుతి తెలుపుచున్నది.

శ్రుతి:— “సదేవ సౌమ్యేదమగ్ర ఆసీత్” “ఏకమేవా ద్వితీయం”
“నేహనానా స్తికించన”, “సర్వంబల్విదం బ్రహ్మ” । “అతోన్మదా ర్తమ్”
“సాక్షీచేతాకేవలొనిర్గుణశ్చ”, “త త్త్వమసి”. “అయమాత్మా బ్రహ్మ”.
“ప్రజ్ఞానం బ్రహ్మ” “ఆత్మాచ బ్రహ్మ”, ఆత్మైవానన్దః” “బ్రహ్మ
విద్రుప్తైవాన భవతి” । “సత్యం జ్ఞానమనన్తం బ్రహ్మ”, “జీవోబ్రహ్మైవాన
నాపరః”.

శ్రుతి — “విజ్ఞాతా రమరేకేన విజాసీయాత్” । అనగా దృశ్య
మును తెలిసికొనెడి ఆత్మను, ఏ దృశ్యరూపముచే తెలిసికొన సాధ్యము.
అనగా యితరముచే ఆత్మను జూడ సాధ్యముగాదు ఆత్మ అనుభవ
రూపము గావున స్వానుభవమువల్లనే తెలియనగును. కావున ఆత్మ
స్వానుభవైక వేద్యముగాని, మరియొకటి గాదు.

శ్రుతి :— “తస్మాద్వా ఏతస్మాదాత్మన ఆకాశః సంభూతః”
వగైరా— ఇచట ఆ, ఈ, అనగా - సర్వాధిష్ఠానమగు పరమాత్మయు,
హృదయమునందు తెలియబడు ప్రత్యగాత్మయు - అని గ్రహించవల
యును.

ఈశ శ్రుతి :— “ఈశావాస్యమిదం సర్వం, యత్కించ జగత్కాం
జగత్ । తేనత్యక్తేన భు జ్జీథా, మాగృధః కస్యస్విద్ధనమ్”

తైత్తిరీయ శ్రుతి:— “బ్రహ్మవిదాప్నోతి పరమ్” । “భీషాస్మా
ద్వాతః పవతే । భీషోదేతి సూర్యః । భీషాఽస్మాదగ్ని శ్చేన్ద్రశ్చ ।
మృత్యుర్ధావతి పంచమఇతి” ।

శ్రుతి :— “యదాహ్యేవైష ఏతస్మిన్ను దఱమన్తరంకురుతే ।
అథతస్య భయంభవతి” । “ద్వితీయాద్వై భయంభవతి” । (1) “రసో
వై సః” । “రంగ్గోహ్యే వాయంలభ్వాఽనన్దీ భవతి” । “కోహ్యేవాన్యా
త్కః ప్రాణ్యాత్” । (2) “యదేష ఆకాశ ఆననోనస్యాత్” । “ఏషహ్యే
వానన్ద యాతి” ।

- (1) అనగా ఆ బ్రహ్మ రసస్వరూపము. ఈ సమస్త ప్రాణిజాతము, ఆ రసమునుబొంది, యానందముగలది యగుచున్నది. తృప్తి కారణమగు మధురాది పదార్థము రసమని లోకప్రసిద్ధము.
- (2) ఈ ఆనందము హృదయాకాశముయందు లేనియడల, ఎవడు ఉచ్చాస నిశ్వాసరూపమగు ప్రాణమును ధరించగలడు? ఈ ఆత్మయే లోకమును సుఖపెట్టుచున్నది.

భాష్యము :— “యది ఆకాశే పరమేవ్యోమ్ని, గుహాయాం నిహిత, ఆనందోనస్యాత్ నభవేత్” । “సపవ ఆత్మానందరూపోఽవిద్యయా పరిచ్ఛిన్నో, విభావ్యతే, ప్రాణిభిరిత్యర్థః” ।

“ఐతదాత్మ్య మిదం సర్వమ్” ఈ ప్రపంచమంతయు బ్రహ్మైకము.

శ్రుతి :— “శ్రవణాయాపి బహుభిర్యోనలభ్యః । శృణ్వంతోఽపి బహవోయం నవిద్యుః । ఆశ్చర్యోవక్తా కుశలోఽస్యలబ్ధ, ఆశ్చర్యో జ్ఞాతా కుశలానుశిష్టః” ।

శ్రుతి :— “యదాసర్వే ప్రముచ్యంతే కామాయేఽస్యహృదిశ్రితాః । అథమర్యోఽమృతో భవత్యత్ర బ్రహ్మసమశ్నుతే” । “సోఽకామో నిష్కామ, ఆప్తకామ. ఆత్మకామో నతస్యప్రాణా ఉత్క్రామంతి” । “బ్రహ్మైవసన్, బ్రహ్మేష్వేతి” । “అవినాశీవారేఽయమాత్మా” । “ఆత్మ నస్తు కా మాయసర్వం ప్రియం భవతి” । “నవాతరే విత్తస్య కామాయ విత్తం ప్రియం భవత్యాత్మనస్తు కామాయవిత్తం ప్రియం భవతి” । “అసంగోహ్యం పురుషః”, “విదితా విదితాభ్యామన్యద్భ్రహ్మేష్వేతి” । “జ్ఞానాదేవతు కై వల్యమితి, వేదాంత డిండిమః” ।

శ్రుతి :— “అయంవా ఆత్మా భూతానాంలోకః” । “నవిత్రేన

తర్పణీయో మనుష్యః”, (దారిద్ర్య ధనవత్సములు, తారతమ్య మనః కల్పితములు— అనగా మనోగతములు) వీటికి యియత్తలేదు. ధనాదుల వల్ల అధికవాంఛలు గలుగుచుండునేగాని అవి తృప్తి నివ్వజాలవు.

శ్రుతి — “ఓమిత్యేకాక్షరం బ్రహ్మ”, “ఏతద్ద్యేవాక్షరం బ్రహ్మ”, “ఏతదాలమ్బనం శ్రేష్ఠం, ఏతదాలమ్బనం పరమ్” ।

శ్రుతి:— “యోవేద నిహితం గుహాయాం పరమేవ్యోమన్ । సోశ్నుతే, సర్వాన్ కామాన్ సహ” ।

శ్లో॥ చిత్తస్య హి ప్రసాదేన, హంతికర్మ శుభాశుభమ్ ।
ప్రసన్నాత్మాత్మ నిస్థిత్యా, సుఖమక్షయ మశ్నుతే ॥

శ్రుతి :— “తద్యథేషికాతుల మగ్నో ప్రోతం ప్రదూయేత్తైవం, హాస్యసర్వే పాప్మానః ప్రదూయన్తే” ।

స్మృతి వాక్యం :— ఉపపాతకేషు సర్వేషు పాతకేషు మహత్సుద ।
ప్రవిశ్యరణినీపాదం, బ్రహ్మధ్యానం సమాచరేత్” ।

బృహదారణ్య శ్రుతి:— ఆత్మ యెవరు ? దాని జ్ఞానలాభమేమి ?

(1) “కతమ ఆత్మేతి ; యోఽయం విజ్ఞానమయః, ప్రాణేషు హృద్య న్తర్జ్యోతిః పురుషః”, “ఆత్మాన్తర్యామ్యమృతః, అదృష్టోద్రష్టా అశ్రుతః శ్రోతా, ఆమతోమన్తా, అవిజ్ఞాతో విజ్ఞాతా”, “నాన్యోఽతోఽస్తి ద్రష్టా, నాన్యోఽతోఽస్తి శ్రోతా, నాన్యోఽతోఽస్తి మన్తా, నాన్యోఽతోఽస్తి విజ్ఞాతా, ఏషత ఆత్మాన్తర్యామ్య మృతః, అతోఽన్యదార్తమ్” ।

(2) “అదృష్టం ద్రష్టృ, అశ్రుతం శ్రోతృ, ఆమతం మన్తృ, అవి జ్ఞాతం విజ్ఞాతృ, నాన్యదతోఽస్తి ద్రష్టృ, నాన్యదతోఽస్తి శ్రోతృ, నాన్యదతోఽస్తి మన్తృ, నాన్యదతోఽస్తి విజ్ఞాతృ” ।

(9) “సహోవాచ, ఏతద్వైతదక్షరంగార్థి బ్రాహ్మణా అభివదంతి,
“అస్థూల మనణ్వప్రాన్వమదీర్ఘ మలోహితమన్నేహమచ్ఛాయ
మతమోఽవాయ్యనాకాశ మసక్లమరస మగన్ధమచక్షుష మశ్రో
త్రమవాగమనోఽతేజస్క-మప్రాణమముఖమమాత్రమనన్తర
మబాహ్యమ్, నతదశ్నాతికించన, నతదశ్నాతికశ్చన” ।

“యదాసర్వే ప్రముచ్యంతే కామాయేఽస్య హృదిశ్రితాః । అథ
మర్త్యోఽమృతోభవత్యత్ర బ్రహ్మసమశ్నుతే” ।

శ్రుతి:—“తస్యతావదేవచిరం, యావన్నవిమోక్ష్యే అథసంపత్స్యే”
అని ప్రత్యక్ బ్రహ్మైక్యజ్ఞానము కలవానికి, (అనగా) జ్ఞానికి, దేహ
పాతానన్తరమందు, విదేహకైవల్యము కలుగునని వాక్యము తెలుపు
చున్నది. ఇదియే ఫలము.

ఛాందోగ్య శ్రుతి:— “అథయోవేదస జిఘ్రాణీతి, ఆత్మా”,
అనగా దీనిని ఆఘ్రాణించుచున్నానని, వ్యవహరించువానిని, ఎవ్వడెరుం
గునో (అనగా దాని సాక్షిగా నెవడుండునో) వాడే ఆత్మ.

“అథయోఽన్యం, దేవతా ముపాస్తేఽన్యోఽసావన్యోఽహమ
స్మితి, నసవేద, యథాపశురేవంసదేవానామ్”, “విదితా విదితాభ్యామన్యత్
బ్రహ్మేతి” “తత్త్వేవభయం విదుషోఽమన్వానస్య” “అనన్దం బ్రహ్మణో
విద్వాన్, నభిభేతి కుతశ్చన”, “సహిద్రష్టుర్మప్తేర్విపరిలోపో
విద్యతేఽవినాశిత్యాత్”, “ఏక ఏవహి భూతాత్మా, భూతే, భూతే వ్యవ
స్థితః”

కేన శ్రుతి:— “నాహమన్యే నువేదే, నో వేదేతి, వేదచ ।
యోనస్తద్వేదతద్వేద నోనవేదేతి వేదచ”, నేను బ్రహ్మను బాగుగ
తెలిసికొంటినని తలచను. తెలిసికొనలేదనిగాని, తెలిసికొంటిననిగాని
తలచను. ఈ విషయమును మారో తెలిసికొనినవాడు బ్రహ్మమును
తెలిసికొనినవాడగును.

శ్రుతి :- “యదిమన్యనే సువేదేతి దధ్రమేవాపి నూనం”, నేను బ్రహ్మన్వరూపమును జాగుగ తెలిసికొంటినని, నెవరైనను తలచిన యడల అది అల్పమే యగును.

శ్రుతి :- “కేనేషితం పతతిప్రేషితం మనః”, ఎవనిచే నభి ప్రేతమగు ప్రేరణచే, చోదితమై మనస్సు విషయములనుగూర్చి బోవు చున్నది? వివరణ :- మనస్సుజడం, దీనికి పరప్రేరణము కావలసి యున్నది. దీనినే వాశిష్ఠమందు, “కేనాయం చాల్యతేమనః”, ఈ మనస్సు దేనిచే ప్రేరింపబడి వ్యవహరించుచున్నది? అని ప్రారంభించి సమాధాన మును తెలుపుచున్నారు.

శ్రుతి :- “ఆత్మనావిన్దతే వీర్యం విద్యయావిన్దతేఽమృతమ్”, ఆత్మవలన బలము కలుగుచున్నది. జ్ఞానమువలన మోక్షము కలుగు చున్నది.

శ్రుతి :- “నచేదిహ వేదీన్మహతి వినష్టిః”, ఈ జన్మమునందే ఆత్మజ్ఞానము నొందనియెడల గొప్ప వినాశము కలుగును. అనగా తీరని నష్టము సంభవించును.

ఈశ శ్రుతి :- అంధంతమః ప్రవిశన్తియేఽవిద్యా ముపాసతే”, ఎవరు విద్యకు విరుద్ధమగు కర్మ నాచరించెదరో, వారు ఆజ్ఞానమున ప్రవేశించెదరు.

బృ. శ్రుతి :- “యత్రహిద్వైతమివ భవతి”, తదితర, ఇతరం, పశ్యతి”, అనగా ద్వైతమున్నట్లుగా, కనుపించుచుండిన, నొకడు మరియొకనిని జూచును. ఇట్లే సర్వము జరుగుచుండును. “యత్రత్వస్య సర్వమాత్మైవా భూత్, తత్కేన కంపశ్యేత్”, బ్రహ్మవిదునకు సర్వము ఆత్మయైయుండగా దేనిచే దేనిని జూచును? అప్పుడు “ఏకత్వ మనుపశ్యతి”.

బ్రహ్మస్వరూప వాక్యములు, అనుసన్ధానము

బ్రహ్మ స్వరూపమును గురించి శ్రీ శంకరభగవత్పాదులు ఉపదేశ సాహస్రియము గ్రంథమందు యిట్లు తెలుపుచున్నారు :-

- (1) శ్లో॥ దృశిస్వరూపం గగనోప మంపరం,
సకృద్విభాతం, త్వజమేకమక్షరం ।
అలేపకం సర్వగతం, యదద్యయం,
తదేవచాహం, సతతం విముక్తః ॥

తా॥ జ్ఞానమాత్ర స్వరూపమై, ఆకాశమువలె నిత్యమై, సర్వ పదార్థములకు అనగా ప్రపంచమునకు కారణమై, స్వప్రకాశమై, జన్మాది వికారములులేనిది, సర్వభేద భూన్యమై, నాశాదివికారరహితమై, పుణ్య పాప వివర్జితమై, సర్వవ్యాపకమై, జీవస్వరూపముకంటె అభిన్నమైన ఏ పరమాత్మ స్వరూపముకలదో అట్టి పరమాత్మస్వరూపము నేను. నేను సర్వదా అవిద్యాదోషములచేత విడువబడియున్నాను.

- (2) శ్లో॥ దృశిస్తు శుద్ధోహ మవిక్రియాత్మకో,
సమేఽస్తి కశ్చిద్విషయః స్వభావతః ।
పురస్తీరశోఽర్థ్య మధశ్చ సర్వతః,
సంపూర్ణ భూమాత్వజ ఆత్మనిస్థితః ॥

తా॥ నేను శుద్ధమైన జ్ఞానస్వరూపుడను. సర్వవికార రహితుడను. నాకు స్వభావముచేతనే విషయములేవియును లేవు అనగా నేను విర్విష యుడను. నేను నానాదిక్కులయందు అనగా సర్వవ్యాపకమై, సంపూర్ణమై, జన్మాదులులేక స్వస్వరూపమునందున్న వాడను.

(9) శో॥ అజోఽమరశ్చైవ తథాఽజరోఽమృతః,
 స్వయం ప్రభస్విర్వగతోఽహ మద్వయః ।
 సకారణం కార్యమతీవ నిర్మలః,
 సదైవతృప్తశ్చ తతో విముక్తః ॥

తా॥ నేను జన్మ, అపక్షయము, ముదిమి, మరణములేనివాడను. స్వయంప్రకాశ స్వరూపుడను. సర్వ వస్తువులయందు వ్యాపించి (అనగా సంపూర్ణముగనిండి) యున్నవాడను. నేను సజాతీయ, విజాతీయ, స్వగత భేదములు లేనివాడను. నేను, కారణములగు పృథివ్యాది భూతముల కంటెను, కార్యములగు దేహేంద్రియాదులకంటెను, విలక్షణమైనవాడను. అత్యంత నిర్మలుడను. సర్వకాలములందునను తృప్తి కలవాడను. కనుక నేను ముక్తుడను. అని ఆత్మజ్ఞులెల్లప్పుడును తమ స్వస్వరూపానుసంధానమందుండి ఆత్మ సాక్షాత్కారమును అనగా విదేహముక్తిని కోరుచుందురు.

జీవుని వాస్తవ స్వరూపము

శాశ్వత అఖండ నిరతిశయపరమానందమే జీవుని వాస్తవ స్వరూపము. ఆనందమన్నను, సుఖమన్నను, సందర్భానుసారమున యీ షడ్బేదమున్నను యిది ఒక్కటియే. ప్రతి జీవునియొక్క వాస్తవ స్వరూపము ఆత్మయే. తాను శాశ్వతానందముతో సుఖముగా నుండవలయును, దుఃఖము నశించవలయును అనగా తనకు రాకూడదని సర్వ జీవులును తలంచుచుండుట నిర్వివాదము. ఆయినను జీవుని అనాది అజ్ఞానముచే తాను వాస్తవమున కానట్టి, అనాత్మ జడస్వరూపము అగు నట్టియు తన దేహ సంఘాతమునే తాను అనగా నేను అని భ్రమించి సంసారదుఃఖము పాలగుచున్నాడు. జీవుని యీ అనాది అజ్ఞానమునుంచి విముక్తునిగావించుటకే బృహదారణ్యక శ్రుతి “ఆత్మావా రేద్రష్టవ్య, శ్రోతవ్యో, మంతవ్యో, నిదిధ్యాసితవ్యః” అని జీవుని స్వస్వరూపమగు పరమాత్మజ్ఞానమునకు గాను ముఖ్యసాధనములుగ శ్రవణాదులనుబోధించుచున్నది. మరియును సద్గురు ముఖమున శాస్త్ర శ్రవణానంతరము “యదావై మనుతేఽభవిజానాతి” అని మననము నుపదేశించుచు “జీవో బ్రహ్మైవనాపరిః” “ఆత్మైవానందః” “తత్త్వమసి” అను మొదలగు వాక్యములతోడ జీవుని వాస్తవస్వరూపమును ద్రువపరచుచున్నది. కావున ఆత్మతత్త్వజ్ఞానమునకు మననము అత్యావశ్యకము. ఈ గ్రంథమంతయు ఒక బ్రహ్మభ్యాసమని మనన సంగ్రహవాక్యములే. గాని మరి పేరేమియునుగాదు. ఆత్మజ్ఞానసాధకులగు జిజ్ఞాసువులకిది సుసాధనము, సులభోపాయము, అమృతతుల్యముగ నుండునని విద్వద్భిప్రాయము.

ప్రతి మానవుడును తన స్వరూపమును నేను, “ఆహమ్” అను

ప్రతీతితోడనే తెలిసికొనుచు అనుభవమునొందుచున్నాడు. శోధిత అహం అన్నను ఆత్మయన్నను నొక్కటియే. కాని అనాది అజ్ఞానముచే జీవుడు ఈ అహం పదార్థ పరిశోధన శాస్త్రీయముగ గావింపజాలక, అనాత్మ రూపమగు దేహాది సంఘాతమునే నేను అనుకొనుచున్నాడు. శోధిత అహమే చైతన్య స్వరూపము, ఆత్మ. తాను చైతన్య స్వరూపుడు కావుననే ఆత్మ అవినాశి. పరమార్థ వాస్తవమున జీవుడు ఆత్మస్వరూపుడే గనుక తన నాశమును తాను యే జీవుడును పొందుటలేదు. అనగా తాను లేనికాలము తెలిసికొనలేకున్నాడు. కాని తన ఉపాధినాశము తానిని భ్రమించుచున్నాడు. ఇట్టి భ్రమ అజ్ఞానమే గదా. తమనాశము తామెవరును గుర్తించుట లేదు. వీలనన ఆత్మ అవినాశి, నిత్యము. “నహిద్రష్టు ర్దృష్టేర్వి పరిలోపో విద్యతే, అవినాశిత్వాత్”. అనగా ఆత్మ చైతన్యము నకు నాశము లేకపోవుటవలన లోపము ఉండదు. ఆత్మ (తాను) లేని కాలమెవరికిని అనుభవములో లేదు. అహం, నేను అను తాను సర్వదా యున్నాడు. ఇట్టి అనుభవమును అవస్థాత్రయ, కాలత్రయములందున సర్వజీవులకును కలదు. కాని విమర్శచేయకుండుటచే తెలిసికొనజాలక యున్నాడు. సర్వ జీవులకును జాగ్రత్స్వప్న అవస్థలయందు వారివారి అనుభవము తెలియుచునేయున్నది. ఇట్లే సుషుప్తిస్థితియందుగూడ తన యనుభవము గలదు. ఎట్లన, గాఢ నిద్రనుంచి లేచినవాడు “ఇంతవరకు సుఖముగ నిద్రించితిని, నా కేమియు తెలియలేదు.” అని తన సుషుప్తి అనుభవమును తెలుపుచున్నాడు. ఇట్టి అనుభవమును తెలిసికొనువాడు సుషుప్తిలో ఒకడుండినగాని, జాగ్రదవస్థలో దానిని స్మరించుటకు వీలు గాదు. ఒకని యనుభవము, మరియొకని స్మరణకువచ్చుట అసంగతము. ఎవరి స్వప్నానుభవము వారిదేగాని, మరియొకరికి వారు చెప్పినగాని తెలియదుగదా? కావున జాగ్రత్స్వప్న అవస్థలు రెంటిలాగునే, సుషుప్తి అవస్థయందుగూడ, “అహం” ప్రతీతితో తెలిసికొనుచు, ఆత్మస్వరూపుడగు తాను యున్నాడు. ఇట్లే ప్రతి జీవుడును తన పూర్వ, ప్రస్తుత,

ఉత్తరజన్మలను స్మరించుకొనుచున్నాడు. అనగా కాలత్రయములందునను గూడ తానున్న అనుభవము తనకే గలదు. ఇట్టి అనుభవము కలుగుచుండగా ఆత్మస్వరూపుడగు తాను లేనికాలముగాని, అవస్థగాని ఎట్లు గలుగును? కలుగుటకు పీలులేదు. అనగా జీవుడగు తాను నిత్యుడు. ఇట్టి అనుభవమును లేదనగూడదని “నహిదృష్టేఽనుపపన్నం నామ” అను న్యాయవచనము బోధించుచున్నది. జీవుని పరమార్థస్వరూపమగు ప్రత్యగాత్మ అవినాశి, నిత్యుడు. మరియును జీవుడు తాను కోరునట్టి ఆనందము, సుఖము, తన వాస్తవస్వరూపమగు ఆత్మయేగాని యితరములుగావని “అత్మైవానందః” అను శ్రుతివచనము స్పష్టముచేయుచున్నది. ఆత్మేతరములు అనగా విషయములవలన గూడ సుఖము కలుగుచున్నదిగదా యనిన అవి యన్నియు సుఖ ప్రతిబింబములేగాని కేవల సుఖస్వరూపములు కాదు. కేవల సుఖస్వరూపుడు తన స్వస్వరూపమగు ఆత్మయే. అనగా తానే. ఇదియే నిత్య, నిరతిశయ, సుఖస్వరూపము. దీని స్వానుభవము నొందుటయే మోక్షము. ఇదియే జీవుని పరమావధి. మానవుని కిదియే పరమలాభము, శాశ్వత సుఖము. దీనికన్న పొందదగిన సుఖ మేదియును లేదు.

ఆత్మజ్ఞాన లాభము

వివేక చూడామణి, శ్లో॥ 565, 566

శ్లో॥ విలక్షణం యథాధ్వంతం, లీయతే భానుతేజసి ।
తథైవ సకలం దృశ్యం, బ్రహ్మణి ప్రవిలీయతే ॥

శ్లో॥ ఘటేనష్టే యథావ్యోమ, వ్యోమైవ భవతి స్ఫుటమ్ ।
తథైవోపాధి విలయే, బ్రహ్మైవ బ్రహ్మ విత్స్వయమ్॥

అనగా సూర్యోదయము కాగానే చీకటి, తేజస్సులో లీనమగు నట్లు, జ్ఞానము కలుగగనే దృశ్యజాతమంతయు, దృక్రూపమగు బ్రహ్మమునందు లీనమగును. ఎట్లన, ఘటము నష్టముకాగా ఘటాకాశమే మహాకాశమయినట్లు, ఉపాధివిలయము కాగానే (అనగా ప్రారబ్ధాంతమందు) బ్రహ్మవేత్త స్వయముగ బ్రహ్మమేనగును. అని శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు తెలుపుచున్నారు.

శ్లో॥ అజ్ఞానైకహతోద్యత్యే, యావనే మదనాహతః ।
శేషేకళత్ర చింతార్తః, కింకరోతుకదాజడః ॥

తత్త్వదృష్టి

తత్త్వజ్ఞుని దృష్టి సదా ఎట్లుండవలెననిన :-

తానెక్కడయుండి యేపని చేయుచున్నను-నామరూపాద్యాత్మక మగు యీ ఉపాధి తానుగాననియు యివటనుండి యీ పనిచేయుచున్నది, పరిచ్ఛిన్నమగు నా ఉపాధియేగాని నేనుగాను- నెనెక్కడయున్నను అవట నా యుపాధియే యుండునుగాని, నేను మాత్రము సర్వ పరి పూర్ణుడుగ జ్ఞానమాత్రరూపముతో సర్వత్ర, సచ్చిదానంద రూపముతో, సత్యజ్ఞానానందరూపుడనై, అఖండ చిదాకాశరూపమున నున్నవాడను. ఇట్టి నిరంతర చిరకాలాభ్యాసమవలన ప్రారబ్ధానుసరణమున, నెక్కడ యుండినను, యెట్టి సుఖదుఃఖముల ననుభవించుచున్నను, వాటియందు సక్తతాభిమానములు క్రమముగ క్షీణించుచు, అభ్యాస పాటవమునుబట్టి తన పరిపూర్ణ చిదాకాశానందరూపము స్ఫురించుచునేయుండును. అప్పుడు అభ్యాసపాటవమునుబట్టి, బ్రహ్మభ్యాససాధన సౌకర్యముకలిగి, సునా యాసముగ, సదాత్మసంస్థితుడై యుండును. ప్రారబ్ధాంతమున ఆత్మ స్వరూపుడే యగును. అనాత్మ దృశ్య వ్యాపారములు బాధకరములుగాక, నవి యీ ఉపాధియందు యున్నంతకాలము నడచుచుండును. తదుపరి “తస్యకార్యం న విద్యతే” తీవ్ర ముముక్షువుయొక్క నిరస్తరాత్మాను సద్ధాన మెట్లుండవలెనన్న :- “అహం” నేను వాస్తవమున యీ స్థూల సూక్ష్మది సంఘాతమునందు నేదియుగాను- ఈ శరీరాదులు నాకు నిమిత్తమాత్రములగు సాధనములేగాని, యిందేదియు నేను గాను. ఈ నేను, నాదియను ప్రతీత్యంతయు అజ్ఞాన కల్పితము. అయినను నా అజ్ఞాన, అత్యంత నివృత్తికినీ, నా స్వస్వరూపమగు మోక్షప్రాప్తికినీ యీ యుపాధియే సాధనము. దీనివలన నేను పొందవలసిన పరమ

ప్రయోజనము నిత్యనిరతి శయానస్థస్థితి. ఇదియే మోక్షము. ఇదియే నా ఆత్మస్వరూపము, నిత్యము, స్వతస్సిద్ధము, అఖండానందరూపము. నా ఆత్మస్వరూప మిట్టిదియైనను, నేనింతవరకును అనగా (అనేక కోటి జన్మలనుంచి) అజ్ఞానావృతుడనై, పరిచ్ఛిన్నత్వ, జడత్వ, దుఃఖిత్వముల నొందుచుంటిని. ఇట్లుండగా నా పురాకృత పుణ్యముచే యీ జన్మయందు నా వాస్తవస్వరూపమును శాస్త్రీయముగ తెలిసికొని నిశ్చయము నొందియున్నాను. సందేహములు లేవు. అయినను చిరకాలాజ్ఞానావృతుడనగుటంజేసి, యీ దేహతాదాత్మ్యాధ్యాసము, నన్ను విడువకున్నది. అందుచే నా స్వరూపానందము స్వానుభూతికి వచ్చుటలేదు. ఒక్కొక్క కాలమున అతి ప్రయత్నముచే కలిగినను అది నిత్యమగుట లేదు. ఏలనన, యీ దేహాదులే నేను, దీనికుపకరించునని తలచినదంతయు నాది, అనగా యీ “అహం” మమేదంరూపమున, అనాది అవిద్యయను అజ్ఞానము శతకోటి జన్మపరంపరగా అనగా అనాదినుంచి యున్నది. ఇది జీర్ణించిన పురాణజ్వరమువలె నన్ను విడువకున్నది. అందుకుగాను పురాణజ్వరదోషము నశించువరకును, ఔషధమును దీర్ఘకాలమెట్లు నేనించవలయునో, అట్లే అజ్ఞానము నివర్తించువరకును, ముముక్షువునకు శ్రవణానంతరము, మనన, నిదిధ్యాసనాభ్యాసములు అత్యావశ్యకమగుచున్నవి. పరమార్థ వాస్తవమున తాను కానట్టి, సర్వ ప్రపంచమును నేను, నాదియను భ్రమనొంది సంసారదుఃఖము జీవుడు బొందుచున్నాడు. ఇదియే అనాది అజ్ఞానము, భ్రమ. జీవునకు యీ స్వశరీర దృశ్యానుభవమంతయు దీర్ఘ స్వప్నమువంటిది. స్వప్నము, స్వప్న శరీరము, స్వప్నసర్వానుభవములు యెట్లు సత్యముకాకున్నవో అట్లే కాలాంతరమున, అనగా కొంతకాలమునకు ప్రతి జీవునకును తన స్థూల శరీర ప్రపంచానుభవమంతయు, లేనిదియే యగుచున్నది. అనగా అవాస్తవమగుచున్నది. ఎట్టి జీవునకై నను యీ ప్రపంచము శాశ్వతముగ నుండుటలేదు. ఏలనన దీని స్వభావమే కొంత కాలమునకు

మార్పు చెందునదియు, సశించునదియై యున్నది. ఉన్నంతకాల ములో గూడ సర్వదా మారుచుండునట్టి స్వభావముగలది. ఈ మార్పుల వలన జీవుడు తన వాసనాప్రారబ్ధానుసరణమున సుఖదుఃఖ భ్రాంతి నొందుచున్నాడు. ఈ భ్రాంతివలననేజీవుడు చర్వితచర్వణముగ సంసార భ్రమణము జేయుచు, దుఃఖము ననుభవించుచు, శ్లేష్మము, లేక తేనెలోపడిన ఈగవలె సంసారవిముక్తిని గాంచలేకున్నాడు. అందుకు గాను వేదమాత జీవులనుద్ధరించుటకే “తత్త్వమసి” “జీవోబ్రహ్మైవనా పరః” అను మొదలగు వాక్యములతో జీవుని స్వస్వరూపమగు పర మాత్మ రూపమును “సత్యం జ్ఞానమనంతం బ్రహ్మ” “అఖండ సచ్చిదా నంద లక్షణః”, అని బోధించుచున్నది. శ్రుతిమాత బ్రహ్మస్వరూప మును అన్వయవ్యతిరేకవచనములతో అనేక విధములుగ బోధించు చున్నది. ముముక్షువు సద్గురుముఖమున వాని యర్థమును బాగుగ హృద్గోచరము గావించుకొని బ్రహ్మస్వరూపమగు తన స్వస్వరూప మును నిరంతరము అను సన్ధానధ్యానాదుల సభ్యసించుచు తన ప్రారబ్ధ క్షయమును మాత్రము గావించు ఆశయముతోడ జీవయాత్రను నిర్లిప్తత తోడ అనుభవించుటయే ముముక్షువునకు కర్తవ్యము. అట్టి ఆత్మాను సన్ధానము ఎట్టిదియనిన :- “అహం”, నేను యీ దేహాది సంఘాతములో యేదియునుగాను. నేను విశ్వాతీతుడను, గగన సదృశుడను, తత్త్వ మస్యాది వాక్యలక్షణుడను, చిదాకాశ స్వరూపుడను, నిత్య బుద్ధస్వరూపు డను, సర్వాంతర బాహ్యవ్యాపకుడను (అనగా పరిపూర్ణుడను) సర్వా దిష్టానుడను, అఖండ జ్ఞానస్వరూపుడను, నిత్యనిరతి శయానస్వస్వరూపు డను.

ఈ స్వశరీర సర్వప్రపంచము నాయందే మందాంధకారమున త్రాడుయందు తోచు సర్పములాగున తోచుచు భాసించుచున్నది. ఇది భ్రాంతి. ఈ ప్రపంచానుభవము దీర్ఘ స్వప్నమువంటిది. అనిత్యము, సశించునట్టిది. నేనో ఉత్పత్తి నాశరహితుడను, అవినాశిని, పరిపూర్ణ

డను, పరమానందస్వరూపుడను, నేను నిర్మల మహాకాశమువంటివాడను, నిస్తరంగ మహాసముద్రమువంటివాడను. త్రివిధ భేరిహితుడను. నేను మహాకాశమువంటి చిదాకాశ స్వరూపుడను. కేవలము అఖండ జ్ఞాన స్వరూపుడను. జననమరణములు, కర్తృత్వ భోక్తృత్వములు, సుఖ దుఃఖములు క్షుత్తిపాసాదులు, యివి అన్నియు నా యుపాధియగు దేహధర్మములేగాని నాకు వాస్తవమున సంబంధించినవి గావు. ఈ ఉపాధి నా సుఖదుఃఖ ప్రారబ్ధిభోగమునకుగాను కల్పితము. అజ్ఞాన కార్యము. దీని గుణధర్మములన్నియు ప్రకృతికి సంబంధించినవే గాని కేవల ఆత్మస్వరూపుడనగు నాకు వాస్తవమున సంబంధించినవి గావు. ఇట్టి నిశ్చయముతోడనే తత్త్వజ్ఞుడు తన ప్రారబ్ధిము ననుభవించు ననియు, సదా యిట్టి అనుభవముతోడనే పుణ్యపాప సంబంధములేక కొలనుయందు తామరాకువలె నుండుచు కాలక్రమమున అనగా ప్రారబ్ధాంతమున పరమాత్మ భావము నొందుననియు గీతాచార్యుడైన శ్రీకృష్ణ భగవానుడు గీత 5 వ అధ్యాయమునందు, 8, 9, మరియు 10, శ్లోకములతోడ నిట్లు తెలుపుచున్నారు :

శ్లో॥ నైవకించిత్కరోమీతి, యుక్తోమన్యేత తత్త్వవితే ।
పశ్యన్ శృణ్వన్ స్పృశన్ జిహ్రు, న్నుశ్చస్గచ్ఛన్
స్వపన్ శ్వసన్ ।

శ్లో॥ ప్రలవన్ విసృజన్ గృహ్లా, న్మున్మిషన్నిమిషన్నపి ।
ఇన్ద్రియా జీన్ద్రియార్థేషు, వర్తంత ఇతిధారయన్ ॥

శ్లో॥ బ్రహ్మణ్యా ధాయకర్మాణి, సజ్గంత్యక్వా కరోతియః ।
లిప్యతే నసపాపేన, పద్మపత్ర మివామ్బుసా ॥

మరియును యీ గుణధర్మములన్నియు తనకు వాస్తవమున సంబంధించినవిగావని, యెప్పుడు అభ్యాసకుడు నిశ్చయము నొందునో,

వాస్తవమున, పరమాత్మ స్వరూపుడగు తనను గుణములకంటె అతీతునిగా తెలుసుకొనునో, అప్పుడు బ్రహ్మత్వమునొందునని గీత 14 అధ్యాయము 19 శ్లోకమువలన స్పష్టపరచుచున్నది.

శ్లో॥ నాన్యం గుణేభ్యః కర్తారం, యదాద్రష్టానుపశ్యతి ।
గుణేభ్యశ్చ పరంవేత్తి, మద్భావం సోఽధిగచ్ఛతి ॥

కావున జ్ఞానాభ్యాసకుడు తన ప్రార్థనము నెట్లనుభవించుచున్నను తన వాస్తవస్వరూపమగు అఖండ సచ్చిదానందరూపమును నిర్మల మహాకాశమువలె సర్వదా అనుసన్ధాన ధ్యానాదులను జేయుచుండుటయే ముముక్షువునకు కర్తవ్యము, జన్మ సాఫల్యము నిచ్చునది.

తత్త్వజ్ఞుడు

అత్య తత్త్వజ్ఞానము కలవాడు, స్వస్వరూపానుభవముచే తృప్తిని బొందుచుండును. కాని అవిద్యా కల్పిత విషయములలో ప్రవర్తింపడు. ఈ ప్రపంచములోనుండు సర్వవిషయములును, అవిద్యా కల్పిత మిథ్యా భూతములని, యాత్మజ్ఞుల నిశ్చయము. కావున వానిని కోరరు. ప్రాపంచిక విషయములెట్టివై యెంతటివైనను అత్యజ్ఞానము కలవానిని ఆకర్షింపజాలవు. ఇవి యన్నియును స్వాత్మాభిన్న బ్రహ్మ నన్దముకన్న అల్పములేకదా. ఈ విషయమునే శ్రీ వశిష్ఠులవారు :-

శ్లో॥ న కేవలజగద్భావాస్తత్త్వజ్ఞం రంజయంత్యహి ।
నాగరం నాగరీకాంతం, కుగ్రామ లలనా ఇవ ॥

శ్లో॥ అపిశీతరు చావర్గే సుతీక్షణే చేందుమండలే ।
అవ్యధః ప్రసరత్యగ్నౌ, జీవన్ముక్తో నవిస్మయీ ॥

అనగా, పట్టణములందుండి రసికుడైన పురుషుని, గ్రామము లోని అరసికులైన స్త్రీలు రంజింపజేయజాలని యట్లు యీ లోకమునందు పదార్థము లెట్టివైనను, బ్రహ్మతత్త్వజ్ఞానముగల పురుషుని సంతృప్తుని జేయజాలవు. ఇంకను అతితీక్షణతగల సూర్యుడు ఒకానొక కాలమందు చల్లని కాంతిగలవాడైనను, చల్లని స్వభావముగల చంద్రుడు వేడిమి గలవాడైనను, ఎల్లప్పుడును ఊర్ధ్వజ్వాలలుగల అగ్ని క్రిందిభాగము నకు ప్రసరించు జ్వాలలుగలదియైనను, బ్రహ్మతత్త్వజ్ఞాని ఆశ్చర్యము నొందడు. బ్రహ్మవేత్త యితర జనుల కాశ్చర్యమును కలుగజేయు విషయములం దాశ్చర్యము నొందడు. ఏలనన, యీ ప్రపంచతత్త్వమును తెలిసినవాడగుటచే విషయ లాభనష్టములవలన కలుగు వికారహేతువు

అచట యుండదు, గనుక-జ్ఞాని వ్యవహారానుభవముల సుఖదుఃఖములను పామరులవలె నొందడు అవి ఆభాసముగ నుండును.

మరియును “జ్ఞాత్వాదేవం సర్వపాశాపహానిః, క్షీణైః క్షేత్రైః సర్వ మృత్యు ప్రహాణిః”, అను శ్రుతివాక్యము జ్ఞానికి భావిజన్మ సహిత పర లోకదుఃఖము లేదని విశదముచేయుచున్నది. అనగా పునర్జన్మ యుండ దనిభావము. ఇంకను “ఆధ్యాత్మయోగాధిగమేనదేవం మత్వాఘోరోహర్ష శోకౌజహాతి”, అనగా బ్రహ్మాత్మనాసంస్థితుడు యీ జన్మమునందే విషయ లాభాలాభ నిమిత్త సుఖదుఃఖములను విడుచును. అనగా వాని ప్రాప్తి పరిహారములకు వాస్తవమగు ప్రవృత్తి కలుగదు. అనగా వాటియందు వాస్తవబుద్ధి యుండదు. కనుక ఆత్మవేత్త సంసారదుఃఖమును బొందడు. బ్రహ్మ విదునకు ఎట్టి భయము నుండదని, “ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ । నభిభేతి కుతశ్చన ।” అని తెలుపుచు, మరియును యీ విద్వాంసునకు దేహ పతనకాలమందు, తక్కిన జీవులందరకును యుండు నట్టి పాపభయముండదని, “ఏతగ్ం హవావసతపతి । కిమహగ్ం సాధునాకరవమ్ । కిమహం పాపమకరవమితి”, అయ్యో నేను పాపములే చేసితిని, పుణ్యము నేల జేయకపోతిని, అను చింత తత్త్వజ్ఞానికి కలు గదు. అని వచనములు తెలుపుచున్నవి. ఏలనన ఆత్మజ్ఞునకు నేను బ్రహ్మమాత్రరూపుడనను దృఢనిశ్చయముండును.

ముముక్షు వ్యవహార నిరూపణ

ముముక్షువు ఆశయము, అమృతత్వనిధి-అనగా పరమ ముక్తి. ఇట్టి స్థితి లోకాతీతము, నిరుపాధికము. వ్యవహారమనగా ఉపాధితోడ చేయునట్టి సర్వక్రియాధికము. ఉపాధి ప్రారబ్ధకల్పితము, ప్రారబ్ధాధీనము. ఈ ఉపాధితో చేయబడునదంతయు, వ్యవహారము. ఉపాధులనస్తములు-భిన్న భిన్నములు. వీటి వ్యవహారములు గూడ భిన్న భిన్నములుగానుండి, చిత్ర విచిత్రములుగా నుండును. ఇట్లుండుటకు కర్మఫలములే కారణములు. ఈ కర్మలను ఆ యా జీవులుతమ శుభాశుభవాసనలను బట్టి చేయుచుందురు. అశుభ వాసన బంధహేతువు. శుభ వాసన ముముక్షువు కోరునట్టి ముక్తికి హేతువు. అనాత్మ జ్ఞానమంతయు అశుభ వాసన. ఆత్మజ్ఞానమంతయు శుభవాసన. కావున నేను అనుప్రతీతికి వాస్తవార్థమేమనిన, నిత్య నిరతిశయ నిర్వికార నిరవయవ నిష్క్రియ కర్తృత్వాదిరహిత నిర్గుణ అద్వితీయ అసంగ అవినాశ స్వాత్మాభిన్న సర్వాధిష్ఠాన స్వప్రకాశ అఖండ సచ్చిదానంద చిదాకాశరూపమే గాని, యీకర చరణాది విశిష్టదేహాది సంఘాతము గాదు. స్థూల సూక్ష్మాది దేహమంతయు కల్పితము, అనిత్యము. కావున ముముక్షువు సర్వదా అనాత్మ జ్ఞానమును వదలి, ఆత్మజ్ఞానమును వృద్ధిచేసుకొనుచుండవలయును. దేహేంద్రియాది సంఘాత సమస్త ప్రపంచమునకు సంబంధించిన చింతయంతయు అనాత్మ జ్ఞానము. బంధ హేతువు. ఆత్మ జ్ఞాన మనగా తన పరమార్థ వాస్తవ స్వరూపము. దానినిగురించి చేయు చింతన అంతయూ ఆత్మజ్ఞానములోనిదే. ఈ దృశ్యానుభవమంతయు జీవ భోగానుభవ నిమిత్తము కల్పితము. అవాస్తవము-అభాసమాత్రము-నశించునది. జీవుని, తనయొక్క సదాత్మ

జ్ఞాన పర్యంతము సంసార నిమగ్నునిచేసి దుఃఖముపాలు జేయునది. ఈ అనాత్మ జ్ఞానమునే, అవిద్య, అజ్ఞానము, మాయ, అను పేర్లతో వ్యవహరింతురు. ఈ మాయ చాల బలీయమైనది, కాని దీని బలమెంతది యైనను, నిదియంతయూ ఆత్మజ్ఞానము కలుగునంతవరకే. తదుపరి ఇది ఏమియు చేయలేదు. మృతప్రాయమగును. అప్పుడు ముముక్షువు తన వాస్తవ స్వరూపమందు స్థితిని పొందగలుగును. దానికిగాను ముముక్షువైనవాడు ప్రారబ్ధ బలమువలన యెంతటి, యెట్టి సుఖదుఃఖముల ననుభవించుచున్నను, వాటి అవాస్తవికత్వమును బాగుగ గుర్తించి నిశ్చయమునొంది తన స్వరూపమును సర్వదా నిట్లు చింతించుచుండ వలయును. యీ దేహేంద్రియాది సంఘాతములోగాని, దృశ్యమందునగాని నే నేదియుగాను. నేను నా హృదయమందు తెలియబడునట్టి పరమాకాశ స్వరూపుడను. ఇదియే అఖండము, సర్వాధిష్ఠానము, స్వప్రకాశము, సర్వదీపాక్షిభూతము. ఇదియే నా వాస్తవ స్వరూపము. ఇదియే అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపము. అవినాశి, అవికారి, పరిపూర్ణము. ఇదియే నా వాస్తవ స్వరూపము.

జ్ఞాని-అజ్ఞానుల ప్రారబ్ధానుభవము

జ్ఞాని, అజ్ఞానులకు, విషయ సుఖదుఃఖభోగములు సమానముగా కనబడుచున్నను, వారి వారి నిశ్చయములనుబట్టి జ్ఞాని- అజ్ఞానులకు అనుభవ వైషమ్యముండును. ఈ విషయమునే పంచదశిలో విరూపించుచున్నారు. పే. 426, శ్లో॥ 240.

శ్లో॥ ఐహికాముష్మికస్సర్వ, సంసారో వాస్తవస్తతః ।
నభాతి నాస్తి చాద్వైత, మిత్యజ్ఞాని వినిశ్చయః ॥

శ్లో॥ జ్ఞానినో విపరీతోఽస్మా, వినిశ్చయస్సమ్యగ్ గీక్ష్యతే ।
స్వస్వనిశ్చయతో బద్ధో, ముక్తోహం చేతిమన్యతే ॥

అనగా ఈ లోక సంబంధమైన పుత్ర మిత్ర కళత్ర విత్త క్షేత్రాదులును, పరలోక సంబంధమగు స్వర్గ సుఖాద్యనుభవములునుమాత్రమే వాస్తవములు, అద్వైత బ్రహ్మతత్త్వము, యిప్పుడు గనుబడుట లేదు గనుక అది లేదని అజ్ఞానుల నమ్మకము. ఇక జ్ఞానులకు అద్వైత బ్రహ్మతత్త్వము మాత్రమే సత్యము, తక్కినదంతయు కల్పితము, మిథ్యయను నమ్మకముండును. ఇట్టి నమ్మకముల భేదముచే ప్రయోజనమేమనిన, ఫలములుగూడ, భేదముగ వారి వారి నిశ్చయానుసారముగా నుండును. అజ్ఞాని, అశాస్త్రీయ నిశ్చయముచేత జననమరణ ప్రవాహ రూపమగు సంసార దుఃఖము ననుభవించుచుండును. జ్ఞాని శాస్త్రీయ నిశ్చయముగలిగి, కృతార్థుడగుచున్నాడు. ఇట్లు జ్ఞానికినీ, అజ్ఞానికినీ అనుభవభేదమునుబట్టి ఫలభేదము గలదు. ద్వైతాద్వైత పక్షముల రెంటియందునను, సంతయా నిపుడే స్ఫురింపకపోవుట యను దోషమున్నను, ఒకటి సత్యమందు దోషము, రెండవది అసత్య

మందు కలిగిన దోషము. సత్యపదార్థమందు యిప్పుడుయున్న ఉపాధి దోషము నివర్తింపగనే, సత్యస్వరూపసిద్ధి గలుగును. అసత్యమందు గలిగిన దోషము నివర్తించినను, అసత్యము, అవాస్తవానుభవమే గలుగుచుండునుగాని సత్యస్వరూపమగు స్వాత్మాభిన్న అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపము నొందజాలడు. స్వాత్మాభిన్నమగు చైతన్యము తనను ప్రత్యక్షముగా తెలిసికొనుటయందు అన్యవస్తువు నపేక్షింపకయే, తెలిసికొను చున్నది. ద్వైతము జడస్వరూపమగుటచేత, అటులి తనను తాను తెలిసికొనలేక చైతన్యాపేక్ష కలిగియుండును.

వాశిష్ట గ్రంథ సంగ్రహ వచనములు

వాశిష్టము. పే. 330, 423, 973

శ్లో॥ ఏకంబ్రహ్మ చిదాకాశం, సర్వాత్మక మఖండితమ్ ।
ఇతిభావయయత్నేన, చేతశ్చాంచల్య కాంతయే ॥

శ్లో॥ నిస్సంకలోపై యథాప్రాప్త, వ్యవహార పరోభవ ।
చిదచిత్యోన్ముఖత్వం హి, యాతి సంకల్ప సంక్షయే ॥

శ్లో॥ అహమర్థ విముక్తేన, భావేనా భావరూపితా ।
సర్వం శూన్యం నిరాలంబం, చిద్రూపమితిభావయ ॥

శ్లో॥ చిదాకాశమయం సర్వం, జగదిత్యేవ భావయన్ ।
యస్తిష్ఠత్యుపశాంతోంతః, సబ్రహ్మకవచీసుఖీ ॥

శ్లో॥ సంసారో మనసాపుంసః, కల్పితోస్తి నవస్తుతః ।
మనః శూన్యే సుషుప్త్యాదౌ, సంసారో నైవదృశ్యతే ॥

శ్లో॥ అద్వైతంతు స్వతస్సిద్ధం, మననైవాఖిలం జగత్ ।
సాక్షిణ్యారోపితం సర్వం, స్వప్నవత్సర్వదామృషా ॥

శ్లో॥ యత్కించిదపి సంకల్ప్య, నరోదుఃఖే నిమజ్జతి ।
నకించి దపి సంకల్ప్య, సుఖమవ్యయమశ్నుతే ॥

ఆత్మ దేవార్చనము-వాశిష్టం. పే. 143.

శ్లో॥ నదేవః పుండరీకాక్షో, నచదేవస్త్రిలోచనః ।
నదేహోదేహ రూపోవా, నదేవశ్చిత్త రూపకః ॥

- శ్లో॥ అకృత్రిమమనాద్యంతం, దేవనందేవ ఉచ్యతే ।
తదేవదేవకజ్జేన, కథ్యతే తత్రపూజయేత్ ॥
- శ్లో॥ ఆకారాది పరిచ్ఛిన్నే, మితేవస్తునితత్కుతః ।
అకృత్రిమమనాద్యంతం, దేవనంచ చ్ఛివంవిదుః ॥
- శ్లో॥ అజ్ఞాత శివతత్త్వానా, మాకారాద్యర్చనం కృతమ్ ।
యోజనాధ్వన్యశక్తస్య, క్రోశాధ్వాపరికథ్యతే ॥
- శ్లో॥ చిద్యోమైవకిలాఽస్తీహ, పారావార వివర్జితమ్ ॥
సర్వత్రా సంభవచ్ఛేత్యం, కల్పాంతేషు చ శిష్యతే ॥
- శ్లో॥ అకృత్రిమమనాద్యంత, మద్విత్తీయ మఖండితమ్ ।
అఽహిస్సాధనా సాధ్యం, సుఖం తస్మాదవాప్యతే ॥

పూజించు విధానము-

- శ్లో॥ బోధస్సామ్యం శమశ్చేతి, పుష్పాణ్యగ్ర్యాణితస్యతైః ।
శివం చిన్మాత్రమమలం, పూజ్యం పూజావిదోవిదుః ॥
- శ్లో॥ శమబోధాదిభిః పుష్పైః, రేవ ఆత్మానమర్చయేత్ ।
తత్తుదేవార్చనం విద్ధి, నాకారార్చనమర్చనమ్ ॥

వాకిష్టం 145

“పూజనం ధ్యానమేవాంత, రాన్య దస్త్యస్య పూజనమ్ ।
శాస్త్రంచ చోదయేత్, నతుకారయేత్”

వివేకచూడామణి, శ్లో 433

- శ్లో॥ అతీతా ననుసంధానం, భవిష్య దవిచారణమ్ ।
బౌదాసీన్య మపిప్రాప్తే, జీవన్ముక్తస్య లక్షణమ్ ॥

జ్ఞాని, అజ్ఞానుల ప్రారబ్ధానుభవము. సంగ. పే. 550

శ్లో॥ జ్ఞానినోఽజ్ఞానిసశ్చాత్ర, సమేప్రారబ్ధ కర్మణీ ।
నక్తేశో జ్ఞానినో ధై ర్యాత్, మూఢః క్లి శ్యత్య ధై ర్యతః॥

శ్లో॥ మార్గేగంత్రోర్ద్వ యోశ్చాంతౌ, సమాయామప్య
దురతామ్ ।

జానన్ ధై ర్యాద్ధృతింగచ్ఛ, త్యన్యస్తిష్ఠతి దీనధీః ॥

జ్ఞానికి ప్రస్తుతఫలము, “దృష్టదుఃఖేష్వనుద్వేగో విద్యాయాం ప్రస్తుతం ఫలం”. జ్ఞానాభ్యాసకుడు “సర్వమిద మహంచ బ్రహ్మ” యను వృత్తిలో సర్వదాయుండుటను అభ్యసించవలెను. కాని క్రియా రూపము గాదు.

ఆత్మబోధ

శ్లో॥ యల్లాభాన్నా పరోలాభో, యత్సుఖాన్నా పరంసుఖమ్ ।
యజ్ఞానా న్నా పరంజ్ఞానం, తద్బ్రహ్మేత్యవధారయేత్ ।

శ్లో॥ శ్రవణాది భిరుద్దీప్తో, జ్ఞానాగ్ని పరితాపితః ।
జీవః సర్వమలాన్ముక్తః, స్వర్ణ వత్ ద్యోతతేస్వయమ్॥

శ్లో॥ హృదాకాశోదితోహ్యత్మా, బోధభాను స్తమోఽపహృత్ ।
సర్వవ్యాపీ సర్వధారీ, భాతిసర్వం ప్రకాశతే ॥

శ్లో॥ జీవన్ముక్తస్తు తద్ విద్వాన్, పూర్వోపాధి గుణాన్త్యజేత్ ।
సచ్చిదానంద రూపత్వం, భజేద్బ్రహ్మరకీటవత్ ॥

అనగా జీవన్ముక్తుడగు విద్వాంసుడు యీ యుపాధికి చెందిన గుణధర్మములను పరిత్యజించి భ్రమరకీటక న్యాయమున బ్రహ్మధ్యాన పరుడే కావలయును. (అట్టిచో అదియే తానగును).

“సాక్షిచేతా కేవలో నిర్గుణశ్చ”

శ్లో॥ ఆత్మజ్యోతిః ప్రణవనిహితం, కేవలం జ్ఞానరూపమ్ ।
విశ్వాతీతం గగనసదృశం, తత్త్వమస్యాది లక్ష్యమ్ ।
ఏకం, నిత్యం, విమలమచలం, స్వస్వరూపం స్మరామి ।

శ్లో॥ సమం స్వరూపమచలం, జ్ఞేయం బ్రహ్మవరం విదుః ॥
జ్ఞానాభిగమమాత్రేణ, తత్స్వయం సంప్రసీదతి ॥

పేజి 679

శ్లో॥ దిక్కాలాద్య నవచ్ఛిన్న, మదృష్టో భయ కోటికమ్ ।
చిన్మాత్ర మక్షయం శాస్త్ర, మేకం బ్రహ్మస్మి నేతరత్ ॥

శ్లో॥ ఇతిమత్యాఽహమిత్యంత, ర్ముక్తాముక్త వపుర్మహాన్ ।
ఏకరూపః ప్రశాంతాత్మా, మౌనీస్వాత్మ సుఖోభవ ॥

అనగా దేశకాల వస్తు పరిచ్ఛేద రహితంబును, ఆద్యంతరహితంబును, చిన్మాత్రంబును, సగు బ్రహ్మాంజే నేనని నిశ్చయించి, అభిమానము లేనందున విడువబడినదియగు శరీరము కలవాడవును శాస్త్రచిత్తుడవునగుచు, నాత్మానందసుఖము ననుభవింపుము.

(రామా) పే. 680 వాళి

శ్లో॥ ఆధ్యాత్మశాస్త్ర మంత్రేణ, తృప్తా విషవిషాచికా ।
క్షీయతే భావితేనాన్తః, శరదామిహికా యథా ॥

శ్లో॥ బుద్ధిపూర్వం విచార్యేదం, యథావస్త్యవలోకనాత్ ।
సత్తా సామాన్య బోధోయ, స్సమోక్షశ్చే దనన్తకః ॥

అనగా ఈ జగమును శ్రుతి, యుక్తి, అనుభవములచేత నాలోచించి పరమార్థమును నిశ్చయించుటవలన బుద్ధిపూర్వకముగ సత్తా

మాత్రమునందు పర్యవసానముగ జ్ఞానము కలిగెనేని, అదియే పునరావృత్తి రహితమగు మోక్షమగుచున్నది.

శ్లో॥ విచార్యార్యైస్సహాలోక్య, శాస్త్రాణ్యధ్యాత్మభావనాత్ ।

సత్తా సామాన్య నిష్ఠస్వం, యత్తద్రహ్మ పరంవిదుః ॥

అనగా ఆధ్యాత్మ శాస్త్రమును బాగుగజదివి, బ్రహ్మవిదులతో గలసి విచారించి, ఆత్మతత్త్వమును, చిత్తమునద్దనునదైనము జేయుట వలన, సత్తామాత్రంబున యుండునదేదియో దానినే పరబ్రహ్మము నుగా విద్వాంసులు నెరుంగుచున్నారు.

చాన్దోగ్యం

“యదావై మనుతేఽథ విజానాతి” “యదావై శ్రద్ధదాత్యథమనుతే” అనగా మననమెపుడుచేయునో అపుడు తెలిసికొనుచున్నాడు. శ్రద్ధచే మననము చేయబడును. “యోవై భూమా తత్సుఖం, నాలేపి సుఖమస్తి” నిరతిశయమగునది యేదిగలదో అది భూమము. అదియే సుఖము. సాతిశయములగు సుఖములన్నియు వాస్తవసుఖములుగావు. అల్పములు.

“కేనేషితం పతతిప్రేషితం మనః”, ఎవనిచే ప్రేరితమగుచు, చోదితమై మనస్సు విషయములగురించి పోవుచున్నది.

“కేనాయం చాల్యతేమనః”

దేని ప్రేరణవలన ఈ మనసు పనిచేయుచున్నది.

భృగువల్లి

“సయశ్చాయం పురుషే”, “యశ్చాసావాదిత్యే” । “స ఏకః” ।

మాండూక్యము

“అమాత్రోఽనన్త మాత్రశ్చద్వైతస్యోపమః శివః, ఓంకారో

విదితోయేన, నమునిర్నేతరోజనః” । అనగా మాత్రావిరహితమైనట్టియు, ద్వైతముయొక్క ఉపశమముచేయునట్టియు, మంగళస్వరూపమైనట్టియు, నోంకార మెవనిచేత తెలిసికొనబడుచున్నదో, వాడు మునియగుచున్నాడు. అనగా విద్వాంసుడు. ఇతరులు గారు. మాత్రా విభాగము లేనట్టి ఓంకారము తురీయము. మాత్రా శబ్దమునకు కొలమానమర్థము. (తురీయమునందట్టి విభాగము లేదుగనుక దీనిని తెలిసికొని అభ్యసించువాడే విద్వాంసుడు అని అర్థము).

శ్రుతి:- “యథాస్వప్నే ద్వయాభాసం, చిత్తం చలతి మాయయా, తథా జాగ్రద్ద్వయాభాసం చిత్తం చలతి మాయయా ॥

శ్రుతి:- “అద్వయంచ ద్వయాభాసం, మనఃస్వప్నే నసంశయః । అద్వయంచ ద్వయాభాసం, తథా జాగ్రన్న సంశయః ॥”

శ్రుతి:- “మనోదృశ్య మిదంద్వైతం, యత్కించత్స చరాచరమ్ । మనసోహ్య మనీభావే ద్వైతం నై వోపలభ్యతే” ।

శ్రుతి:- “ఆత్మ సత్యానుబోధేన, నసంకల్ప యతేయదా । అమనస్తాంతదాయాతి, గ్రాహ్యభావే తదగ్రహమ్” ।

శ్రుతి:- “అకల్పకమజం జ్ఞానం, జ్ఞేయాభిన్నం ప్రచక్షతే । బ్రహ్మ జ్ఞేయమజం నిత్య, మజేనాజం విబుధ్యతే” । అనగా సర్వకల్పనాశూన్యము, పుట్టుకలేనిదియగు జ్ఞానము, జ్ఞేయముకంటె వేరుగాదని బ్రహ్మవేత్తలు పలుకుచున్నారు. బ్రహ్మమును తెలిసికొను జ్ఞానము బ్రహ్మముకంటె వేరుగాదు.

ఆత్మానుసన్ధాన క్రమము

[వాశిష్ఠము, పే. 544]

శ్లో॥ మమేదంతదయంసోఽహమితి, సంత్యజ్యవాసనాః ।
ఏకనిష్ఠతయాంతస్థ సంవిన్మాత్రపరోభవ ॥

శ్లో॥ ప్రలపన్వి సృజస్సృష్టాన్మున్మిషన్మిషన్మపి ।
నిరస్తమననానస్తే, సంవిన్మాత్రపరోభవ ॥

శ్లో॥ మలంసంవేద్య ముత్సృజ్య, మనోనిర్మలయస్సరమ్ ।
అకాపాశానలంభిత్వా స్వసంవిత్తి మనాభవ ॥

ఇది నాది, నేను అను మొదలగు వాసనలను విడచి సర్వమున కునూ ఆ బ్రహ్మమే యధిష్ఠానమని నిశ్చయించి లోనున్న చిదాత్మను భావించుచుండుము. ఏ చిదాత్ముని సాన్నిధ్యంబువలన నీవు గ్రహణా గ్రహణాది, గమనాగమనాది, సమస్త కర్మల నాచరింపగలుగుచున్నావో అట్టి నిర్వికల్పుడు, అనన్తుడు, స్వప్రకాశుడేయగు చిదాత్మ నేనే యని భావించుచుండుము. దృశ్యమను మలమును విడచి ఆశలను తెంచి మనసును నిర్మలమైనదానిగా గావించి నీదు చిద్రూపమును సదా భావించు చుండుము.

కఠ శ్రుతి. 6-9-6-12

“నసస్థితీష్ఠతి రూపమస్య నచక్షుపాపశ్యతి కశ్చనై నమ్ః ।
హృదామనీషా మనసాభిక్ష్పో యఏతద్విడు, రమృతాస్తే భవన్తి ।”

ప్రత్యగత్మ చక్షురాద్ద్రియ గణమున కగోచరము వికల్ప హీనము, నిశ్చలమగు బుద్ధిచే నద్దానిస్వరూపమును మననము చేయుట

చేత ఆత్మస్వరూపము అభిప్రకాశితమగును. ఇట్లాత్మను తెలిసికొనినవారు అమృత త్వమును బొందుదురు. “నై వవాచా నమనసా, ప్రాప్తుంశక్యో నచక్షుషా, ఆ స్తీతి బ్రువతోఽన్యత్ర కథంతదుపలభ్యతే” ॥ ఆత్మ సర్వే స్త్రియాతీతము. వాక్కుచేతగాని, మనసుచేతగాని, చక్షుస్సుచేతగాని, దానిని బొందశక్యముగాదు. అట్టి స్థితిలో ఆత్మయున్నదనిగాని, లేదని గాని చెప్పుట వీలుగాదు. ఇది యోగమునందుపలభ్యమగుననిగాని చెప్పుట కెట్లు సాధ్యము.

కఠ. 13-14

“యదాసర్వే ప్రముచ్యంతే కామాయేఽన్యహృదిశ్రితాః । అథ మర్త్యోఽమృతో భవత్యత్ర బ్రహ్మసమశ్నుతే” ॥

హృదయము నాశ్రయించియున్న సర్వకామములు, నెపుడు నశించునో యపుడు మరణశీలుడగు మనుజుడమరణశీలుడై బ్రహ్మత్వమును బొందును.

“నతత్ర సూర్యోభాతి నచస్త్రీతారకం, సేమావిద్యుతో భాన్తికుతో ఽయమగ్నిః, తమేవభాన్త మనుభాతినర్వం, తస్యభాసా సర్వమిదం విభాతి” ॥

అను వచనముచొప్పున తనకు అహమిదములయందు గలుగుచున్న సర్వప్రకాశము అనగా జ్ఞానమంతయు పరిపూర్ణ సంవిద్రూపుడగు ఆత్మదేవనియు, అది తానేననియు, విద్వాంసుడు బాగుగ గ్రహించగలుగును.

మాండూక్య శ్రుతి. 28-29

“ప్రణవం హీశ్వరం విద్యాత్సర్వస్య హృదిసంస్థితమ్ । సర్వవ్యాపి నమోంకారం మత్స్యాధీరో నశోచతి ।”

ప్రణవ మందరియొక్క హృదయమునందున్న ఈశ్వరునిగా

తెలిసికొనవలయును. బుద్ధిమంతు డోంకారమునంతట వ్యాపించినదానిగా నెరిగి దుఃఖింపడు. పరమాత్మ దేశ కాలాదులచే పరిమితుడు కాడు. అట్టి పరమాత్మను గ్రహించగల ఉత్తమాధికారి సర్వశోక విముక్తుడగు చున్నాడు. అతని హృదయ గ్రంథులన్నియు విచ్చిన్నములగుచున్నవి.

“అమాత్రోఽనన్త మాత్రశ్చ ద్వైతస్యోపశమః శివః ।
ఓంకారో విదితోయేన సమునిర్నేతరోజనః ।”

మాత్రావిరహితమైనట్టియు, అంతములేని పరిచ్ఛిత్తి కలిగినట్టియు, ద్వైతముయొక్క ఉపశమనము చేయునట్టియు, మంగళస్వరూపమైనట్టియు, నోంకార మెవనిచేత తెలిసికొనబడుచున్నదో వాడు ముని యగుచున్నాడు. ఇతర జనము మునులుగారు. మాత్రా విభాగములేనట్టి యోంకారము తురీయము. మాత్రా శబ్దమునకు కొలమానమని యర్థము

“యద్రూపేణ యన్నిశ్చితం తద్రూపం నవ్యభివరతి తత్సత్యం,
యద్రూపేణ యన్నిశ్చితం, తద్రూపం వ్యభివరేత్త దన్మతమిత్యుచ్యతే,
అతోవికారోఽన్యతః ।”

తా॥ ఏ పదార్థ మే రూపమున నిశ్చితమగుచున్నదో ఆ రూపము నకు మార్పులేనపు డది సత్యమనబడును నిశ్చితమగు దేని రూపము మార్పును జెందునో అది యసత్యము. రూపము మారుచున్నదనగా నా రూపము వికారమును జెందుచున్నదని భావము. వికారమంతయు నసత్యము, అన్యతమును. వికారములేనిది సత్యము. విద్వాంసుడు, సత్యాన్యతముల భేదమును బాగుగ తెలిసికొని ప్రపంచమును పరమార్థ కూన్యముగ గ్రహించవలెను.

“స్వప్నమాయే యథాదృష్టే, గంధర్వనగరం యథా ।

తథావిశ్వమిదం దృష్టం, వేదాన్తేషు విచక్షణైః ॥”

తా॥ స్వప్నమాయా గంధర్వనగరము లే విధముగ జూడబడు చున్నవో, ఆ విధముగనే వేదాన్తములయందు విచక్షణుడగు విద్వాంసునిచేత నీ ప్రపంచము చూడబడుచున్నది.

బోధసారాంశము

[ఏవే చూ. శ్లో॥ 395]

శ్లో॥ వక్తవ్యం కిమువిద్యతేఽత్ర బహుధా,
 బ్రహ్మైవ జీవన్మయమ్ ।
 బ్రహ్మైతజ్జ గదాతతంను సకలం,
 బ్రహ్మ ద్వితీయం శ్రుతేః ॥
 బ్రహ్మైవాహమితి ప్రబుద్ధమతయః,
 సంత్యక్త బాహ్యఃస్ఫుటమ్ ।
 బ్రహ్మీభూయ వసంతి సంతత,
 చిదానందాత్మ నై తద్భ్రవమ్ ॥

అనగా విస్తరించి చెప్పదగిన దేమి కలదు : జీవుడు స్వయముగ బ్రహ్మమే, “బ్రహ్మైవేదం సర్వమ్” అణువు మొదలు సకల ప్రపంచము బ్రహ్మమే. “ఏకమే వాద్వితీయం బ్రహ్మ”, బ్రహ్మము ఏకము, అద్వితీయము. “ఆత్మైవేదం సర్వమ్”, సర్వము ఆత్మయేనని శ్రుతులు ఘోషించుచున్నవి. కనుక నీ ప్రకారము, “అహం బ్రహ్మాస్మి”, నేనే బ్రహ్మను, అని స్వాత్మాభిన్న బ్రహ్మజ్ఞానముగల మహాత్ములు బాహ్య విషయములను స్మరింపక (అనగా వాటియందు సత్యత్వబుద్ధిని వదిలి) బ్రహ్మీభూతులై, ఎల్లప్పుడును చిదానందరూపముతో ప్రవర్తించుచుండురు. ఇది నిశ్చయము.

“సత్యం జ్ఞానమనంతం బ్రహ్మ”, యను వాక్యమున్నను,

“మృగత్పక్ష్యాం భసిస్పాతః ఖపుష్ప కృతశేఖరః, ఏషవంధ్యా సుతో యాతి శశశృంగధనుర్ధరః” అనగా గొడ్రాలి బిడ్డడు మరుమరీచి

కల యందు స్నానముచేసి యాకాశ పుష్పాలంకృతుడై శశవిషాణ రూపమగు ధనుస్సును ధరించి వచ్చుచున్నాడను వాక్యమువలెనే అర్థ శూన్యము కాకూడదాయని పూర్వపక్షము. “సత్యం జ్ఞానమనంతం బ్రహ్మ” అనెడి వాక్యము యిట్టి అర్థరహిత వాక్యము గాదనియు, స్వరూపలక్షణములుగల అర్థవంతమగు వాక్యమనియు, భాష్యములందు నిరూపించి సిద్ధాంతపరచి యున్నారు.

జ్ఞాని ప్రారబ్ధానుభవము

తత్త్వజ్ఞానము - జీవుడు అనుభవించవలసిన సుఖదుఃఖ ప్రారబ్ధానుభవములు, పరమార్థమున అవాస్తవములు, కల్పితమాత్రము లనియే తెలియజేయునుగాని, ప్రారబ్ధమును నశింపజేయజాలదు కాని యీ తత్త్వజ్ఞానము వాటి భోగ తీవ్రతను తగ్గించును. అనగా సుఖ దుఃఖముల రెంటిని, అల్పదృష్టితోడను, స్వల్పానుభవములతోడను ననుభవించవలయును, గాని ప్రారబ్ధానుసరణానుభవము సాధారణముగ తప్పదు. అయినను యిట్టి క్షీణానుభవములు భావి ప్రతిబంధములుకాక వేయించిన దాన్యమువలె, వాటియందుండు అంకురశక్తి నశించి, ఆహారమునకు మాత్రమే యెట్లు ఉపయోగించునో, అట్లే యుండును. అనగా భావి ప్రతిబంధమును కలిగింపక అనుభవము నిచ్చి భోగము తోడ చరితార్దమగును.

శ్లో॥ అహం సర్వమిదం విశ్వం, జ్ఞానమాత్ర స్వరూపతః ।
సర్వసాక్షీ ప్రత్యగత్మా, పరమాత్మా హమచ్యుతః ॥

శ్లో॥ జ్ఞానమాత్ర స్వరూపోహం, జ్ఞాతృజ్ఞేయ విపర్జితః ।
అఖండ పరిపూర్ణోహం, నిర్మలాకాశ వత్సదా ॥

జ్ఞానికి దేహాత్మభ్రాంతి లేకపోయినను, అజ్ఞానదశయందలి యల వాటునుబట్టి (అనగా దేహధర్మతాదాత్యమునుబట్టి) నేను మనుష్యుడ

నను వ్యవహారము జరుగుచుండును. ప్రారబ్ధము నశించెనేని వ్యవహారము నశించును. అది నశించనంతకాలము ఎంత ధ్యానము చేసినను వ్యవహార మువశమింపదు. కాని వ్యవహారము యథాప్రాప్తముగ జేయుచుండునుగాని, వానియందు రాగద్వేషాదియుక్తుడై సక్తత నొందడు. ఇట్టి వ్యవహారము భావి ప్రతిబంధమును గలుగజేయజాలదు.

బ్రహ్మస్వరూప వాక్యము - శ్రుతి

“యస్మాత్పరంనా, పరమ స్తి కించిద్యస్మాన్నాణీయో నజ్ఞా యో స్తికశ్చిత్ । వృక్ష ఇవ స్తబ్ధోదివి తిష్ఠత్యేక స్తేనేదం పూర్ణంపురుషేణ సర్వమ్”

శ్రుతి - ఆనందవల్లి

“రసోవై సః” । “రసగ్ం హ్యేనాయం లబ్ధ్వాఽనన్దీ భవతి । కోహ్యేవాన్యాత్కః ప్రాణ్యాత్ । యదేష ఆకాశ ఆనన్దోనస్యాత్ ।”

ఆ బ్రహ్మము రసస్వరూపము. ఈ ప్రాణి జాలమంతయు ఆ రసమునుబొంది ఆనందము గలదగుచున్నది. ఈ ఆనందము హృదయా కాశమునందు లేనియడల యెవడు ప్రాణాపానచేష్టను చేయగలుగును ? (ie) ప్రాణము జడముగనుక దీని చేష్టకు చైతన్యమొకడుండి తీర వలయును. లేనిచో సాధ్యముకాదు. చైతన్యస్వరూపుడగు పరమాత్మ స్వయముగ నసంగుడై నను, ఉపాధి కల్పితసంబంధముచే దానికి కల్పిత క్రియా కర్తృత్వములు సంభవించుచున్నవి. ఇదియే సర్వచేష్టారూపకమై ఆనందమయరూపమున భాసించుచున్నది. స్వతస్సిద్ధముగ బ్రహ్మ ఆనంద స్వరూపుడు గనుక, బ్రహ్మ అస్తిత్వములేనిదే ఆనందము భాసించుటకు వీలులేదు. ఇట్లు పరిపూర్ణానందస్వరూపుడై, హృదయ గుహయందున్న (తెలియబడునట్టి) బ్రహ్మయు, ఆనందభాసముల ననుభవించుచున్న జీవుడునూ, ఒక్కటియే. ఇలా తెలిసికొని స్వానుభవమునొందినపుడే

అభయప్రతిష్ఠ కలుగును. లేక ఏ మాత్రము నేనువేరు, బ్రహ్మవేరు, యని తలచినను భయకారణమగును. “అథసోఽభయంగతో భవతి, యదాహ్యే వైషవీతస్మిన్నుదర మన్తరంకురుతే । అథతస్య భయం భవతి” । అని శ్రుతి తెలుపుచున్నది.

పంచదశి, శ్రుతివాక్య విచారము

శ్రుతి॥ తథ్యథేషీకా తూలమగ్నై ప్రోతం ప్రదూయేతైవం హాస్య, సర్వే పాపానఃప్రదూయంతే ॥ అనగా లేత గడ్డిపరకలుగాని, దూదిగాని, యెట్లు అగ్నిచే ధ్వంసము చేయబడునో, ఆ విధమున జ్ఞాని యొక్క సంచితకర్మలన్నియు, తత్త్వజ్ఞానమువలన, నశింపజేయబడును. అని యీ శ్రుతివాక్యము తెలుపుచున్నది. ఈ అర్థమునే గీత :-

శ్లో॥ యథైథాంసి సమిద్ధోఽగ్నిర్భస్మ సాత్కురుతేర్జున ।
జ్ఞానాగ్ని స్సర్వకర్మాణి, భస్మసాత్కురుతేతథా ॥

శ్లో॥ యస్యనాహంకృతో భావో, బుద్ధిర్యస్య నలిప్యతే ।
హత్వాపిస ఇమాన్ లోకాన్, సహంతిననిబధ్యతే ॥

అని తెలుపుచున్నది.

శ్రుతి॥ ఆత్మానంచేద్వి జానీయా, దయమస్మీ తిహురుషః ।
కిమిచ్ఛన్కస్యకామాయ, శరీరమనుసంజ్వరేత్ ॥

తా॥ శాస్త్రవిచారముచే కూటస్థాత్మ యొక్క యధార్థస్వరూపమును తెలిసికొని ఆ యాత్మయే నేను అను నిశ్చయముగల జ్ఞాని, ఏ భోక్తయొక్క ప్రీతికొరకు, ఏ ఫలము నిచ్చయించుచు, దేహము పరితపించిన యడల, దానితోపాటు తానును పరితపించును. బ్రహ్మము నేను యనెడి నిశ్చయముచే జ్ఞానికి భోక్తృత్వాద్యభిమానము యుండదు. ద్వైతము మిథ్యయనెడి నిశ్చయముచే నది భోగ్యము కాదు అను

నిశ్చయముండును. అందుచే జ్ఞానికి కర్తృత్వ భోక్తృత్వములవలన కలిగెడి, యైహికదుఃఖముగాని, అట్టి దుఃఖమువలన తాపముగాని యుండదు. వి॥ సచ్చిదానంద బ్రహ్మస్వరూపమందు కల్పింపబడిన నామ రూపాత్మకమగు ప్రపంచ విషయమును విడిచిపెట్టి అనగా మిథ్యా మాత్రమని నిశ్చయించి సచ్చిదానంద బ్రహ్మమును మాత్రము చింతించుచున్న బుద్ధికి నిర్గుణ బ్రహ్మమే స్ఫురించుచుండును ఇది నిర్విషయ బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమున కుపాయము. సచ్చిదానంద స్వరూపమగు, ఆత్మ ప్రకాశము యెప్పుడునూ లోపించుటలేదు, అనగా ఆత్మప్రకాశము నిత్యమని, “నహిద్రష్టు ర్దృష్టేర్విపరిలోపో విద్యతే”, అని శ్రుతివాక్యము తెలుపుచున్నది. “నహిదృష్టే అనుపపన్నంనామ”, కనుబడుచున్న దానిని లేదనుట సంభవము కాదు. అని శాస్త్రవచనము. “సంహతానాం పరార్థత్వాత్”. ఆర్షవాక్యము.

జీవేశ్వరులిద్దరునూ కల్పితులే

జీవుడును, ఈశ్వరుడునూ యిద్దరునూ మాయాకల్పితులే.

“జీవేశావా భానేన కరోతిమాయా చావిద్యాచ” ।

అని తాపనీయశ్రుతి తెలుపుచున్నది.

ఈ ఆత్మవిచారము అనునది యెట్లు ఫలించుననిన :-

ద్యా. దీ. ప్ర. శ్లో॥ 36-37

శ్లో॥ బహువారమధీతేఽపి, యదానాయాతి చేత్పునః ।

దినాంతరేఽనధీత్యైవ పూర్వాధీతం స్మరేత్పుమాన్ ॥

శ్లో॥ కాలేన పరిపవ్యంతే, కృషిగర్భాదయో యథా ।

తద్వదాత్మ విచారోఽపి శన్తైఃకాలేన పవ్యతే ॥

అని శ్రీ విద్యారణ్యులు తెలుపుచున్నారు. ఈ ఆత్మవిచారమను కృషి, ఎవరికినీ, ఎప్పటికినీ వ్యర్థముగాదని “శుచీనాం శ్రీమతాంగేహే”

“తత్రతం బుద్ధి సంయోగం”, అని స్పష్టముచేయుచు, “పూర్వాభ్యాసేన తేనైవ” అని గీత- 6 అ. 47, 49, 50 శ్లోకములతో, ఇట్టివాడు కైవల్యము అనగా మోక్షమునొందునని తెలుపుచున్నది. శ్రుతులు బ్రహ్మ స్వరూపమును, విధి నిషేధరూప గుణ ప్రకారములతోడ బోధించుచున్నవి. విధి ప్రకారము ఎట్లైన “ఆనన్దో బ్రహ్మ” “విజ్ఞాన మానన్దం బ్రహ్మ”, “నిత్యకుద్ధో, బుద్ధ,స్సత్తో, ముక్తో, నిరంజనో, విభు, రద్వయ, ఆనన్దః, పరః, ప్రత్యగేకరసః”, యనియు, “సత్యమ్ జ్ఞానమనన్తమ్”, అను మొదలగు వాక్యములతోడ బోధించును. ఇంక నిషేధ్యగుణము లేవి యనిన, శ్రుతి. “అస్థూల మనన్ధ్య హ్రస్వం యత్తదద్రేశ్యమగ్రాహ్యం, అశబ్దమ స్పర్శమ రూపమవ్యయం”, అను మొదలగు వాక్యములచేతను బోధించుచున్నది. కాని ఈ గుణములన్నిటిని ఉపలక్షణములుగ తీసుకుని, కేవలమగు బ్రహ్మతత్త్వమే ఉపాసనీయము, అనుసన్ధించవలసినదని జిజ్ఞాసువులు గ్రహించవలెను.

లోకానుభవనీతి న్యాయవచనములు

1. “నజాతుకామః కామానా ముపభోగేన శామ్యతి, హవిషా, కృష్ణ వర్తేష్టవ, భూయ ఏవాభివర్ధతే”
2. “అసుప్తే రామృతేః కాలం నయేద్వేదాంత చింతయా”
3. “మిథిలాయాం ప్రదగ్ధాయాం, నమేకించన దహ్యతి”
4. “ఏతావంతం కాలం, సుఖమహమస్వాప్నం నకించిదహ మవే దిషమ్”
5. “మనఏవమనుష్యాణాం, కారణం బంధమోక్షయోః”
6. “ప్రక్షళనాద్ధిపంకస్య, దూరాదస్పర్శనం వరం”
7. “అనుక్తమహ్యహతి, పండితోజనః”
8. “కుశలంచకుతోస్మాకం, సంసారే తిష్ఠతామిహ”
9. “యథాఖరశ్చందన భారవాహీ, భారస్యవేత్తా నతుచన్దనస్య”
10. “జాగ్రతోహి భయంనాస్తి”
11. “సర్వం వస్తుభయాన్వితం భువిన్మణాం, వైరాగ్యమేవాభయం”
12. “మోక్షసాధన సామగ్ర్యాం భక్తిరేవగరీయసీ”, “స్వస్వరూపాను సన్ధానం భక్తి రిత్యభిధీయతే”
13. “విజ్ఞాయ నేవితశ్చోరో, మైత్రీమేతి నచోరతామ్”
14. “తరతిశోక మాత్మవిత్”
15. “ప్రయోజన మనుద్దిశ్య నమందోఽపి ప్రవర్తతే”
16. “స్వకర్మసూత్ర గ్రథితోహిలోకః”
17. “యావన్నాభ్యుదితోబోధ, స్తావన్నః కుశలం కుతః”
18. “నచేదిహవేదీ స్మహతీవినష్టిః”

19. “దేహలీ దీపన్యాయం”, అనగా గడపమీదనున్న దీపములాగున అట్టిది లోపలను, బయటను గూడ ప్రకాశింపచేయుచుండును. (అత్మ ఇటువంటిది)
20. “సహిజ్ఞానేన సదృశం, పవిత్ర మిహ విద్యతే”
21. “యథాకర్మ యథాశ్రుతమ్”
22. “కర్మానుబంధీని మనుష్యలోకే”
23. “రక్షంతి పుణ్యాని పురాకృతాని”
24. “బుద్ధిః కర్మానుసారిణీ”
25. “దర్శిపాకరసం యథా”
26. “సప్తాశ్వదగ్ధరథన్యాయం”
27. “కంత చామీకరన్యాయం”
28. “యజ్ఞసురూపో బలిః”
29. “సంహతానాం పరార్థత్వాత్”
30. “శతాంధాః కూపం ప్రవిశంతి”
31. “బాలాదపి సుభాషితమ్”
32. “మర్కట కిశోరన్యాయం, మార్జాల కిశోరన్యాయం”
33. “నింద్యేష్వపి గుణోగ్రాహ్యః”
34. “శాఖాచంద్రన్యాయం”
35. “జాత్యంధ గజదృష్టిన్యాయం”
36. “హితంబ్రూయాత్, ప్రియంబ్రూయాత్, సబ్రూయాత్కించి దప్రియమ్”
37. “దృశ్యం రంజయత్వపి, మిత్రైవ, స్వప్నస్త్రీ సురతం యథా”
38. “ధారోఽవివేకినః శాస్త్రం, ధారోజ్ఞానంచ రాగిణః”
39. “జీవాః అయశ్శలాక సదృశాః పరస్పరమ సంగినః”

40. “ప్రాజ్ఞం ప్రాప్తంనపుచ్చంతి, సందిహం తేనరాధమాః”
 41. “అనాహూతోఽధ్వరం గచ్ఛేత్”
 42. “మాతాపితృ సహస్రాణి, జన్తోర్జన్మనిజన్మని”
 43. “అభ్యాసాత్సర్వసిద్ధిః స్యాదితి వేదానుశాసనం”
 44. “మహాశనానా మేకాంతే భోజనంహి సుధాయతే”
 45. “ప్రాప్తేపి సోమయాజిత్యే, నంబిత్యం నైవముంచతి”
 46. “భక్షితేపి లభనే వ్యాదిర్నశామ్యతి”
 47. “సతికుడ్యే చిత్ర కర్మాణి”
 48. గీత :- “జాతస్యహి ధ్రువోమృత్యు, ర్ధ్రవంజన్మ మృతస్యచ”

వాళి. పే. 982

49. శ్లో॥ నదేవాదండ మాదాయ, దండయన్త్య పరాధినమ్ ।
 బుద్ధింతస్యాపకర్షన్తి, తేనాసౌ దండ్యతే స్వతః ॥

స్వత్వమునకు లక్షణము :- యథేష్ట వినియోగ యోగ్యత్వము.

ప్రాస్తావిక శ్లోకములు — నీతి వచనములు

శ్లో॥ పితా రత్నాకరోయస్య, యస్య లక్ష్మీ స్సహోదరీ ।
శంభూరోదితి భిక్షర్థం, ఫలం భాగ్యానుసారతః ॥

శ్లో॥ సుఖస్య దుఃఖస్య నకోపిదాతా, సరోదదాతీతి కుబుద్ధి
రేషా ।
అహంకరోమీతి వృథాభిమానః, స్వకర్మసూత్ర గ్రథ
తోహిలోకః ॥

“యథాకర్మ యథాశ్రుతమ్”

శ్లో॥ హసద్భిః క్రియతేకర్మ, రుదద్భి రనుభూయతే ।
అకారణహతో వాలీ, తేనేదంకర్మణః ఫలమ్ ॥

శ్లో॥ విషయాభిముఖం దృష్ట్వా, విద్వాంసమపి విస్మృతిః ।
విక్షేపయతిధీదోషై, ర్యోషా జారమివ ప్రియమ్ ॥

వాశి. పే. 800

శ్లో॥ అఖిల మిదమహం, మమైవసర్వం, త్వహమపినాహ
మథేతరచ్చ నాహమ్ ।
ఇతి విదితవతో జగత్కృతంమే, స్థిరమథవాస్తుగత
జ్వరోభవామి ॥

శరీర పోషణకై నను, వ్యవహారము తప్పదుగదా? అట్టితరి
యీ నిరస్తర బ్రహ్మభ్యాసము సాధ్యమాయను శంకకు సాధ్యమేనని
తెలుపుచున్నారు—

శ్లో॥ పరవ్యసనినీనారీ, వ్యగ్రాపి గృహకర్మణి ।
తదేవా స్వాదయత్యంతః, పరసంగ రసాయనమ్ ॥

బోధ వచనములు

శ్లో॥ దీర్ఘ స్వప్నమిదం విశ్వం, దీర్ఘం వాచిత విభ్రమమ్ ।
దీర్ఘంవాపి మనోరాజ్యం, సంసారం విద్ధిరాఘవ ॥

శ్లో॥ చిదాకాశ స్వరూపోహం, పరిపూర్ణ మివామ్బరమ్ ।
భ్రాంతిమాత్ర మిదం విశ్వం, విశ్వమాత్మనికల్పితమ్ ॥

శ్లో॥ దీర్ఘ స్వప్నమిదం విశ్వం, విశ్వంబ్రహ్మాణికల్పితమ్ ।
కల్పితశ్చైత్ర విభ్రమాత్, రజ్జు సర్పజవోదితమ్ ॥

శ్లో॥ సంసారో మనసాపుంసః, కల్పితోఽస్తి నవస్తుతః ।
మనః కూన్యే సుమప్త్యాదౌ, సంసారో నైవదృశ్యతే ॥

శ్లో॥ యత్రయత్ర మనస్సుర్ని, స్తత్రతత్ర జగత్త్రయమ్ ।
యత్రయత్ర మనోనాస్తి, తత్రతత్ర నకించన ॥

శ్లో॥ దీర్ఘ సంసారరోగస్య, విచారోహి మహాషధమ్ ।
ఆత్మజ్ఞానం వినాసాధో, సంసారో నవివర్తతే ॥

శ్లో॥ నిశ్చింతో విగతాభీష్టో, సర్వం బ్రహ్మాతినిశ్చయే ।
తిష్ఠత్వ మచలోవిద్వన్, స్వాత్మలాభ పరాయణః ॥

శ్లో॥ కరోతు భువనేరాజ్యం, విశత్వాకాశమంబువా ।
స్వాత్మలాభా దృతేవిద్వన్, విశ్రాంతిం నాదిగచ్ఛతి ॥

శ్లో॥ నిస్సంగ వ్యవహారిత్వాత్, భవభావన వర్జనాత్ ।
శరీరతత్త్వ దర్శిత్యాత్, వాసనా నప్రవర్తతే ॥

శ్లో॥ మమపుత్రా మమధన, మయంసోఽహమిదం మమ ।
ఇతీయ మిన్ద్రజాలేన, వాసనై వాధివల్గతే ॥

శ్లో॥ అనుభూతిప్రదం విశ్వ, మపిసర్వం నవాస్తవమ్ ।
రంజయత్యపి మిత్రైవ, స్వప్నస్త్రీ సురతం యథా ॥

శ్లో॥ దేశక్రమేణ ధనమల్ప విగర్హణేన, తేనాంగ సాధుజన
మర్జయ మానపూర్వమ్ ।
తత్సంగమోత్థ విషయాద్య వహేళనేన, సమ్యగ్విచార
విభవేన తవాత్మలాభః ॥

శ్లో॥ అనాగతానాం భోగానా, మవాంఛన మకృత్రిమమ్ ।
అగతానాంచ సంభోగ, ఇతిపండిత లక్షణమ్ ॥

శ్లో॥ నధనానినమిత్రాణి, నశాస్త్రాణి నబాంధవాః ।
నరాణా ముపకుర్వన్తి, మగ్నస్వాత్మ సమద్భుతౌ ॥

శ్లో॥ మనోమాత్రేణ సుహృదా, సదైవ సహవాసినా ।
సహకించి త్పరామృశ్య, భవత్యాత్మా సముద్భుతౌః ॥

శ్లో॥ ననిరోధో నచోత్పత్తి, ర్నబద్ధో నచసాధకః ।
నముముక్షు ర్నవైముక్త, ఇత్యేషా పరమార్థతా ॥

శ్లో॥ వాగ్వైఖరీశబ్ద యురీ, శాస్త్రవ్యాఖ్యాన కౌశలమ్ ।
వైదుష్యం విదుషాంతద్వత్ భుక్తయేనతు ముక్తయే ॥

శ్లో॥ వీణాయా రూపసౌందర్యం, తంత్రీవాదన సౌష్ఠవమ్ ।
ప్రజారంజన మాత్రంతు, నతుసామ్రాజ్య సిద్ధయే ॥

శ్లో॥ అనుభూతింవినా మూఢో, వృథాబ్రహ్మణి మోదతే ।
ప్రతిబింబిత శాఖాగ్ర, ఫలాస్వాదన మోదవత్ ॥

శ్లో॥ బద్ధముక్తో మహీషాలో, గ్రామమాత్రేణ తుష్యతి ।
పరై రబద్ధోఽనాక్రాంతో, నరాష్ట్రం బహుమన్యతే ॥

శ్లో॥ ఊర్ధ్వబాహుర్విరామ్యేష, సచకశ్చి చ్చుటోతిమే ।
అసంకల్పః పరంశ్రేయః, సకిమస్తర్న భావ్యతే ॥

శ్లో॥ కిలతూష్ణీం స్థితేనైవ, తత్పదం ప్రాప్యతే పరమ్ ।
పరమం యత్రసామ్రాజ్య, మపిరామతృణాయతే ॥

శ్లో॥ దేవాదేరపిదేహోయం, ద్వయాత్మైవ స్వభావతః ।
అజ్గమస్త్యథ తజ్జంవా, యావత్స్వాంతం శరీరకమ్ ॥

శ్లో॥ అహేతు రక్రమంభాతి, చితికల్ప క్రియాగణః ॥
క్షీణేనైవ యథాస్వప్నే, మృతిజన్మాది సత్వరాః ॥

శ్లో॥ అనుభూతేరభావేఽపి, బ్రహ్మస్మిత్యేవ చింత్యతామ్ ।
అప్యసత్ప్రాప్యతే ధ్యానాన్నిత్యాంతం బ్రహ్మకింపునః ॥

శ్లో॥ అవిచారకృతోబన్ధో, విచారేణ నివర్తతే ।
తస్మాజ్జీవ పరాత్మానౌ, సర్వదైవ విచారయేత్ ॥

వా. శి. పే. 1110, 1184, 1188

శ్లో॥ ఏకదేశస్థితాత్పుంసో, దూరాయాతస్యచేతసః ।
యద్రూపం సకలం మధ్యే, తద్రూపం పరమాత్మనః ॥

శ్లో॥ పదార్థ జాతం శైలాది, యథాస్వప్నే పురాదిచ ।
చిదేవైకం పరంవ్యోమ, తథా జాగ్రత్ పదార్థభూః ॥

శ్లో॥ చిత్స్వభావే యథాస్వప్నే, ఆస్తేనర్గ ఇవేహయః ।
అసర్గేనర్గవద్భాతి, తథాపూర్వం మహామ్బరే ॥

శ్లో॥ యథాస్వప్న పురంజన్తో, శ్చిన్మాత్ర ప్రవిజృంభితమ్ ।
తదైవసర్గః సర్గాదౌ, శుద్ధచిన్మాత్ర జృంభితమ్ ॥

శ్లో॥ భావ్యభావక భావాది, భూమీనాం భావనం భృశమ్ ।
సర్వం చిన్నభవవాచ్చ, మాత్మనాత్మని సంస్థితమ్ ॥

శ్లో॥ ఏవంస్థితే కుతఃసర్గః, కుతోవిద్యా క్వచాజ్ఞతా ।
బ్రహ్మశాస్త్రం ఘనం సర్వం, క్వాహంకారాదయః స్థితాః॥

శ్లో॥ వాసనయాస్తథా వహ్నే, ఋణవ్యాధి ద్విషామపి ।
న్నేహవైర విషాణాయః, శేషః స్వల్పోఽపిబాధతే ॥

జీవునకు సంసారదుఃఖ కారణము, “సర్వానర్థహేతు రాత్మాఽనవబోధవ”, అని వార్తకకారులు తెలుపుచున్నారు.

శ్లో॥ యయాయా భవేత్పుంసాం, ప్యుత్పత్తిః ప్రత్యగాత్మని ।
సానైవప్రక్రియేహస్యా, త్సాధ్వీత్యా చార్య భాషితమ్ ॥

కొన్ని భగవద్గీత సందర్భ శ్లోకములు

శ్లో॥ బ్రహ్మాది స్తంబవర్యంతా, మృషామాత్రా ఉపాధయః ।
తతఃపూర్ణం స్వమాత్మానం, పశ్యేదేకాత్మ నాస్థితమ్ ॥

శ్లో॥ క్షేత్రజ్ఞం చాపిమాంవిద్ధి, సర్వక్షేత్రేషు భారత ।
క్షేత్ర క్షేత్రజ్ఞయో ర్జ్ఞానం, యత్తత్క్షాణం మతంమమ ॥

శ్లో॥ అధ్యాత్మజ్ఞాన నిత్యత్వం, తత్త్వజ్ఞానార్థ దర్శనమ్ ।
ఏతత్క్షాణ మితిప్రోక్త, మజ్ఞానం యదతోఽన్య థా ॥

శ్లో॥ జ్యోతిషామపితజ్జ్యోతిః, తమసః పరముచ్యతే ।
జ్ఞానం జ్ఞేయం జ్ఞానగమ్యం, హృదిసర్వస్య ధిష్ఠితమ్ ॥

శ్లో॥ సమంసర్వేషు భూతేషు, తిష్ఠంతం పరమేశ్వరమ్ ।
వినశ్య తస్యవినశ్యంతం, యఃపశ్యతిసపశ్యతి ॥

శ్లో॥ ప్రకృత్యైవ చకర్మాణి, క్రియమాణాని సర్వశః ।
యఃపశ్యతి తథాత్మాన, మకర్తారం సపశ్యతి ॥

శ్లో॥ అనాదిత్వా నిర్గుణత్వాత్, పరమాత్మాహమవ్యయః ।
శరీర స్థోపికౌ న్తేయ, నకరోతి నలిప్యతే ॥

శ్లో॥ యథాసర్వగతం సౌజ్ఞేయాదాకాశం నోపలిప్యతే ।
సర్వత్రావస్థితో దేహీ తథాఽఽత్మానో పలిప్యతే ॥

శ్లో॥ యథాప్రకాశ యత్యేకః, కృత్స్నం లోకమిమం రవిః ।
క్షేత్రం క్షేత్రీ తథాకృత్స్నం ప్రకాశయతి భారత ॥

శ్లో॥ క్షేత్ర క్షేత్రజ్ఞయోరేవ మస్తరం జ్ఞానచక్షుషా ।
భూతప్రకృతి మోక్షంచ యేవిదుర్యాన్తితే పరమ్ ॥

ఏది నిత్యమో, నిర్వికారమో, నిరవయవమో, అజమో, అవి
నాశియో, సర్వాధారమో, సర్వధీసాక్షి భూతమో, అవ్యయయో, అఖండ
సచ్చిదానంద స్వరూపమో, సత్యజ్ఞానంతమో, స్వాత్మాభిన్న, స్వప్రకాశ,
సర్వాధిష్ఠాన, అఖండ పరిపూర్ణ చిద్బనానందరూపమో, అదియే నేను,
“అహం” అని ధ్యానించుచుండుము.

బ్రహ్మ విద్యాభ్యాసకునకు తనకీవిద్య ఫలించునా? ఎప్పుడు
తనకీ విద్య ఫలించునని తెలిసికొనుటకు పరీక్షగా, గీతా 2 అ. శ్లో. 52,
53 లు చూడవలయును.

శ్లో॥ యదాతేమోహకలిలం, బుద్ధిర్వ్యతితరిష్యతి ।
తదాగన్తాఽసి నిర్వేదం, శ్రోతవ్యస్య శ్రుతస్యచ ॥

శ్లో॥ శ్రుతి విప్రతిపన్నతే, యదాస్థాస్యతి నిశ్చలా ।
సమాధావచలాబుద్ధి, స్తదాయోగ మవాప్స్యసి ॥

అనగా, ఎప్పుడు నీ బుద్ధి దేహాభిమానమనెడు కాలుష్యమును
విడుచునో, అప్పుడు నీవు వినదగిన దానికి, విన్నదానికినీ, వైరాగ్య
మును బొందుదువు.

ఎప్పుడు వేదాంత వాక్యములు వినుటచే నీ బుద్ధి నిశ్చలమై
యుండి సమ్యక్ జ్ఞానమునందు నిశ్చలమైయుండునో, అప్పుడు నీకీ
యోగఫలము తప్పక సిద్ధించును.

మరియును, గీత 6 అ. శ్లో॥ 18, 19, 20, 21, 22, 23 లు
గ్రంథమందు చూడదగును.

- శ్లో॥ యత్రోపరమతేచిత్తం, నిరుద్ధం యోగసేవయా ।
యత్రచై వాత్మనాఽఽత్మానం, పశ్యన్నాత్మనితుష్యతి ॥
- శ్లో॥ సుఖమాత్యన్తికం యత్ర, రుద్ధి గ్రాహ్యమతీంద్రియమ్ ।
వేత్తియత్ర నచై వాయం, స్థితశ్చలతి తత్త్వతః ॥
- శ్లో॥ యంలబ్ధ్వా చాపరంలాభం, మన్యతే నాధికంతతః ।
యస్మిన్స్థితో నదుఃఖేన, గురుణాఽపివిచాల్యతే ॥
- శ్లో॥ తం విద్యాద్దుఃఖ సంయోగ, వియోగం యోగసంజ్ఞితమ్ ।
యోగినో యతచిత్తస్య, యుజ్జతో యోగమాత్మనః ॥
- శ్లో॥ యదావినియతం చిత్త, మాత్మనేః వావత్తిష్ఠతే ।
నిస్సృహస్సర్వకామేభ్యో, యత్త ఇత్యుచ్యతే తదా ॥
- శ్లో॥ యథాదీపో నివాతస్థో, నేజ్గతేసోపమాస్మృతా ।
యోగినో యతచిత్తస్య, యుజ్జతో యోగమాత్మనః ॥
- శ్లో॥ ప్రశాంత మనసంహ్యేనం, యోగినం సుఖముత్తమమ్ ।
ఉపైతి శాంతరజసం, బ్రహ్మభూత మకల్మషమ్ ॥

ఎప్పుడు యోగానుష్ఠానముచే, నిరుద్ధమగు చిత్తము ఉపరతిని
అనగా శాంతిని బొందుచుండునో, యెప్పుడు అభ్యాసముచే పరిశుద్ధమగు
అంతఃకరణముచేత ఆత్మ జ్యోతిస్సును తనలో జూచుచు సంతోషము
నొందుచుండునో,

ఎప్పుడు ఇంద్రియములకు గోచరముగాక మనస్సుచేతనే తెలియ
దగు, అనన్దము ననుభవించుచుండునో, యెప్పుడు తత్త్వరూపమగు
బ్రహ్మానన్దమును నొందుచున్నవాడై చలనమును అనగా సంశయ,
విపర్యయముల నొందడో,

ఏ లాభమును పొందుచుండుటవలన, యితర లాభములను అంతకన్న హెచ్చుగా తలంపడో, యే యాత్మతత్త్వమందున్నవాడగుచు, గొప్ప దుఃఖము లొచ్చినను చలంపకుండునో, దానినే దుఃఖము లేని యోగముగా తెలిసికొని అట్టి అభ్యాసమును పట్టుచలతో వినువు జెందని మనసుతోడ నాచరించుచుండవలయును

ఎప్పుడు ఏకాగ్రముగ చిత్తమాత్రమందు నిలుచునో, యెప్పుడు కోరికలన్నియు ఓడించునో, లేకపోవునో అప్పుడు యోగము సిద్ధిచుచున్నదని తెలిసికొనవలయును.

చిత్త నిరోధము చేసికొని అనగా చిత్త విక్షేపము తగ్గి ఆత్మానుసన్ధానముజేయు యోగికి, గాలిలేనిచోట దీపమెట్లు చలించక యుండునో, అట్లే చిత్తవిక్షేపము అనగా చిత్తచలనము లేకుండ యుండును అనగా యోగము సిద్ధించుచున్నట్లు తెలిసికొనవలయును.

బాగుగ శాంతించిన మనస్సుగలవాడును, రజోగుణము ఓడించిన వాడును అగు యోగికి, ఉత్తమమగు జీవన్ముక్తి, దాని సుఖము లభించును.

ఆత్మజ్ఞాన సాధనములను, అభ్యాసమును తెలుపునట్టి శ్లోకములు

గీత 13 అ. శ్లో. 8, 9, 10, 11, 12

శ్లో॥ అమానిత్వ మదమ్మిత్య, మహిం సాక్షాన్తిరార్జవమ్ ।
ఆచార్యోపాసనం శౌచం, నైర్యమాత్మ వినిగ్రహః ॥

శ్లో॥ ఇన్ద్రియార్థేషు వైరాగ్య మనహంకార ఏవచ ।
జన్మ మృత్యుజరావ్యాధి, దుఃఖదోషాను దర్శనమ్ ॥

శ్లో॥ అసక్తి రనభిష్వంగః పుత్రదార గృహాదిషు ।
నిత్యంచ సమచిత్తత్వ మిష్టానిష్టోపపత్తిషు ॥

శ్లో॥ ముయిచానన్యయోగేన, భక్తి రవ్యభిచారిణీ ।

వివిక్తదేశసేవిత్వ, మరతిర్జన సంసది ॥

శ్లో॥ అధ్యాత్మజ్ఞాన నిత్యత్యం, తత్త్వజ్ఞానార్థ దర్శనమ్ ।

ఏతత్జ్ఞానమితిప్రోక్త, మజ్ఞానం యదితోఽన్యథా ॥

. కర్మత్వాది నిర్ణయము — (గీతాబోధ)

శ్రద్ధాశువులగు జిజ్ఞాసువులగువారు ఇంతవరకును మనము జేసిన ఆత్మవిచారణనుబట్టి, యిప్పుడు కర్మత్వభోక్తృత్వాదుల ఆజ్ఞాసములను నిశ్చయము నొందుటకుగాను భగవద్గీతలనుండి కొన్ని శ్లోకముల సంపుటిజేసి నిచట అర్థసహితముగ నుదాహరించుచున్నాడను.

మానవునకు కర్మత్వ భోక్తృత్వ సంబంధమంతయు, ప్రారబ్ధ ఫలము ననుభవించుటకు కల్పితమైన యీ స్థూల సూక్ష్మీపాధి సంఘాతమునదేగాని, పరమార్థమున ఆత్మస్వరూపుడగు తనది వాస్తవముగ కాదు. ఇవి యన్నియు ప్రకృతి అనగా అనాది అజ్ఞానరూపమగు త్రిగుణాత్మకములేగాని, వాస్తవమున తనవి కావు. పరమార్థ వాస్తవమున జీవుడు ఆత్మస్వరూపుడు. ప్రకృతి అనాది అజ్ఞానము. గుణత్రయము, దీని వలన కలుగుచున్నట్టి రాగద్వేష మిఖదుఃఖాదులన్నియు యీ గుణధర్మములు. కావున ముముక్షువు యీ దేహముతోడ ప్రారబ్ధానుసరణమున గావించు సమస్త కర్మలును, అంతఃకరణమందున ప్రకాశించు చిత్రతచింబునివేగాని, కేవల చిత్స్వరూపుడగు తనవి కావను నిశ్చయమును శాస్త్ర శ్రవణాదులవలన నొందవలయును. కాని అజ్ఞానముచే మానవుడు యీ కర్మాదికమంతయు నేనే జేయుచున్నాను, దీని ఫలమంతయు నాదియని భ్రమించుచున్నాడు. శాస్త్రీయ కర్మఫలములనైనను, చిదాభాసుడే నొందుచున్నాడుగాని, ఆత్మస్వరూపుడగు తాను కాదు. కాని నేనే జేయుచున్నానని జీవుడు వ్యామోహితుడగుచు కర్మబంధమున

చిక్కుబడి సంసార చక్రమున ఆవృతుడగుచున్నాడు. ఈ రహస్యమును తెలుపునట్టి కొన్ని శ్లోకముల, భగవద్గీతనుంచి యిచట తాత్పర్యార్థము తోడ నుదాహరించుచున్నాడను—

శ్లో॥ అవ్యక్తాదీనిభూతాని, వ్యక్తమధ్యాని భారత ।
అస్యక్త నిధనాన్వేష, తత్రకా పరివేదనా ॥

శ్లో॥ ప్రకృతేః క్రియమాణాని, గుణైః కర్మాణి సర్వశః ।
అహంకార విమూఢాత్మా, కర్తాహ మితిమన్యతే ॥

శ్లో॥ తత్త్వవిత్తు మహాబాహో ! గుణకర్మ విభాగయోః ।
గుణగుణేషు వర్తంత, ఇతిమత్వాన సజ్జతే ॥

శ్లో॥ ప్రకృత్యైవచ కర్మాణి, క్రియమాణాని సర్వశః ।
యఃపశ్యతి తదాత్మాన, మక్తార్తారం సపశ్యతి ॥

శ్లో॥ సత్త్వం రజస్తమ ఇతిగుణాః ప్రకృతి సంభవాః ।
నిబద్ధన్తి మహాబాహో, దేహేదేహినమవ్యయమ్ ॥

శ్లో॥ నాన్యం గుణేభ్యః కర్తారం, యదా ద్రష్టానుపశ్యతి ।
గుణేభ్యశ్చ పరంవేత్తి, మద్భావం సోఽధిగచ్ఛతి ॥

వీని తాత్పర్యార్థమేమనిన :—

1. అర్జునా : శరీరా దిభూతములు వ్యక్తముగాని ఆదిగలవియు, కొంతకాలమువరకు వ్యక్తమగునట్టి మధ్యావస్థగలవియు, చివరకు వ్యక్తముగానిలయము గలవియు అనగా ఏమైనది తెలియక నశించునట్టివియునై యుండును. ఇట్టి శరీరా దిభూతముల గురించి నీకు దుఃఖ మెందులకు ?
2. ప్రకృతియొక్క గుణములచేతను జేయబడుచుండు, కర్మములను

అహంకారముచేత కప్పబడిన అంతఃకరణము గలవాడై అన్ని విధములచేతను సర్వకర్మలను నేనే జేయుచున్నానని తలంచుచుండును— (ఇదియే జీవునకు పరమ అవివేకము).

3. అర్జునా ! గుణముల విభాగముయొక్కయు, కర్మముల విభాగముయొక్కయు తత్త్వమును అనగా యధార్థమును దెలిసికొన్నవాడు, ఇంద్రియ రూపములగు గుణములు విషయరూపమగు గుణములయందు ప్రవర్తించుచున్నవిగాని, ఆత్మస్వరూపుడగు తాను ప్రవర్తించుట లేదను నిశ్చయముతోడ కర్మలయందు నక్తుడుగాడు.

4. ఎవడు ప్రకృతిచేతనే సర్వప్రకారములుగ జేయబడుచుండు కర్మములను జూచుచుండునో, ఎవడు ఆత్మకర్త గాదని చూచుచుండునో అనగా నిశ్చయముతోడ తెలిసికొనునో వాడే బాగుగ జూచువాడు. (అనగా తదితరుడు జ్ఞానికాడు అని భావము).

5. అర్జునా ! సత్త్వము, రజస్సు, తమస్సు, అను గుణములు మూడును ప్రకృతివలన బుట్టినవగుచు, దేహమునందు, తాదాత్మ్యముగనున్న ఆత్మను నిబంధించుచున్నవి

6. అభ్యాసకుడు అప్పుడు వివేకమును బొంది, గుణములకంటె నితరునిగా కర్తను జూడకుండునో, ఆత్మను గుణములకంటె పై వానినిగ అనగా గుణరహితునిగ తెలిసికొనునో అప్పుడు వాడు బ్రహ్మాత్వమును బొందును.

అభ్యాసకుడు అప్పుడు :—

శ్లో॥ గుణాతీతా నతీత్యత్రీన్, దేహీదేహాస ముద్భవాన్ ।

జన్మమృత్యు జరాదుఃఖై, ర్విముక్తోఽమృతమశ్నుతే ॥

అనగా-దేహోద్యాకారముగా బరిణమించు నీ మూడు గుణముల నతిక్రమించి దేహి (చిదాభాసుడు) జన్మము, మృత్యువు, జర, మొదలగు దుఃఖములచే విడువబడినవాడగుచు బ్రహ్మానందము నొందును.

అనగా స్వస్వరూపమగు అఖండ చిద్భావము నొందుచుండును. ఇదియే స్వస్వరూపానందానుభవము-కావి వృత్తిచే ననుభవించబడుచున్నది గనుక, చరమవృత్తి సాక్షాత్కారమువరకు నిది ఉభయాత్మకముగ నుండును. తదుపరి అఖండాకార నిత్యనిరతిశయ సుఖస్వరూపమగును. (ఇదియే మోక్షము). ఇట్లు తెలిసికొని కర్మల నాచరించు బ్రహ్మవేత్త యెల్లప్పుడును తన కర్మ కర్తృత్వాదులను గురించి :-

శ్లో॥ నై వకించిత్కరోమీతి యుక్తోమన్యేత తత్త్వవిత్ ।
పశ్యన్, శ్రుణ్వన్, స్పృశన్, జిఘ్రన్నశ్చస్పృశన్,
స్వప్నన్, శ్వప్నన్ ॥

శ్లో॥ ప్రలపన్ విసృజన్, గృహ్ణన్నున్మిషన్నిమిషన్నపి ।
ఇన్ద్రియాణీన్ద్రియార్థేషువర్తంత ఇతిధారయన్ ॥

అనగా కర్మముల నాచరించు బ్రహ్మవేత్త- చూచుచు, వినుచు, స్పృశించుచు, వాసనచూచుచు, తినుచు, నడచుచు, నిదురించుచు, ఊపిరి విడచుచు, మాటలాడుచు, మలమూత్రముల విసర్జించుచు, కనులు మూయుచు, తెరచుచునున్న వాడైనను (అనగా సర్వకాల సర్వావస్థల యందునను) యీ క్రియలన్నియు ఆ యా ఇంద్రియములు నిర్వర్తింపజేయుచున్నవేగాని, చిత్స్వరూపుడనగు నేనేమియు జేయుటలేదను నిశ్చయముతోడ, తన పరమాత్మ స్వరూపమును తలంచుచుండును. కర్మల నిట్లాచరించుట వలన-

శ్లో॥ బ్రహ్మణ్యాధాయ కర్మాణి, సంగంత్యక్త్వాకరో తియః ।
లిప్యతే నసపాపేన, పద్మపత్ర మివాంభసా ॥

అనగా ఎవడు, ఫలానక్తి లేకుండ కర్మలను బ్రహ్మజ్ఞానపరుడై, నాచరించునో, వాడు నీరు తామరాకుని యంటసట్లు, పుణ్యపాపములచే స్పృశింపబడక సంసార బంధవిముక్తుడగునని తాత్పర్యము.

ఇవట సాధకులకు నొక సంశయము కలుగవచ్చును— త్రిగుణము లన్నియు ప్రకృతికి సంబంధించినవిగదా, యీ ప్రకృతి బలీయము దీనిని దాటుట కష్టమని గూడ గీతలలోననే చెప్పబడి గూడ యున్నది గదా, దీనిని దాటుట యెట్లు? ఇది సంభవమా యనునది. కాని దీనికి సమాధానముగూడ శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ గీతయందే నిట్లు తెలుపుచున్నారు—

శ్లో॥ దైవీహ్యేషా గుణమయీ, మమమాయా దురత్యయా ।
మామేవయే ప్రపద్యంతే, మాయామేతాం తరంతితే ॥

త్రిగుణాత్మికయు దైవసంబంధినియునగు నా మాయ (ప్రకృతి) అతిక్రమింప వీలులేనిది సుమా ! కాని పరమాత్మనగు నన్నే నెవరాశ్రయింతురో వారు మాత్రము త్రిగుణాత్మకమైన యిట్టి మాయను సులభముగా నతిక్రమింతురు. కాని—

శ్లో॥ బహునాం జన్మనామస్తే, జ్ఞానవాన్ మాంప్రపద్యతే ।
వాసుదేవస్సర్వమితి, సమహాత్మా సుదుర్లభః ॥

అనేక జన్మములు కడచిన పిమ్మటను, పరమాత్మ జ్ఞానముగల వాడై “సర్వమును భగవంతుడే” అని ప్రత్యగత్త స్వరూపుడనగు నన్ను (పరమాత్మను) బొందునట్టి మహాత్ముడు దొరకుట కష్టమని గూడ శ్రీకృష్ణ పరమాత్మయే తెలుపుచున్నారు— ఇది కృష్ణావతార పరమాత్మ. పరమాత్మ యెన్ని అవతారములెత్తినను సదా ఒక్కడే యుండునుగాని అనేకుండరు గదా !

ఆత్మస్వరూప విర్ణయము, దాని సాక్షాత్కార పరమ లాభము
(గీతాబోధ)

మానవులు సాధారణముగ నే విషయమునైనను యదార్థముగ, అనగా సత్యముగ తెలుపుచున్నామను, నుద్దేశ్యముతోడ, ఆ విషయమును “నా ఆత్మసాక్షిగ” తెలుపుచున్నామని ఆత్మ, సాక్షి యను రెండు పదములను, నుపయోగించుచు, జెప్పుచుందురు. కావున ప్రతిమానవుడును తాను “ఆత్మ” యనియు “సాక్షి” యనియూ గూడ స్వభావముగ వాడుచుందురు. నే నాత్మ కాదనువారు యుండుట అరుదు. కాని యీ ఆత్మస్వరూప సాక్షి స్వభావములను యథార్థముగ గుర్తించలేక దేహాది సంఘాత పరిచ్ఛిన్న భావముతోడనే అనాది అజ్ఞానముతోడ తమ ఉపాధి, ఉపాధి ధర్మములనే ఆత్మ, సాక్షి యని ప్రమించి సంసారదుఃఖమును నొందుచున్నారు. ఇట్టి భ్రమను నివర్తింపజేయుటకే భగవద్గీత, ద్వితీయాధ్యాయమందు ఆత్మస్వరూపమును శ్రీకృష్ణుడమాత్ర మిట్లుబోధించుచున్నారు : ఏలనన ఆత్మస్వరూప యథార్థజ్ఞానముచే జీవునకు సంసారదుఃఖము క్షయించును—

శ్లో॥ నాసతో విద్యతేభావో, నాభావో విద్యతేసతః ।

ఉభయోరపి దృష్టోఽస్త, స్త్వనయోస్తత్త్వ దర్శిభిః ॥

శ్లో॥ అవినాశిత తద్విద్ధియేన సర్వ మిదంతతమ్ ।

వినాశమవ్యస్యాస్యనకశ్చిత్కర్తుమర్హతి ॥

శ్లో॥ యఏనం వేత్తిహస్తారం, యశ్చైనం మన్యతేహతమ్ ॥

ఉభౌతౌ నవిజానీతో, నాయంహన్తి సహస్యతే ॥

శ్లో॥ సజాయతే మ్రియతేవాకదాచి, న్నాయం భూత్వాభవితా

వానభూయః ।

అజోనిత్యశ్శాశ్వతోఽయం పురాణో, సహస్యతేహస్య

మానే శరీరే ॥

శ్లో॥ వేదావినాశినం నిత్యం, యవనమజ మవ్యయమ్ ।
కథం సపురుషః పార్థ, కంఘాత యతిహన్తికమ్ ॥

శ్లో॥ వాసాంసి జీర్ణాని యథావిహాయ, నవాని గృహ్లాతి నరోఽ
పరాణి ।
తథా శరీరాణి విహాయజీర్ణా, నృన్యాని సంయాతినవాని
దేహీ ॥

శ్లో॥ నై నంచిన్దన్తి శస్త్రాణి, నై నందహతి పావకః ।
నచై నం క్షేదయంత్యాపో, నశోషయతి మారుతః ॥

శ్లో॥ అచ్ఛేద్యోయ మదాహ్యోఽయ, మక్లే ద్యోఽశోష్యవీవచ ।
నిత్యస్సర్వగతః స్థాణు, రచలోయం సనాతనః ॥

శ్లో॥ అవ్యక్తోఽయమచింత్యోఽయ, మవికార్యోఽయముచ్యతే ।
తస్మాదేవం విదిత్స్వేనం, నానుశోచితుమర్హసి ॥

వీని తాత్పర్యార్థమేమనిన—

1. అసత్తగు దేహాదులు ఉండవు. సత్తగునాత్మకు లేమి అనగా—
లేకుండుట యనునది లేదు. తత్త్వజ్ఞానము గలవారు యీ రెంటి
యొక్క నిశ్చయమును గనిపెట్టియున్నారు.
2. ఏ ఆత్మ ఈ ప్రపంచమంతయు నిండియున్నదో, ఆ ఆత్మకు
నాశములేదని తెలిసికొనుము. అవ్యయమగు నీ యాత్మకు నాశ
మును కలుగజేయునది యేదియును లేదు.
3. ఈ ఆత్మను జంపెడివానినిగాను, చంపబడువానినిగాను తలచెడి
వారు మూఢులు అనగా తెలియనివారు. వీలనన, ఈ ఆత్మ
చంపునదియు, చంపబడునదియూ గూడ గాదు.

4. ఈ ఆత్మ ఎన్నడునూ పుట్టుకగలది కాదు మరణము గలదియూ గాదు. కొంతకాలముండి నశించునదిగాని, కొన్నాళ్ళకు ఉత్పత్తి అనగా పుట్టునదిగాని కాదు. ఏలనన ఆత్మ పుట్టుకలేనిది. ఎల్లప్పుడును ఒక్క రీతిగనే యుండునది. అనగా మారునది గాదు. అవికారి. స్థిరమైనది. అనాదియైనది. శరీరము పోయినను పోవునది గాదు.
5. అర్జునా : ఎవడు యీ ఆత్మను నిత్యమైనదానిగను, వినాశము లేనిదానిగను, పుట్టుక లేనిదానిగను, అవ్యయమైనదానిగను, తెలిసికొనుచున్నాడో, ఆ పురుషుడు ఎవనిని ఎట్లు చంపును : ఎట్లు చంపించును ?
6. మనుష్యుడు చినిగిపోయిన వస్త్రములను విడిచి కొత్త వస్త్రములను కట్టుకొనునట్లు ఆత్మ ; జీర్ణములైన శరీరములను విడచి కొత్తవియగు శరీరములను పొందుచుండును.
7. ఈ ఆత్మను శస్త్రము లుచేదింపజాలవు ; అగ్ని కల్పజాలదు ; ఉదకము తడుపజాలదు ; గాలి శోషింపజేయలేదు.
8. ఆత్మ చేదింపదగినదిగాని, దహింపదగినదిగాని, యెండింపదగినదికాని కాదు. ఎప్పుడును ఏకరూపముగా నుండునది. అఖండముగ అంతటను నిండియుండునది. స్థిరమైనది. అచలమైనది. సనాననమైనది.
9. ఆత్మ చక్షురాదీంద్రియముల కగుపడదు. మనసుచే నాలోచించుటకు వీలులేనిది. ఏ వికారములు ఆత్మకు లేవు. అని తత్త్వజ్ఞులు చెప్పుదురు. కనుక ఆత్మ యిట్టిదియని తెలిసికొని యుద్ధము చేయుటకై దుఃఖింపకుము అని శ్రీకృష్ణపరమాత్మ

తెలుపుచున్నారు. ఇచట తత్త్వరహస్య మేమనిన— అనాత్మ జ్ఞానము, నానాత్వమును చూపించుచు జీవుని సంసార దుఃఖము పాలు జేయుచున్నది. ఇది దుఃఖరూపము. జిజ్ఞాసువు యీ సంసార దుఃఖమునుంచి విముక్తుడగుట— పరమ సుఖరూపమగు అత్మజ్ఞానమువలనగాని కలుగదు. కావున అత్మజ్ఞానము నుపదేశించి, అర్హుని సంసార భయమును నిర్మూలించి యుద్ధము జేయించి, జయమునిచ్చి యుండిరి. సంసార భయము వేరు ఉపాయమున నశించదు.

మననవాక్య కదంబము

సాంఖ్య శబ్దమున కర్థము— జ్ఞానము. అనగా తత్త్వపదార్థ విచారణ, యోగమనగా ఉపాసన. (సగుణ నిర్గుణము లేవియైనను కావచ్చును).

శ్లో॥ నాహందేవో నేన్ద్రియాణ్యంతరంగం,
నాహంకారః ప్రాణవర్గోన బుద్ధిః ।
దారాపత్య తేత్ర విత్తాదిదూరః,
సాక్షీ నిత్యః ప్రత్యగాత్మా శివోహమ్ ॥

శ్లో॥ నాహంజాతో నప్రవృద్ధోన నష్టో,
దేహస్యోక్తాః ప్రాకృతాః సర్వధర్మాః ।
కర్తృ త్యాదిభిన్న యస్యాస్తినాహం—
కారస్యైవ హ్యత్మనోమే శివోహమ్ ॥

శ్లో॥ మత్తేనాన్య త్కించదత్రాస్తి విశ్వం,
సత్యం బాహ్యం వస్తుమాయోప క్లప్తమ్ ।
ఆదర్శాంతర్భాసమానస్య తుల్యం,
మయ్యద్వైతే భాతితస్మాత్ శివోహమ్ ॥

శ్లో॥ యావద్విజ్ఞాన సామీప్యం, తావచ్చైర్విష్ట్యం వివర్ధతే ।
బ్రహ్మజ్ఞానవినాశాయ నిర్గుణోపాసనం శనైః ॥

అనగా వృత్తి నిర్గుణ బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమున కెంతెంత సమీపించు చుండునో, అంతంత అత్యంత శ్రేష్ఠ్యము. నిర్గుణోపాసన వృత్తి బ్రహ్మజ్ఞానమునకు సన్నిహితముగాన బ్రహ్మజ్ఞానమువంటిదే యగును. వివరణము :—

సంవాదిభ్రమ తాను యథార్థము గాకపోయినను, వస్తు యథార్థమును గలిగించునట్లు నిర్గుణోపాసన గూడ యథార్థమగు బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమును గలిగించును. సంవాది భ్రమలో మణి (రత్న) యథార్థజ్ఞానమునకు గారణమగునట్లు, నిర్గుణోపాసన బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమునకు గారణంబగును. కావున నిర్గుణోపాసన బ్రహ్మజ్ఞానమునకు అతిసహిహితము. తక్కినవి పరంపరా సాధనములు మాత్రము.

ఆత్మజ్ఞానాను సన్ధాన విషయము

శ్లో॥ యదభావి నతద్భావి, భావితేన్నత దన్యథా ।

ఇతిచింతా విషమైష్యం, బోధోభ్రమ నివర్తకః ॥

అనగా లోకవ్యవహారమునకు ప్రారబ్ధము బలము. లేనిదేదో యది కానేరదు. కాదగినది కాకమానదు. మనుష్యునకు కలిగెడి విచారములను విషమును పోగొట్టునట్టి యిట్టి జ్ఞాననిశ్చయము భ్రాంతిని, వ్యాకులతను బోగొట్టును. గీతా. 18 ఆ శ్లో. 37.

శ్లో॥ యత్తదగ్రే విషమివ, పరిణామేఽమృతోపమమ్ ।

తత్సుఖం సాత్త్వికం ప్రోక్త, మాత్మబుద్ధి ప్రసాదజమ్॥

బోధశ్లోక సంపుటి

- శ్లో॥ సంసారో మనసాపుంసః, కల్పితోఽస్తి నవస్తుతః ।
మనఃకూన్యే సుషుప్త్యాదౌ, సంసారో నై వదృశ్యతే ॥
- శ్లో॥ యత్రయత్ర మనస్సూర్తిః, తత్రతత్ర జగత్త్రయం ।
యత్రయత్ర మనోనాస్తి, తత్రతత్ర నకించన ॥
- శ్లో॥ భ్రాంతిమాత్ర మిదంవిద్వన్, విశ్వమాత్మ నికల్పితమ్ ।
ఆత్మజ్ఞానం వినాజీవ, సంసారో నోపశామ్యతి ॥
- శ్లో॥ దీర్ఘ సంసారరోగస్య, విచారోహి మహాషధమ్ ।
ఆత్మజ్ఞానం వినాసాధో, సంసారో నోపశామ్యతి ॥
- శ్లో॥ నిశ్చింతో విగతాభీష్టో, సర్వం బ్రహ్మేతి నిశ్చయే ।
తిష్ఠత్వమచలో విద్వన్, స్వాత్మలాభ పరాయణః ॥
- శ్లో॥ మమపుత్రా మమధన, మయంసోహ మిదంమమ ।
ఇతీయ మిన్ద్రజాలేన, వాసనైవాధి వర్గితే ॥
- శ్లో॥ నిస్సంగ వ్యవహారిత్వా, దృఢభావన వర్జనాత్ ।
శరీర నాశదర్శిత్వా, ద్వాసనా నప్రవర్తతే ॥
- శ్లో॥ నాహం దుఃఖీనమేదేహః, బంధఃకస్యాత్మ నిస్థితః ।
ఇతి భావానురూపేణ, వ్యవహారేణ ముచ్యతే ॥
- శ్లో॥ అనాగతానాం భోగానా, మవాంచన మకృత్రిమమ్ ।
ఆగతానాంచ సంభోగ, ఇతి పండిత లక్షణమ్ ॥

శ్లో॥ అతోరాఘవ తత్త్వజ్ఞో, వ్యవహారేషు సంస్థితః ।
నష్టం నష్టముపేక్షస్వ, ప్రాప్తం ప్రాప్తముపాహర ॥

శ్లో॥ పరిజ్ఞాయోప భుక్తోహి, భోగో భవతితుష్టయే ।
విజ్ఞాయ నేవితశ్చోరో, మైత్రీ మేతినచోరతామ్ ;

తాత్పర్య మేమనిన, యీ ప్రపంచమును అవాస్తవమును నిశ్చయముతోడ తెలిసికొని భోగము నొందవలెను. దొంగను దొంగయని తెలిసికొని వానితోచేసిన స్నేహమువల్ల వాని దొంగతనము మనను బాధించదు.

కొన్ని ఉపనిషద్వాక్యముల సంపుటి

కరోపనిషద్వచనములు

“అంధంతమః ప్రవిశంతి యేఽవిద్యాముపాసతే” । ఎవరు విద్యకు విరుద్ధమగు కర్మ నాచరించెదరో వారు అజ్ఞానమున బ్రవేశించెదరు. అవిద్యా శబ్దమునకు కర్మాచరణ మర్థము. కేవల కర్మాచరణపరులజ్ఞాన రూపమగు అంధకారమున బ్రవేశించెదరు. వారు పరమార్థ దర్శన సమర్థులు గానేరరు నేను, నాది, అహం, మమాభిమానములు, అన్ధశబ్దమున కర్థము. అట్టివారు పరమాత్మ జ్ఞానవిరుద్ధమగు నజ్ఞానమును బడయుదురు.

శ్రుతి॥ యేయంప్రేతేవి చికిత్సామనుష్యేఽస్తీత్యేకేనాయ మస్తీతి చైకే, ఏతద్విద్యా మనుశిష్ట స్వయాహం, వరాణామేష వరస్త్వతీయః । మనుజుడు మరణశీలుడు. అతడు చనిపోగా నిట్టి విచారణము కలుగుచున్నది. దేహేంద్రియములకు భిన్నమగు నాత్మ యనునది యొకటి గలదని కొందరు, అట్టిది లేదని మరికొందరు చెప్పుచున్నారు. నీచే శాసింపబడినవాడనై నేనీ విషయమును తెలిసికొనెదను. ఇదియే నేను గోరు మూడవవరము.

“దేవై రత్రాపి విచికిత్సితం పురా”

ఈ విషయమునుగూర్చి దేవతలకు గూడ సంశయము గలదు. “శతాయుషః పుత్రపౌత్రాన్ వృణీష్వ బహూన్ పశూన్ హస్తీ హిరణ్య మశ్వాన్ । భూమేర్మ హతాయతనం వృణీష్వ స్వయంచ జీవశఃదో యావదిచ్ఛసి ॥ ఏతత్తుల్యం యదిమన్యసే వరం వృణీష్వ ఏత్తం చిర జీవికాంచ । మహాభూమౌ నచికేత స్త్వమేధి, కామానన్త్యా కామభాజం

కరోమి ॥ యేయేకామా దుర్లభామర్త్యలోకే, సర్వాన్ కామాగ్ంశ్చం
దతః ప్రార్థయస్వ । ఇమారామాః సరథాః సతూర్యా నహీద్యశాలంభ
సీయామనుష్యైః । ఆభిర్భూతప్రత్యాభిః పరిచారయస్వ, నచికేతో మరణం
మానుప్రాక్షీః॥” శతసంవత్సర జీవులగుపుత్రులను, పౌత్రులను గవాది
పశుబాహుల్యమును, గజములను, అశ్వములను, ధనమును, విస్తీర్ణ
మగు భూమండల సామ్రాజ్యమును, వీని ననుభవించుటకు నీకు స్వయం
ముగా శతాయుష్యమును గోరుము. కావలసినయడల వీనితో సమాన
మగు మరియొక వరమును గోరుము. హిరణ్య రత్నాది ప్రభూత ధనము,
చిరాయుస్సును గోరుము. మహాభూమండలమునకు నీవు రాజువు గమ్ము.
మానుషములు, దివ్యములునగు నే యే కోరికలుగలవో వానినన్నిటిని
నీ వనుభవించునట్లు నేను చేసెదను. నేను సత్య సంకల్పుడను. దుర్లభ
ములు, కోరదగినవియగు కోర్కెలనన్నిటిని నీ యిచ్ఛానుసారముగ
గోరుము. రథతూర్య వినాదములతోగూడిన యఘ్నరః స్త్రీలు మనుష్యు
లకు దుర్లభము. నే ననుగ్రహించు నిట్టి యఘ్నరః స్త్రీల యుపచారముల
నొందుము. మరణ సంబంధమగు ప్రశ్ననుమాత్ర మడుగకుము.

“సవిత్తేన తర్పణీయో మనుష్యః” తా॥ ఎంత ధనమిచ్చినను
మనుష్యుడు తృప్తి నొంద నేరడు. శ్రేయస్సు వేరు, ప్రేయస్సు వేరు. వీని
ప్రయోజనములు వేరు. శ్రేయోమార్గము నవలంబించువానికి శుభము
కలుగును. ప్రేయోమార్గము నాశ్రయించువాడు పరమ పురుషార్థమునుంచి
విదూరు డగును. శ్రేయస్సన- నిఃశ్రేయస్సు లేక పరమపురుషార్థము.
పరమపురుషార్థముకంటె శ్రేయ స్తరమగునది మరియొకటి లేదుగనుక
నది యత్యంతమగు శ్రేయస్సగుచున్నది. ప్రేయమగునది ప్రేయస్సు.
ఈ రెండును విభిన్నములు. నిఃశ్రేయస్సు జ్ఞానఫలము. ప్రేయస్సు, లేక
అభ్యుదయము కర్మానుష్ఠాన ఫలము. విరుద్ధములగు ప్రయోజనములతోను,
సాధనములతోను గూడుకొనిన నిఃశ్రేయోభ్యుదయము లొక్కమారుగ
నేరికి నాలంబనీయములు గానేరవు. అభ్యుదయాభిలాషియగు నజ్ఞా

నికి నిఃశ్రేయః స్వరూపమగు బరమపురుషార్థము లభింపనేరదు వివేకి
యగువాడవిద్యాభూషమగు ప్రేయస్సును వదలి శ్రేయోమార్గమునే
యవలంబించును.

జ్ఞానియైనవాడు ప్రేయస్సుకంటె శ్రేయస్సు శ్రేష్ఠతఁబడుటచే
వాంఛనీయమని గ్రహించి, హంస నీటినుంచి పాలను విడదీసి గ్రహించి
నట్లు ప్రేయస్సునుంచి శ్రేయస్సును విడదీసి గ్రహించును ముండ్లుచ్చి
యగువాడు సదసద్వివేక సామర్థ్యములేనివాడగుటం జేసి శరీరాదుష్క
చయ రక్షణ నిమిత్తములగు యోగక్షేమములకు గారణమగు ప్రేయస్సు
నాశ్రయించుచున్నాడు.

“దూరమేతే విపరీతే విఘాతీ అవిద్యాయా చవిద్యేతి జ్ఞాతా”

తా॥ శ్రేయః ప్రేయస్సులను నీ రెండు మార్గములకును గడు
దూరము. ఒకటి వివేకముచే లభించును. మరియొకటి యవివేకముచే
సంభవించును. విరుద్ధములగుటచే నవి యొకదానినొకటి త్రోసిపుచ్చును.
తమః ప్రకాశమువలె నీ రెండు నొకచోట నుండశక్యము గాదు ఒకటి
మోక్షకారిణము. రెండవది సంసార హేతువు ప్రేయోమార్గమవిద్యా
కల్పితమనియు, శ్రేయోమార్గము విద్యావిషయమనియు బండితులు
తెలిసికొనుచున్నారు.

“ఏతద్ద్యేవాక్షరం బ్రహ్మ, ఏతద్ద్యేవాక్షరం పరమ్”, “ఏతద్ద్యే
వాక్షరం జ్ఞాత్వా, యోయదిచ్ఛతి తస్యతత్” । ఓంకారమను నీ యక్షరము
పరాపరబ్రహ్మమునకే ప్రతీకమగుచున్నది. “ఏతదాలమ్బనగ్ం శ్రేష్ఠ,
మేతదాలమ్బనం పరమ్ । ఏతదాలమ్బనం జ్ఞాత్వా, బ్రహ్మలోకే మహి
యతే” । “అజోనిత్యః శాశ్వతోఽయం పురాణోనహన్యతే హన్యమానే
శరీరే” । “ప్రణవో ధనుశ్శరో హ్యత్మా బ్రహ్మతల్లక్ష్య ముచ్యతే” ।

వాశి-539. ఆత్మజ్ఞాన పరమలాభము

శ్లో॥ అయంసోహ మిదంతన్మ ఇతిమజ్జత్య నాత్మవాన్ ।

సర్వమేవాహ మేవేతి, తత్త్వజ్ఞానాన్నసీదతి ॥

తా॥ ఆత్మజ్ఞానములేనివాడు భేదభావన గలవాడగుచు, సంసారమున నిమగ్నుడగును. తత్త్వజ్ఞానము గలవాడు సర్వంబు నేనే యని భావించుచు, అభేద భావంబుగలవాడై తరించును.

శ్లో॥ విప్రాపర్యవసానేయం మాయా సంస్మృతి నామికా ।

ఆత్మచింతనయై వేయం క్షయమాయాతి నాన్యథా ॥

సంసారమును పేరుగల మాయ అంతములేనిది. ఇట్టిది ఆత్మ భావన చేతనే అంతమొందునుగాని యింకొక విధమున నశింపనేరదు.

వాశి. పే. 544-ఆత్మానుసన్ధాన క్రమము

శ్లో॥ మమేదంతదయంసోఽహమితి సంత్యజ్య వాసనాః ।

ఏకనిష్ఠతయాంతస్త సంవిన్మాత్ర పరోభవ ॥

శ్లో॥ ప్రలపన్వి సృష్టృష్టా స్మన్మితృషన్నిమిషన్నపి ।

నిరస్తమన నానస్తే, సంవిన్మాత్ర పరోభవ ॥

శ్లో॥ మలంసంవేద్య ముత్సృజ్య మనోనిర్మల యన్పరం ।

ఆకాపాశానలం చిత్వా స్వసంవిత్తి మయోభవ ॥

ఇది నాది, నేను, అను మొదలగు వాసనలను విడచి సర్వమున కునూ ఆ బ్రహ్మమే యధిష్ఠానమని నిశ్చయించి లోనున్న చిదాత్మను భావించుచుండుము. ఏ చిదాత్ముని సాన్నిధ్యంబువలన నేవు గ్రహణా గ్రహణాది, గమనాగమనాది సమస్తకర్మలు నాచరింపగలుగుచున్నావో అట్టివాడగు నిర్వికల్పుడు, అనన్తుడు, స్వప్రకాశకుడేయగు చిదాత్మ

నేనేయని భావించుచుండుము. దృశ్యమను మలమును విడచి ఆశలను తెంచి మనసును నిర్మలమైనదానిగా గావించి నీదు చిద్రూపమును సదా భావించుచుండుము.

కఠ శ్రుతి. 6-9, 6-12

“ననస్తృశేతిష్ఠతి రూపమస్య నచక్షుషాపశ్యతి కశ్చన్తే నమ్।

హృదామనీషా మనసాభిక్తప్రోయవీతద్విదు, రమృతాస్తే భవన్తి॥”

ప్రత్యగత్మ చక్షరాదీన్నియ గణమున కగోచరము. వికల్ప హీనము, నిశ్చలమగు బుద్ధిచే నద్దాని స్వరూపమును మననముచేయుట చేత ఆత్మస్వరూపము అభిప్రకాశితమగును. ఇట్లాత్మను తెలిసికొనినవారు ఆమృత త్వమును బొందుదురు. “నైవవాచా, నమనసా, ప్రాప్తుంశక్యో నచక్షుషా, అస్తీతి, బ్రువతోఽన్యత్రకథం తదుపలభ్యతే॥” ఆత్మ సర్వేన్నియా తీతము, వాక్కుచేతగాని, మనసుచేతగాని, చక్షుస్సుచేతగాని, దానిని బొందశక్యము గాదు. అట్టి స్థితిలో ఆత్మయున్నదనిగాని, లేదని గాని చెప్పట వీలుగాదు. ఇది యోగమునం దుపలభ్యమగుననిగాని చెప్పట తెల్లు సాధ్యము.

కఠ శ్రుతి. 13-14

“యదాసర్వే ప్రముచ్యంతే కామాయేఽన్య హృదిశ్రీతాః । అథ మర్త్యోఽమృతోభవత్యత్ర బ్రహ్మసమశ్నుతే ॥”

హృదయము నాశ్రయించియున్న సర్వకామములు నెప్పుడు నశించునో యపుడు మరణశీలుడగు మనుజుడ మరణశీలుడై బ్రహ్మ త్వము నొందును. “నతత్ర సూర్యోభాతి నచంద్రతారకం, నేమావిద్యతో భాంతికుతోఽయ మగ్నిః, తమేవభాంతమను భాతిసర్వం, తస్యభాసా సర్వమిదం విభాతి” । అను న్నచనముచొప్పున తనకు అహమిదముల

యందు గలుగుచున్న సర్వప్రకాశము అనగా జ్ఞానము అంతయు పరిపూర్ణ సంవిద్రూపుడగు ఆత్మదేననియు, అది తానేననియు విద్వాంసుడు బాగుగ గ్రహించగలుగును.

మాండుక్య శ్లో. 26-29

“ప్రణవం హీశ్వరం విద్యాత్సర్వస్య హృది సంస్థితమ్ । సర్వవ్యాపిన మోంకారం మత్స్యాధీరో నశోచతి ॥”

ప్రణవమందరి యొక్క హృదయమునందున్న ఈశ్వరునిగా తెలిసికొనవలయును. బుద్ధిమంతు డోంకారమునంతట వ్యాపించినదానిగా నెరిగి దుఃఖింపడు. పరమాత్మ దేశకాలాదులచే పరిమితుడు కాడు. అట్టి పరమాత్మను గ్రహించగల ఉత్తమాధికారి సర్వశోక విముక్తుడగుచున్నాడు. అతని హృదయగ్రంథు లన్నియు విచ్ఛిన్నము లగుచున్నవి.

“అమాత్రోఽనంత మాత్రశ్చ ద్వైతస్యోపశమశ్శివః । ఓంకారో విడితోయేన సమునిర్నేతరోజనః॥” తా॥ మాత్రా విరహితమైనట్టియు, అంతములేని పరిచ్ఛిత్తి కలిగినట్టియు, ద్వైతముయొక్క ఉపశమనము చేయునట్టియు, మంగళస్వరూపమైనట్టియు, నోంకార మెవనిచేత తెలిసికొనబడు చున్నదో, వాడు ముని యగుచున్నాడు. ఇతర జనము మునులు గారు. మాత్రా విభాగములేనట్టి యోంకారము తురీయము. మాత్రా శబ్దమునకు కొలమానమని యర్థము.

“యద్రూపేణ యన్నిశ్చితం తద్రూపం నవ్యభిచరతి తత్సత్త్వం, యద్రూపేణ యన్నిశ్చితం, తద్రూపం వ్యభిచరేత్తదనృత మిత్యవ్యతే, అతోవికారోఽన్యతః ॥ ఏ పదార్థ మేరూపమున నిశ్చితము కాబడుచున్నదో ఆ రూపమునకు మార్పులేనపుడది సత్యమనబడును. నిశ్చితమగు దేనిరూపము మార్పునుజెందునో అది యసత్యము. రూపము ఘోరుచున్నదనగా రూపము వికారమును చెందుచున్నదని భావము.

వికారమంతయు సత్యము, అనృతము. వికారములేనిది సత్యము. విద్వాంసుడు సత్యానృతముల భేదమును బాగుగ తెలిసికొని ప్రపంచమును— ‘మృగత్పక్షాం భసిస్సాతః, ఖపుష్ప కృతశేఖరః, ఏషవంధ్యాసుతో యాతి శశశృంగ ధనుర్ధరః’ । అర్థము :— గొఢ్రాలిబిడ్డడు మరుమరీచికలయందు స్నానముచేసి యాకాశ పుష్పాలంకృతృడై శశ విషాణ రూపమగు ధనుస్సును ధరించి వచ్చుచున్నాడను వాక్యమువలెనే అర్థకూన్యమని నిశ్చయించును.

శ్లో॥ “స్వప్నమాయే యథాదృష్టే గంధర్వనగరం యథా ।
తథావిశ్వ మిదం దృష్టం వేదాంతేషు విచక్షణైః” ।

తా॥ స్వప్నమాయా గంధర్వనగరము లేవిధముగ చూడబడుచున్నవో, ఆ విధముగనే వేదాంతములయందు విచక్షణుడగు విద్వాంసుని చేత నీ ప్రపంచము చూడబడుచున్నది.

తైత్తిరీయం, ఆనందవల్లి

శ్రుతి॥ భీషాస్మాద్వాతః పవతే, భీషోదేతి సూర్యః । భీషాస్మాదగ్ని శ్చేన్ద్రిశ్చ । మృత్యుర్ధావతి పంచమఇతి ॥ తా॥ పరబ్రహ్మ భయముచేతనే, వాయువు, సూర్యుడు, అగ్ని, ఇంద్రుడు, అయిదవవాడగు మృత్యువును స్వస్వవ్యాపారములయందు శ్రద్ధతోడ ప్రవర్తించుచున్నారు. “సయశ్చాయం పురుషే । యశ్చాసావాదిత్యే । సఏకః” పురుషునియందే పరబ్రహ్మ స్వరూపమున్నదో అదియు, సూర్యమండలము నందున్న పరబ్రహ్మము నొక్కడే.

శ్రుతి :— యతోవాచో నివర్తంతే । అప్రాప్య మనసాసహ ॥

బృహదారణ్యకము

“అన్యోసావన్యో హమస్మీతి, ససవేధ”

కథ॥ “మననై వేదమాప్తవ్యమ్”, 4. “మననై వాను ద్రష్టవ్యమ్”.

ఈ పై రెండు వాక్యముల సమన్వయ వివరణము :-

ఆసంస్కృత మనస్సుకు గ్రాహ్యముకాదనియు, సంస్కృత మనస్సుకు గ్రాహ్యమనియు వాక్యద్వయమున కర్థము. బ్రహ్మము సర్వ వ్యాపియైనను నద్దాని సాక్షాత్కారమునకు హోర్దాకాశము ప్రత్యేకముగ నిర్దేశింపబడుచున్నది. మనస్సుచేతనే తెలిసికొనబడవలయునని శ్రుతి చెప్పచున్నది. హోర్దాకాశము బుద్ధిస్థానము. కనుక సత్యజ్ఞానానంతాది లక్షణములచే సూచింపబడు మార్గమున నిర్మలమగు చిత్తైకాగ్ర్యముతో పరమార్థతత్త్వమును విచారణచేసినపుడది బుద్ధియందు భాసించుచున్నదని, “యోవేదనిహితం గుహాయాం” అను వాక్యమున కర్థము. శబ్ద ప్రసారక యంత్రమునుండి (Broad casting) వెలువడుచున్న శబ్ద జాలము సర్వవ్యాపియైనను, సునిశితము, సుసంస్కృతమునగు రేడియో యంత్రమునందు సుగ్రాహ్యమగుచున్నది. ‘నేను’ అను శబ్దముచే సర్వ లోక ప్రతీతి నొందిన యాత్మ హోర్దాకాశమున తెలియబడుచున్నది. కనుక పరబ్రహ్మము హోర్దాకాశమున నాత్మరూపమున తెలిసికొనదగి యున్నదని ‘యోవేద’ యను వాక్య తాత్పర్యార్థము.

శ్లో॥ కోఽహం, ముక్తికథం, కేన సంసారం ప్రతిపన్నవాన్ ।

ఇత్యాలోచన మర్థజ్ఞా, స్తవశ్శంసన్తి పండితాః ॥

నే నెవడను ? ముక్తి యెట్టిది ? దేసించేత సంసారమును బొందితిని ? అను ఈ విషయములను పరిశీలించుటయే తపస్సని పండితులు అనుచున్నారు.

ముండకోపనిషత్తు

“సబ్రహ్మ విద్యాం సర్వవిద్యా ప్రతిష్ఠా । మధర్వాయ జ్యేష్ఠ ఘృతాయ ప్రాహ” । అతడు సమస్త విద్యల కాశ్రయభూతము. స్వయ

మభివ్యక్తమునగు బ్రహ్మవిద్యను తన జ్యేష్ఠపుత్రుడగు అభయనుకు ఉపదేశించెను. ‘కస్మిన్ను భగవో విజ్ఞాతే, తస్మిన్ విజ్ఞాతం భవతి’ । ఏ వస్తువును తెలిసికొనిన “ఇదం” అని చెప్పుటయినను ఈ ప్రపంచ మంతయు తెలియబడినది యగునో, అట్టి వస్తు వాకటి కలదా? అట్టిది ఉన్నయడల నా కుపదేశింపుము.

“యథానద్యః స్యన్దమానాః సముద్రేఽస్తంగచ్ఛన్తి నామరూపే విహాయ ।” “తథావిద్వాన్ నామరూపా ద్విముక్తః, పరాత్పరం పురుష ముపైతి దివ్యమ్” । “తరతి శోకం తరతి మృత్యుం” ।

ఐతరేయోపనిషత్తు

“ఆత్మావా ఇదమేక ఏవాగ్ర ఆసీత్”, ఈ ప్రపంచము సృష్టింప బడక పూర్వము, ఆత్మ తానొక్కటిగనే యుండెను. అనగా ఆత్మ సజాతీయ, విజాతీయ స్వగతభేదము లేనివాడు. అపరిచ్ఛిన్న చైతన్య స్వరూపుడు అని తాత్పర్యము. మరియు, “నాన్యత్కించనమిషత్” ఇతరమైనదేదియును, యే వ్యాపారము కలిగినదియునూ లేదు అని తెలుపుచున్నది.

ఛాందోగ్యోపనిషత్తు

శ్రుతి॥ “యదావై మనుతేఽథ విజానాతి” అనగా మననమెప్పుడు చేయబడునో, అప్పుడు తెలిసికొనుచున్నాడు. అనగా శ్రవణానంతరము, బాగుగ జేయునట్టి మననమువలనగాని సదాత్మ జ్ఞానము కలుగదు అని తాత్పర్యము.

ముండకశ్రుతి

“విజానన్ విద్వాన్ భవతే నాతివాదీ” । అనగా సర్వాత్మ భూత మగు పరబ్రహ్మము తానేయని తెలిసికొనిన విద్వాంసుడు దానిని అతిక్రమించి ప్రసంగింపడు. అనగా దానినిగురించి వ్యర్థవివాదము చేయడు. అనగా తాను నిశ్చయాత్మకుడుగానే నుండునని తాత్పర్యము.

కతోపనిషత్తు

“ఋతంపిబన్తౌ సుకృతస్యలోకే, గుహం ప్రవిష్టౌ పరిమేపరాధే,
ఛాయా తపో, బ్రహ్మవిదోవదన్తి”

స్వయంకృతమగు కర్మఫలము ననుభవించునట్టి యాత్మ, శరీరము నందలి శ్రేష్ఠమైన బ్రహ్మస్థానమగు, బుద్ధి గుహను బ్రవేశించునట్టి ఆత్మ, యీ ఆత్మలు రెండునూ ఛాయాతపములవలె విలక్షణమగు చున్నవి. ఈ విధముగ బ్రహ్మవిదులు తెలియజేయుచున్నారు.

ఛాందోగ్య శ్రుతి

శ్రుతి :- “తత్త్వమసి” అని జీవబ్రహ్మైక్యమును అనగా ఏకత్వమును బోధించుచు, కార్యమగు ప్రపంచము కారణమగు బ్రహ్మకంటె పేరుగాలేదని :-

శ్రుతి ॥ యథాసౌమ్యేకేన, మృత్పిండేన సర్వంమృన్మయం విజ్ఞాతగ్ం స్యాద్వాచారంభణం వికారో నామధేయం, మృత్తికేత్యేవ సత్యమ్” । అను మొదలగు వాక్యములతో బోధించుచున్నది. మరియు నీ విషయమున కలిగెడి సందేహముల, నివారించుటకై తొమ్మిది విధములుగ తొమ్మిది సార్లు పై మహావాక్యార్థమును బోధించి, పర్యవసానముగ—

శ్రుతి :- ఐతదాత్మ్యమిదగ్ంసర్వం, తత్సత్యగ్ం, సఆత్మా, తత్త్వమసిశ్వేతకేతో” అని జీవుడు బ్రహ్మస్వరూపుడే యని, నిర్ధారణ చేసి బ్రహ్మయొక్క అద్వితీయత్వమును అనగా బ్రహ్మ భిన్నముగ నేమియు వాస్తవమున లేదు అని తెలుపుచున్నది.

వివేక వ్యవహారము

[వా. పే. 406]

- శ్లో॥ పూర్ణాందృష్టిమవష్టభ్య, ద్యేయత్యాగ విలాసినిమ్ ।
జీవన్ముక్త తయాస్వస్థో, లోకేవిహర రాఘవ ॥ 1
- శ్లో॥ అంతస్సంత్యక్త సర్వాశో, వీతరాగో వివాసనః ।
బహిస్సర్వ సమాచారో, లోకేవిహర రాఘవ ॥ 2
- శ్లో॥ బహుకృత్రిమ సంరంభో, హృదిసంరంభ వర్జితః ।
కర్తా బహిరకర్తాంత, ర్లోకేవిహర రాఘవ ॥ 3
- శ్లో॥ త్యక్తాహం కృతిరానుప్త, మతిరాకాశ శోభనః ।
అగృహీతకలం కాంకో, లోకేవిహర రాఘవ ॥ 4
- శ్లో॥ ఉదారపేశలాచార, స్సర్వాచారాను వృత్తిమాన్ ।
అన్తస్సర్వ పరిత్యాగీ, లోకేవిహర రాఘవ ॥ 5
- శ్లో॥ అన్తర్నైరాశ్య మాస్థాయ, బహిరాశో న్ముఖేహితః ।
బహిస్తప్తోఽన్తరాశీతో, లోకేవిహర రాఘవ ॥ 6
- శ్లో॥ అయంబన్ధ రయంనేతి, గణనాలఘు చేతసామ్ ।
ఉదార చరితానన్తు, వసుధైవ కుటుంబకమ్ ॥ 7
- శ్లో॥ బంధుత్వే భావితోబన్ధుః, పరత్వే భావితః పరః ।
బన్ధుమిత్ర సుతన్నేహ, ద్వేషమోహ దశామయః ॥ 8
- శ్లో॥ మాతాపితృ సహస్రాణి, సమతీతానితే సుత ।
పుత్రబాంధవ బృందాని, జంతోర్జన్మనిజన్మని ॥ 9

శ్లో॥ అతో రాఘవతత్త్వజ్ఞో, వ్యవహారేషు సంస్థితః ।
నష్టం నష్టముపేక్షస్వ, ప్రాప్తం ప్రాప్తముపాహర ॥ 10

శ్లో॥ పరిజ్ఞాయోప భుక్తోహి, భోగో భవతితుష్టయే ।
విజ్ఞాయ నేవితశ్చోరో, మైత్రీమేతి నచోరతామ్ ॥ 11

శ్లో॥ సంసారో మనసాపుంసః, కల్పితో స్తి నవస్తుతః ।
మనఃకూన్యే సుషుప్త్యాదౌ, సంసారో నై వదృశ్యతే ॥ 12

శ్లో॥ యత్రయత్ర మనఃస్ఫూర్తి, స్తత్రతత్ర జగత్త్రయమ్ ।
యత్రయత్ర మనోనాస్తి, తత్రతత్ర నకించన ॥ 13

శ్లో॥ నిశ్చింతో విగతాభీష్టో, సర్వమాత్మేతి నిశ్చయే ।
తిష్ఠత్సమచలో విద్వాన్, స్వాత్మలాభ పరాయణః ॥ 14

శ్లో॥ కరోతు భువనైరాజ్యం, విశత్వాకాశ మంబువా ।
స్వాత్మలాభాదృతే విద్వాన్, విశ్రాంతిం నాధిగచ్ఛతి ॥ 15

శ్లో॥ మమపుత్రా మమధన, మయంసోఽహ మిదంమమ ।
ఇతీయ మింద్రియజాలేన, వాసనై వాధి వల్గతే ॥ 16

శ్లో॥ నిస్సంగ వ్యవహారిత్వాత్, భవభావన వర్జనాత్ ।
శరీరతత్త్వ దర్శిత్యాత్, వాసనా నప్రవర్తతే ॥ 17

శ్లో॥ అవశ్యమేవ జాతేన, కించిత్సు విభవాదికమ్ ।
ప్రాప్తవ్యం పురుషేణేతి, లాభేష్వ ర్థేషుకోమదః ॥ 18

శ్లో॥ దేశక్రమేణ ధనమల్ప విగర్హణేన,
తేనాంగ సాధుజన మార్జయమాన పూర్వమ్ ॥
తత్సంగమోత్త విషయాద్య వహేళనేన ।
సమ్యగ్విచార విభవేన తవాత్మలాభః ॥ 19

శ్లో॥ యదభావి నతద్భావి, భావిచేన్నత దన్యథా ।

ఇతిచింతా విషమోయం, బోధోభ్రమ నివర్తకః ॥ 20

అనగా లోకవ్యవహారమునకు ప్రారబ్ధము బలము. కాదగినది కాకమానదు. ఏది కాదో అది కానేరదు. ఇట్టి జ్ఞాననిశ్చయము సంసార విచార దుఃఖమును భ్రాంతిని పోగొట్టును.

శ్లో॥ హృదయాత్సం పరిత్యజ్య, సర్వమేవ మహామతిః ।

యఃతిష్ఠతి గతవ్యగ్రః, సముక్తః పరమేశ్వరః ॥

అనగా ఏ పురుషుడు సకల విషయములను, మనస్సులోనుంచి తొలగించి, అనగా సకల విషయములును, మిథ్యయను నిశ్చయముతోడ వాటియందు నిష్కాముడై నిర్విచారముగ నుండునో, యా పురుషుడే ముక్తుడనియు, పరమేశ్వరుడనియు గూడ చెప్పవచ్చును.

గీత. అ. 15-5

శ్లో॥ నిర్మాన మోహజిత సంగదోషా, ఆధ్యాత్మనిత్యా విని
వృత్తకామాః ।

ద్వంద్వైర్విముక్తౌ స్సుఖదుఃఖ సంజ్ఞైర్గచ్ఛన్త్య మూఢాః
పదమవ్యయంతత్ ॥

ఇట్లుండుటకు ఏది సాధనము :

శ్లో॥ ఉద్ధరేదాత్మ నాఽఽత్మానం, నాత్మాన మవసాదయేత్ ।

ఆత్మైవహ్యోత్మనోబద్ధ, రాత్మైవరిపురాత్మనః ॥

శ్లో॥ బద్ధరాత్మాఽఽత్మన స్తస్య, యేనాత్మై వాత్మనాజితః ।

అనాత్మనస్తు శత్రుత్వే, వ రైతాఽఽత్మైవ శత్రువత్ ॥

అను గీతావచనములకు (గీ అధ్యాయము, 5, 6 శ్లోకములకు) సంక్షేప వివరణము :—

ఈ శ్లోకములయందు జీవాత్మ, పరమాత్మలకు, కలిసియే, ఆత్మ శబ్దమును నుపయోగించిరి. ఇందు జీవాత్మ కల్పితుడు. అనగా జీవత్వ భ్రాంతినిొందిన ఆత్మ, ఈయనయే చిదాభాసుడు. ఈయన సాధనకోటి లోనివాడు, వ్యవహారి. పరమాత్మ-సిద్ధుడు. అవ్యవహారి. కేవల ప్రకాశ మానుడు. సాక్షి. ఈయనయే నిత్యుడు. నిరతిశయానన్ద స్వరూపుడు. జీవునియొక్క పరమార్థ వాస్తవస్వరూపము. ఈయన, స్వప్రకాశ అఖండ పరిపూర్ణుడు. ఈయనను యథార్థముగ గ్రహించి స్వానుభవము నొందుటయే మోక్షము. ఈ జీవాత్మ సత్యానృత మిశ్రమము. ఇందు అనృతమగునట్టిది దేహాత్మవాసన. అనాది భ్రాంతిచే జీవునకు పరిచ్ఛిన్న దుఃఖిత్వములు దేహాత్మభావన ద్వారా కలుచున్నవి. ఇదియే జీవునకు సంసార కారణము. అనాది భ్రాంతి. ఇట్టి భ్రాంతినుండి ముక్తి నొందు టకు జీవాత్మయే సమర్థుడు. కావున చిదాభాసుడగు జీవాత్మ ఎప్పుడు శాస్త్ర జ్ఞానముచే వివేకమునొంది, వాస్తవమున తన పరమార్థస్వరూపమగు స్వాత్మాభిన్న అఖండ సచ్చిదానన్ద పరమాత్మరూపమును గ్రహించి స్వానుభవము నొందునో అప్పుడు ఈ జీవాత్మ తనను తాను ఉద్ధరించు కున్నవాడగును. ఆత్యంతిక దుఃఖనివృత్తిని పొందును. నిత్యనిరతిశయ సుఖస్వరూపుడగును. అట్లుగాక దేహాత్మ భ్రాంతిలోననే యుండి, యీ పరిచ్ఛిన్న దుఃఖిత్వములతోడ సంసారావృతుడగు చుండునేని, అప్పుడు తనకు తాను శత్రువేయగుచు తీరని అపకారము చేసికొనుచున్నవాడగును.

అంతర్యామి అన్నను, ఆత్మయన్నను ఒక్కటియే

శ్రుతి :— “ఏష త ఆత్మాంతర్యామ్యమృతః”, అంతర్యామియే
ఆత్మ. జరామరణములు లేనివాడు.

శ్రుతి :— “అదృష్టోద్రష్టా, అశ్రుతః శ్రోతా, అమతోమంతా,
అవిజ్ఞాతో విజ్ఞాతా”, ఆ అంతర్యామి పరులచే చూడబడకుండ సర్వ
మును చూచువాడు, వినబడక సర్వము వినువాడు. సంకల్పింపబడక
సంకల్పించువాడు, తెలిసికొనబడక తెలిసికొనువాడు.

శ్లో॥ అధీత్య చతురోవేదాన్, ధర్మశాస్త్రాణ్యనేకశః ।
బ్రహ్మతత్త్వం సజానాతి, దర్శిపాకరసం యథా ॥

శ్లో॥ బహుశాస్త్ర కథాకంథా, రోమంథేన వృథై వకిమ్ ।
అన్వేష్యవ్యం ప్రయత్నేన, తత్త్వజ్ఞైర్వ్యతిరాంతరమ్ ।

ముండకోపనిషత్తు .

“అథ పరాయయా తదక్షర మధిగమ్యతే, యత్తదద్రేశ్య,
మగ్రాహ్య, మగోత్ర, మవర్ణ, మచక్షుశ్రోత్ర, మేతదపాణిపాదం,
నిత్యం, విభుఁ, సర్వగతం, సుసూక్ష్మం తదవ్యయం, యద్భూతయోనిం,
పరిపశ్యన్తి ధీరాః”, “కస్మిన్ భగవో విజ్ఞాతే సర్వమిదం, విజ్ఞాతం”,
“ద్వివ్యోహ్యమూర్తః పురుషః, సబాహ్యభ్యంతరో హ్యః” ॥ జగత్కా-
రణమగు పురుషుడు స్వప్రకాశుడు, నిర్వికారుడు, లోపల వెలుపల

నొక్క రూపముతో నుండువాడు. జననమరణములు లేనివాడు. “అని కారీవా అరేఁహ్యాయ మాత్మా అస్థులమనణు, అజరోఁమరః” । “అభయం వై జనక ప్రాప్తోసి” “ఏకోదేవః సర్వభూతేషు గూఢః” । శాస్త్రము ఈ ప్రపంచము, ప్రపంచానుభూతియు, అనిత్యము, అవాస్తవము అని యెంతగ తెలుపుచున్నను, జీవునకు అనగా మానవునకు ఈ జగన్నిధ్యాత్వ నిశ్చయము నొందుట కష్టతరము, సంశయకరముగా నుండును. ఎట్లన— ఈ ప్రపంచము సమస్త జీవులకును అనుభూతినిచ్చుచుండగా అందుగూడ జీవులు, వారి వారి ఆనందమును యీ దృశ్యమునుంచి పొందుచుండగా యిది అవాస్తవము, మిథ్యయని యనుకొనుట ఎట్లని సంశయము. కాని యీ సంశయము సరిగాదు. ఈ ప్రపంచమునుంచి మానవులు వారి వారి సుఖదుఃఖములను, వారి వారి మనోనిష్ఠమగు వాసనా సంస్కారములచే పొందుచున్నారని యీ సుఖదుఃఖములు బాగుగ విచారించిన వస్తు నిష్ఠములుగావు. ఈ విషయమును శాస్త్రీయ విమర్శతో వివేకులు గ్రహింపగలరు.

ఇదిగాకను అనుభవమిచ్చునట్టి దృశ్యము, లేక వస్తుజాలమంతయు వాస్తవము, నిత్యమైనదిగా యుండవలెనను నియమము లేదు. మానవులిప్పుడు పొందుచున్నట్టి వారి వారి ఆనందమంతయు కృత్రిమ, అవాస్తవ, తాత్కాలిక, ప్రదర్శనాది దృశ్య వస్తుజాలమునుంచే పొందుచున్నారని, వ్యవహారమునందైనను ఆనందమంతయు యధార్థమగు వస్తువులవలననే పొందుటలేదు. ఇది అందరి అనుభవములలో నున్నదే

కావున లోకానుభవము ఎంత రంజకముగాను, సుఖకరముగాను యున్నను, నిది యంతయు, తాత్కాలికము, స్వప్నదృశ్యానుభవముల వంటిదేననియు, ఈ ప్రపంచమెవరికిని నిత్యము వాస్తవముగాదనియు, జీవులకు తాత్కాలికానంద సుఖముల నిచ్చినను, ఈ ప్రపంచము దీర్ఘస్వప్నము వంటిదనియు, నిత్యము, కేవల సుఖకరముగాదనియు,

సుఖకరమైనను మిథ్యా మాత్రమనియు, యీ క్రింది శాస్త్ర శ్లోకము తెలుపుచున్నది.

శ్లో॥ అనుభూతి ప్రదం విశ్వ, మపిసర్వం నవాస్తవమ్ ।
రంజయత్యపి మిత్యైవ, స్వప్నస్త్రీ సురతం యథా ॥

కావున మానవునకు అహంమమేదములను బ్రతీతితో అనుభూత మగుచున్న యీ స్వశరీర సర్వమును అనగా ప్రపంచమును, వాస్తవము, నిత్యము గాదనియు, విషయములవలన సుఖదుఃఖములు రెండును, ఆగస్తుకములేననియు, నిశ్చయమునొంది, స్వప్రయత్నముతోడ అనాత్మవాసనలను క్షీణింపజేసుకుని శాస్త్రవాసనలను వృద్ధిచేసుకొనుట వారి వారి శాశ్వత సుఖమున కావశ్యకము.

భగవద్గీత 10 వ అధ్యాయమందు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ యిట్లు తెలుపుచున్నారు : సదా పరమాత్మ ఒకడే. ప్రతిబింబులైన జీవాత్మ లనేకములు. ఈ నానాజీవులయొక్క పరమార్థ స్వరూపమే పరమాత్మ ఇది ఏకము, అద్వితీయము, అఖండము, స్వప్రకాశము. ఇదియే "అహం" నేను అను స్ఫురణరూపమున సర్వజీవులయందును అనుభవింపబడు చున్నది. 8, 9, 10 శ్లోకములు.

శ్లో॥ అహం సర్వస్య ప్రభవో, మత్తస్సర్వం ప్రవర్తతే ।
ఇతిమత్త్వా భజంతేమాం, బుధాభావ సమన్వితాః :

శ్లో॥ మచ్చిత్తా మద్గతప్రాణా, బోధయంతః పరస్పరమ్ ।
కథయంతశ్చమాం నిత్యం, తుష్యంతి చరమన్తిచ ॥

శ్లో॥ తేషాం సతతయుక్తనాం, భజతాం ప్రీతిపూర్వకమ్ ।
దదామి బుద్ధియోగంతం, యేనమా ముపయాన్తితే ॥

“అహం” ఆత్మస్వరూపుడగు నేనే, యీ సర్వమునకు గారణుడను. నా వలననే యీ సృష్టి అంతయు ప్రవర్తించుచున్నది. అని వివేకులిట్లు తెలిసికొని ప్రీతిభావముతో, నన్ను అనగా తన పరమాత్మ స్వరూపమును నేవించుచుందురు. అనగా ఆత్మస్వరూపమును, అనుసన్ధాన ద్వానాదులను జేయుచుందురు. వారు నా యందే అనగా ఆత్మస్వరూపమందే చిత్తముగలవారై నా యందే జీవనమునుంచినవారై, ఒకరి కొకరు బోధించుకొనుచు, నిత్య తృప్తులై సంతోషించుచుందురు. నివృత్తిని బొందుదురు. ఈ రీతిగా నాయందాసక్తులై అనగా ఆత్మకాములగుచు అనుసన్ధానాదులను, ప్రీతిపూర్వకముగ జేయువారు ఏ యుపాయముచే నన్ను బొందుదురో అనగా బ్రహ్మాత్మ నా సంస్థితులగుదురో అట్టి బుద్ధిరూపమగు ఉపాయమును నేనే యిచ్చుచున్నాను. అనగా అట్టి బుద్ధి ప్రేరణను కలిగించెదను. అని పరమాత్మయే తెలుపుచున్నారు. అది రసాయనము, అనగా ఆత్మగుణములను బాగుగ తెలిసికొని నేవించుటవలన కలుగునట్టి దివ్యసాధనము ఆత్మయన్నను స్వస్వరూపమన్నను నొక్కటియే.

సిద్ధగీతలు

శ్లో॥ ద్రష్టృ దృశ్యసమాయోగా, తృప్త్యానన్ద నిశ్చయః ।
యస్తం స్వమాత్మ తత్త్వోత్తం, నిఃస్పందం సముపాస్మహే ॥

ద్రష్టయగు జీవునకు ఇష్టమైనట్టి దృశ్యవిషయములు సంప్రాప్తింప, అత్తటి మనస్సునందు యే యానన్దము తోచునో, అట్టి ప్రతిబింబానన్దము తన కాధారమగు యే నిరతిశయ భూమానన్దరూపమైన స్వాత్మనుండి ఆవిర్భవించుచున్నదో, అట్టి నిశ్చల ఆనన్దరూపమగు ఆత్మను మేము బాగుగ ఉపాసించుచున్నాము.

శ్లో॥ ద్రష్టృదర్శన దృశ్యాని, త్యక్త్వావాసన యాసహ ।
దర్శన ప్రథమాభాస, మాత్మానం సముపాస్మహే ॥

ద్రష్టయగు జీవుని, దర్శనమగు మనోవృత్తిని దృశ్యమగు విషయములను (త్రిపుటిని) వాసనా సహితముగ త్యజించి, మనోవృత్తి ఉద్భవించకపూర్వమున్న అద్వితీయముగ ప్రకాశించుచుండునదియు ఆ మనోవృత్తియొక్క ఉత్పత్తికిని సాక్షియై యుండునదియునగు ఆత్మను మేము బాగుగ ఉపాసించుచున్నాము.

శ్లో॥ ద్వయోర్మధ్యగతం నిత్య, మస్తిన స్తీతి పక్షియోః ।
ప్రకాశనం ప్రకాశ్యానా, మాత్మానం సముపాస్మహే ॥

సాక్షిరూప సత్తావిషయమై, “ఇది కలదు, ఇది లేదు”, అను ఈ రెండు భావములున్న అంతఃకరణ వృత్తులే కావునను, సాక్షి లేనిచో వానియొక్క ఉనికి సిద్ధింపమియు, ఆ రెండిటిని సాక్షిగా జూచుచు, ఆ రెండిటియొక్క అంతర్గతమున నిత్యము వెలుగుచుండు

నదియు, (లేక జగత్తుయొక్క సృష్టి ప్రళయముల రెండిటియందును సదా అనుగతమై సన్మాత్రరూపమున వెలయుచున్నదియు) నిత్యమైనదియు, వస్తువులను ప్రకాశింపజేయు సూర్యచంద్రాదులను, మనోవృత్తులను గూడ బ్రకాశింపజేయునదియునగు ఆత్మను మే ముపాసించుచున్నారము.

శ్లో॥ యస్మిన్ సర్వం యస్యసర్వం, యతఃసర్వం యస్మాదపిమ్ ।
యేన సర్వం యద్ధిసర్వం, తత్సత్యం సముపాస్మహే ॥

(రజ్జువునందు సర్పమువలె) దేనియం దీ సమస్తజగత్తు తోచుచున్నదో, దేని యధీనమై ఇదియంతయు వెలయుచున్నదో, దేనినుండి యీ సమస్తము అవిర్భవించుచున్నదో, యిది అంతయు దేనికొరకు అయివున్నదో, దేనిచే నిది జనించుచున్నదో, యధార్థమును విచారింప యీ జగత్తంతయు యేది అయివున్నదో, అట్టి సత్యవస్తువగు ఆత్మను మేము బాగుగ ఉపాసించుచున్నాము.

శ్లో॥ ఆశిరస్కంహకారాన్త, మశేషాకార సంస్థితమ్ ।
అజస్రముచ్చిన్నం స్వం, తమాత్మాన ముపాస్మహే ॥

అదియందు, “అ” కారమున్ను, అంతమందు “హ” కారమున్ను గల “అహం” (నేను) అను పదమునకు ముఖ్యార్థ (లక్ష్యార్థ) మైనదియు, సమస్త చరాచర రూపములుగ స్థితి కలిగియున్నదియు, (లేక అకారము అదిగాగలిగి, హకారము అంతముగా గలిగియున్న సమస్త వర్ణ సముదాయముచే నేర్పడిన శాస్త్రాది సమస్త శబ్దజాలమందును స్థితి గలిగియున్నదియు) నిరస్తరము “సోహం” అను అజపాగాయత్రీమస్త్రమును శ్వాసోచ్ఛ్వాసముల ద్వారా జపించునదియు (లేక నిరస్తరము “నేను” అనెడి అనుభవరూపముతో స్ఫురించునదియు) నగు ప్రత్యగాత్మను మేము ఉపాసించుచున్నాము.

శ్లో॥ సంత్యజ్య హృద్గుహేశానం, దేవమన్యం ప్రయన్తియే ।
తేరత్న మభివాఙ్మన్త్రి, త్యక్తహస్త స్థకాస్తుభాః ॥

తమ హృదయ గుహాయందున్న పరమాత్మను వదలి ఇతర దేవతల నెవరాశ్రయించుదురో, అట్టివారు తమ చేతియందున్న కాస్తుభ మణిని పారవైచి ఇతర రత్నములను కోరువారే యగుదురు.

శ్లో॥ సర్వాశాః కిలసంత్యజ్య, ఫలమేతదవాప్యతే ।
యేనాశా విషవల్లీనాం, మూలమాలా విలాయతే ॥

సమస్త కోరికలను లెస్సగ పరిత్యజించినపుడే హృదయ గుహాయందున్న యీ ఆత్మయను ఫలము లభించుచున్నది. మరియు అట్టి ఆత్మప్రాప్తిచే ఆశలను విషపు తీగెలు సమూలముగ (వాసనా సహితముగ) ఛేదించివేయ బడుచున్నవి.

శ్లో॥ బుద్ధ్యాప్యత్యస్త వైరస్యం, యః పదార్థేషు దుర్మతిః ।
బద్ధాతి భావనాం భూయో, నరోనాసౌ సగర్దభః ॥

పదార్థమునందలి అత్యంత నీరసత్వము (సారహీనత్వము) నెరిగియు యే దుర్బుద్ధి మరల వానియందు ఆశగలిగి యుండునో, అట్టివాడు మనుష్యుడు గాడు ; గాడిదయే యగును.

శ్లో॥ ఉత్థితానుత్థితానేతా, నిన్ద్రియాహీన్పునః పునః ।
హన్యా ద్వివేకదణ్డేన, వక్రజేఠవ హరిర్గిరీన్ ॥

ఇంద్రుడు వక్రజాయుధముచే పర్వతములను ఛేదించినట్లు, ఇన్ద్రియములను సర్పములు పైకి లేచినపుడెల్ల వివేకమను కణ్డచే వానిని మరల చితుకగొట్టవలెను.

శ్లో॥ ఉపశమ సుఖమాహరేత్పు విత్రం, సుశమవతః శమ
మేతి సాధుచేతః ।
ప్రశమితమనసః స్వకేస్వరూపే, భవతి సుఖేస్థితిరుత్త
మాచిరాయా ॥

బాహ్యభ్యంతర ఇన్ద్రియ వ్యాపార ఉపశమము ద్వారా అత్మ
సుఖమును సంపాదించవలెను. ఆ యాత్మసుఖము పరమ పవిత్రమైనది.
ఉపశమముతో గూడిన వానియొక్క ఉత్తమచిత్తము కట్టెలులేని అగ్ని
వలె లెస్సగ శమించిపోవును. అట్లు శమించిన మనస్సుకలవానికి సుఖ
రూపమగు తన ఆత్మస్వరూపమున చిరకాలము ఉత్తమస్థితి లభించును.

వా. పే. 1082 and 42

శ్లో॥ అపిషష్పా వదలనా, దపిలోచన మీలనాత్ ।
సుకరోఽహం కృతేస్త్యాగో, నక్లేశోఽత్రమ నాగపి ॥

శ్లో॥ కుచకోటరసంసుప్తం, విస్మృత్య జననీసుతమ్ ।
యథారోదితి పుత్రార్థం, తథాత్మార్థ మయంజనః ॥

శ్లో॥ సంస్థాప్య సంకల్ప కలంకముక్తం, చిత్తం త్వమాత్మ
న్యూపశాంత కల్పః ।
స్పందోఽప్య సంస్పృందమివేహతిష్ఠ, స్వస్థః సుఖీరాజ్య
మిదం ప్రశాధి ॥

శ్లో॥ అనాగతానాం భోగానా, మవాంఛనమ కృత్రిమమ్ ।
ఆగతానాంచ సంభోగ, ఇతి పండిత లక్షణమ్ ॥

వివేక చూడామణి

శ్లో॥ దృశ్యం ప్రతీతం ప్రవిలాపయన్ స్వయం, సన్మాత్ర
మానన్ద ఘనం విభావయన్ ।
సమాహితః సన్నహిరన్తరంవా, కాలం నయేథాః
సతికర్మబన్ధే ॥

ప్రారబ్ధవశమున నీకు దృశ్య ప్రపంచమే ప్రతీతమై అనుభవమున కొచ్చినపుడెల్ల, దృశ్యమంతయు, మిథ్యయని దానియందు లక్ష్మ్యముంచక దానిని లయింపజేయుచు, సన్మాత్రమగు నీ ఆనంద స్వరూపానుభవము గలిగి, అనగా అఖండ సచ్చిదానంద ఆత్మతో తాదాత్మ్యమును బొందుచు, అనగా స్వాత్మాభిన్న అఖండాత్మానుభూతితో కాలక్షేపము జేయుము. అందువలన నీకు మరల సంసారవాసన కలుగదు.

శ్లో॥ విషయాభిముఖం దృష్ట్వా, విద్వాంసమపి విస్మృతిః ।
విక్షేపయతిధీదోషై ర్యోషా జారమివ ప్రియమ్ ॥

శ్లో॥ యథాప్రకృష్టం శై వారిం, క్షణమాత్రం సతిష్ఠతి ।
ఆవృణోతి తథామాయా, ప్రాజ్ఞంవాపి పరాజ్ఞుభమ్ ॥

కావున, జ్ఞానాభ్యాసకుడు విషయానుభవములతో అతి జాగరూకుడై, వాటి మిథ్యాత్వమును స్మరించుకొనుచు (అనగా విషయ మిథ్యాత్వ నిశ్చయమును మరువక) తన స్వస్వరూపమందే లక్ష్మ్యముంచుకొనవలయును. అనగా తన స్వస్వరూప నిష్ఠయందే యుండవలయునుగాని, విషయచింతనయం దుండరాదు.

శ్లో॥ సర్వగై కతయాయస్మా త్సాన్యపే దృష్టదర్శనా ।
యథాన్యపే తథోదేతి, పరలోక దృగాదిభిః ॥

శ్లో॥ నిమిషేణై వ జీవస్య, స్మృతిమోహోదన న్తరమ్ ।
త్రిజగద్దృశ్య సర్గశ్రీః ప్రతిభాముపగచ్ఛతి ॥

శ్లో॥ జీవస్యోన్మీలనాత్మిణే రూపజీవాభి లాన్యలమ్ ।
తత్తత్కాత్ స్మృతితామేతి, స్వప్నస్వమరణం యథా ॥

శ్లో॥ తస్మిన్మృతి ముహూర్తేతే, ప్రతిభానముపాగతిమ్ ।
యథాన్యస్వ ముహూర్తేఽన్తః, సంవత్సర శతభ్రమః ॥

వివేక చూడామణి

శ్లో॥ లక్ష్మీబ్రహ్మణిమానసం దృఢతరం, సంస్థాప్య బాహ్యే
న్ద్రియమ్ ।

స్వస్థానే వినివేశ్యనిశ్చల తనుశ్చోపేక్ష్య దేహస్థితమ్ ।
బ్రహ్మత్వైక్యముపేత్య తన్మయతయా చాఖండ వృత్త్యా
ఽనిశమ్ ।

బ్రహ్మనందరసం పిబాత్మని ముదాశూన్యైః కిమన్యై
ర్భ్రమైః ॥

శ్లో॥ అనాత్మచిన్తనం త్యక్త్వా, కశ్మలం దుఃఖకారణమ్ ।
చిన్తయాత్మాన మానందరూపం యన్ముక్తికారణమ్ ॥

శ్లో॥ ఏషస్వయం జ్యోతిరశేష సాక్షీ, విజ్ఞానకోశే విలసత్స్వ
జస్రమ్ ।
లక్ష్మ్యం విధాయైనమ సద్విలక్షణం, అఖండవృత్త్యాత్మత
యానుభావయ ॥

శ్లో॥ ఏతమచ్ఛిన్నయావృత్త్యా, ప్రత్యయాన్తరశూన్యయా ।
ఉల్లేఖయన్విజానీయా త్వస్వస్వరూపతయాస్ఫుటమ్ ॥

శ్లో॥ అత్రాత్మత్వం దృఢీకుర్వ, న్నహమాదిషు సంత్యజన్ ।
ఉదాసీనతయాతేషు, త్విష్టేద్దుటపటాదివత్ ॥

శ్లో॥ బ్రహ్మాదిస్తంబవర్యంతా మృషామాత్రా ఉపాధయః ।
తతఃపూర్ణం స్వమాత్మానం, వశ్యేదేకాత్మనాస్థితమ్ ॥

గీత

శ్లో॥ క్షేత్రజ్ఞం చాపిమాంవిద్ధి సర్వక్షేత్రేషు భారత ।
క్షేత్రక్షేత్రజ్ఞయోర్జ్ఞానం, యత్తత్క్షేత్రానం మతంమమ ॥

శ్లో॥ అధ్యాత్మజ్ఞాన నిత్యత్వం, తత్త్వజ్ఞానార్థ దర్శనమ్ ।
ఏతత్జ్ఞాన మితీప్రోక్త, మజ్ఞానం యవతోఽస్యథా ॥

శ్లో॥ జ్యోతిషా మపితజ్యోతిః, తమసః పరముచ్యతే ।
జ్ఞానం జ్ఞేయం జ్ఞానగమ్యం, హృదిసర్వస్య దిష్ఠితమ్ ॥

శ్లో॥ సమంసర్వేషు భూతేషు, తిష్ఠంతం పరమేశ్వరిమ్ ।
వినశ్యత్స్వ వినశ్యంతం, యఃపశ్యతి సపశ్యతి ॥

శ్లో॥ ప్రకృత్యైవచ కర్మాణి, క్రియమాణాని సర్వశః ।
యఃపశ్యతి తథాత్మాన, మకర్తారం సపశ్యతి ॥

శ్లో॥ అనాదిత్వా నిర్గుణత్వా, త్పరమాత్మా యమవ్యయః ।
శరీరస్థోపి కా నైయ, నకరోతి నలిప్యతే ॥

శ్లో॥ యథాసర్వగతం సౌఖ్యే, దాకాశం నోపలిప్యతే ।
సర్వత్రావస్థితోదేహే, తథాఽఽత్మానోపలిప్యతే ॥

శ్లో॥ యథాప్రకాశయత్యేకః, కృత్స్నంలోక మిమంరవిః ।
క్షేత్రం క్షేత్రీ తథాకృత్స్నం, ప్రకాశయతి భారత ॥

శ్లో॥ క్షేత్రక్షేత్రజ్ఞయోరేవ, మంత్రం జ్ఞానచక్షుషా ।
భూతప్రకృతి మోక్షంచ, యే విదుర్యాన్తితే పరమ్ ॥

“ఏది నిత్యమో, నిర్వికారమో, నిరవయవమో, అజమో, అవి
నాశియో, సర్వాధారమో, సర్వధీసాక్షి భూతమో, అమాయమో, అఖండ
సచ్చిదానంద స్వరూపమో, సత్యజ్ఞానానంత్రమో, స్వాత్మాభిన్న, స్వప్రకాశ,
సర్వాధిష్ఠాన అఖండ పరిపూర్ణ చిద్భూతానందరూపమో, అదియే నేను
“అహం”, అని ధ్యానించుచుండుము.

బ్రహ్మ విద్యాభ్యాసకునకు తన కీ విద్య ఫలించునా? ఎప్పుడు తన కీ విద్య ఫలించునని తెలిసికొనుటకు పరీక్షగా, గీ. 2 అ శ్లో. 52, 53 చూడవలయును.

శ్లో॥ యదాతే మోహకలిలం, బుద్ధిర్వ్యతితరిష్కతే ।
తదగన్తాఽసి నిర్వేదం, శ్రోతవ్యస్య శ్రుతవ్యచ ॥

శ్లో॥ శ్రుతివిప్రతిపన్నాతే, యదాస్థాస్యపి నిశ్చలా ।
సమాదా వచలాబుద్ధి, స్తదాయోగ మవాప్స్యసి ॥

అనగా. ఎప్పుడు నీ బుద్ధి దేహాభిమానమనెడు కాలుష్యమును విడుచునో, అప్పుడు నీవు వినదగినదానికి, విన్నదానికిని వైరాగ్యమును బొందుదువు.

ఎప్పుడు వేదాస్త్రవాక్యములు వినుటచే నీ బుద్ధి సమ్యక్జ్ఞానము నందు నిశ్చలమైయుండునో, అప్పుడు నీకీ యోగఫలము తప్పక సిద్ధించును. మరియు :-

(గీ. 6 అ శ్లో॥ 18, 19, 20, 21, 22, 23 శ్లోకములు గ్రంథమందు చూడదగును. ఇచట శ్లోక తాత్పర్యాద్ధమును మాత్రము వ్రాయుచున్నాడను.)

18. ఎప్పుడు ఏకాగ్రముగ చిత్త మాత్మయందు నిలుచునో, ఎప్పుడు కోరికలన్నియు క్షీణించునో, లేకపోవునో అప్పుడు యోగము సిద్ధించుచున్నదని తెలిసికొనవలయును

19. చిత్తనిరోధము చేసికొని అనగా చిత్తవిక్షేపము తగ్గి ఆత్మాను సన్ధానముచేయు యోగికి, గాలిలేనిచో దీపము చలించక యుండునట్లు చిత్తవిక్షేపము అనగా చిత్తచలనము లేకుండ యుండునో, అప్పుడు యోగము సిద్ధించుచున్నట్లు తెలిసికొనవలయును.

20. ఎప్పుడు యోగానుష్ఠానముచే, నిరుద్ధమగు చిత్తము ఉపరతిని అనగా శాంతిని బొందుచుండునో, ఎప్పుడు అభ్యాసముచే పరిశుద్ధమగు, అంతఃకరణముచేత అత్మ జ్యోతిస్సును తనలో జూచుచు సంతోషము నొందుచుండునో,
21. ఎప్పుడు ఇన్ద్రియములకు గోచరముగాక మనస్సుచేతనే తెలియదగు ఆనందము ననుభవించుచుండునో, ఎప్పుడు తత్త్వరూపమగు బ్రహ్మానందమును బొందుచున్నవాడై చలనమును అనగా సంశయ విపర్యయముల నొందడో,
22. ఏ లాభమును బొందుచుండుటవలన, ఇతర లాభములను అంతకన్న హెచ్చుగా తలంపడో, ఏ యాత్మతత్త్వమునందున్న వాడగుచు, గొప్ప దుఃఖములొచ్చినను చలంపకుండునో,
23. దానినే దుఃఖములేని యోగముగా తెలిసికొని, అట్టి అభ్యాసమును పట్టుదలతో విసువుజెందక మరసుతోడ నాచరించుచుండవలయును.
27. బాగుగ శాంతించిన మనస్సుగలవాడును, రజోగుణము క్షీణించినవాడును, పుణ్యపాపములు లేనివాడును అగు యోగికి ఉత్తమమగు జీవన్ముక్తి, దాని సుఖము లభించును.

ఈ శ్లోకముల కర్థము వెనుక జూడవలయును.

- 20 శ్లో॥ యత్రోపరమతేచిత్తం, నిరుద్ధం యోగసేవయా ।
యత్రచై వాత్మనాఽఽత్మానం పశ్యన్నాత్మ నితుష్యతి ॥
- 21 శ్లో॥ సుఖమాత్యన్తికంయత్త ద్భుద్ధిగ్రాహ్యమతీన్ద్రియమ్ ।
వేత్తియత్ర నచై వాయం స్థితశ్చలతి తత్త్వతః ॥

- 22 శ్లో॥ యంలబ్ధ్యా చాపరంలాభం, మన్యతేనాది కంతతః ।
యస్మిన్స్థితో నదుఃఖేన, గురుణాఽపి విచారియతే ॥
- 23 శ్లో॥ తంపిద్యాద్దుఃఖ సంయోగ, వియోగం యోగసంజ్ఞితమ్ ।
యోగినోయత చిత్తస్య, యుజ్జితో యోగమాత్మనః ॥
- 18 శ్లో॥ యదావిని యతంచిత్ర మాత్మన్యేవావతిష్ఠతే ।
నిస్సంపూహస్సర్వకామేభ్యో యుక్తఇత్యుచ్యతే తదా ॥
- 19 శ్లో॥ యథాదీపో నివాతస్థో నేజ్గతే సోపమాస్మృతా ।
యోగినో యతచిత్తస్య, యుజ్జితో యోగమాత్మనః ॥
- 27 శ్లో॥ ప్రకాన్తమనసంహ్యేనం యోగినం సుఖముత్తమమ్ ।
ఉపైతికాన్త రజసం బ్రహ్మభూత మకల్మషమ్ ॥

ఆత్మజ్ఞాన సాధనమును, అభ్యాసమును తెలుపునట్టి గీత 13 అ
8, 9, 10, 11, 12 శ్లోకములు.

- 8 శ్లో॥ అమానిత్వ మదమ్మిత్వ, మహింసాజ్ఞేన్ద్రి రార్జవమ్ ।
ఆచార్యోపాసనం శౌచం, నైర్యమాత్మ వినిగ్రహః ॥
- 9 శ్లో॥ ఇన్ద్రియార్థేషువై రాగ్య, మనహంకారమేవచ ।
జన్మమృత్యు జరావ్యాధి, దుఃఖదోషాను దర్శనమ్ ॥
- 10 శ్లో॥ అసక్తిరనభిష్వంగః పుత్రదారగృహాదిషు ।
నిత్యంచ సమచిత్తత్వ మిష్టానిష్టావపత్తిషు ॥
- 11 శ్లో॥ మయిచానన్యయోగేన, భక్తి రవ్యభిచారిణీ ।
వివిక్త దేశనేవిత్వ మరతిర్జన సంసది ॥

విద్యావిచారమున కొన్ని వాక్యములు

“అనాహూతోఽధ్వరంగచ్ఛేత్”

1. లేనివస్తువును పుట్టించుట- (ఘటాదికము) ఉత్పత్తి
2. కాశీనగరమువంటి దూరదేశమును ప్రాప్తింపజేయుట-ఆప్తి.
3. క్షీరమునుంచి దధివలె వికారమును గలిగించుట-వికృతి.
4. మాలిన్యాది దోషములను పోగొట్టి సంస్కరించుట-సంస్కారము. జలనముచే వత్తు పరిశుద్ధి. సత్కర్మానుష్ఠానముచే చిత్తశుద్ధి మొదలగునవి సంస్కారములు.

5. వస్తువును పొందుట- ఫలము, స్వర్గాదులు.

ఈ అయిదును కర్మానుష్ఠాన ప్రయోజనములు—

వాశి. పే. 743

శ్లో॥ చిద్వ్యోమైవకిలాఽస్తీహ, పారావార వివర్జితమ్ ।
సర్వత్రా సంభవచ్చైత్యం, కల్పాంతేషు భవిష్యతి ॥

అనగా ఆద్యంతవర్జితంబును, దృశ్య సంస్పర్శరహితంబును, కల్పాంతములయందు శేషించునదియు నగు చిదాకాశం బొక్కటియే గలదు.

శ్లో॥ అకృత్రిమమనాద్యస్త, మద్వితీయ మఖండితమ్ ।
అబహిస్సాధనా సాధ్యం, సుఖం తస్మాద వాప్యతే ॥

అనగా, నిరుపాధికంబును, ఆద్యస్తరహితంబును, బాహ్యసాధ

నముల కసాధ్యంబునగు కై వల్యసుఖము ఆత్మజ్ఞానమువల్లనే లభించుచున్నది.

కర్మ 5 విధములగు ఫలములను పుట్టింపగలుగును.

1. ఉత్పాద్యము. 2. ఆప్యము. 3. వికార్యము. 4. సంస్కార్యము. 5 ఫలము ఈ అయిదు విధములలో జేరని కర్మకార్యమేదియును లేదు. మోక్షము నిత్యము గనుక నుత్పాద్యముగాదు. స్వర్గాది ప్రాప్తివలె ఫలము కాదు. ఉత్పాద్యము గాదుగనుక వికార్యముగాదు. ఆత్మస్వరూపమగు మోక్షము స్వస్వరూపమే గనుక మార్గనిష్ఠమగు ప్రాప్యము గాదు, నిత్య సిద్ధము. మోక్షమనునది ద్రవ్యముగాదు గనుక సంస్కార్యము గాదు కావున మోక్షము కేవలము జ్ఞానరూపము కర్మవలె యీ పై 5 విధములగు ఫలముల నిచ్చునదిగాదు. వాక్యము— “నాయమాత్మా ప్రసవనేనలభ్యో, స మే ధ యా, నబహునాశ్రుతేన, యమేవైషవృణుతే తేనలభ్యస్తన్యైష ఆత్మా వివృణుతే తనూగ్ం స్వామ్” । తా॥ ఆత్మబహువేదాధ్యయనముచే గాని, శాస్త్రపఠన భారణా సామర్థ్యముచేగాని, ఆత్మ ప్రతిపాదకములు గాని, (వేదాంత) శాస్త్రముల వలనగాని, గురూపదేశ రహితమగు శాస్త్ర శ్రవణముచేగాని, ప్రాప్యము గాదు. కాని, నిష్కాముడగు నే సాధకుడు స్వాత్మభూతమగు నాత్మను బొందవలయునని, శ్రవణాది కాలమునుండియు గూడ, కోరునో, యట్టివానికి అది లభ్యమగుచు, పరమాత్మ తన పారమార్థిక స్వరూపము ఆత్మకాముడగువానికి, బ్రకాశింపజేయును. “ఋతం పిబన్తొ సుకృతస్యలోకే గుహం ప్రవిష్టౌ పరమేపరార్ధే । ఛాయాతపౌ బ్రహ్మ విదోవదన్తి” । తా॥ స్వయంకృతమగు కర్మఫలముల ననుభవించునట్టి ఆత్మ, శరీరమునందలి శ్రేష్ఠమైన బ్రహ్మస్థానమగు బుద్ధి గుహయందు బ్రవేశించునట్టి ఆత్మ, యీ ఆత్మలు రెండును ఛాయా తపములవలె విలక్షణములగుచున్నవి.

“ఇన్ద్రియేభ్యఃపరా హృద్ధా, అర్థేభ్యశ్చ పరంమనః ।

మనసస్తుపరాబుద్ధి, రుద్ధేరాత్మా మహాన్పరః ॥

“మహతః పరమవ్యక్త. మన్యక్తాత్ పురుషఃపరః ।

పురుషో స్తపరంకించి, త్సాకాష్టాసాపరాగతిః ॥

తా॥ పురుషుడు ప్రత్యగాత్మ భూతుడు పురుషునికింపై మహత్తరము, సూక్ష్మతరమునగు వస్తువు మరియొకటి లేదు. స్థూలత్వ, మహత్వ, ప్రత్యగాత్మత్వములకు అదియే పరమావధి.

“ఏవసర్వేషు భూతేషు గూఢోత్మాన ప్రకాశతే, చృక్ష్మతే త్వగ్ర్యయాబుధ్యా, సూక్ష్మయా సూక్ష్మదర్శిభిః ॥

పరమ పురుషుడు సమస్తప్రాణుల బుద్ధిగుహయందు నిగూఢముగ నుండుటచే దెలియబడుట లేదు. ఏకాగ్రము సూక్ష్మత్ సూక్ష్మతరమగునట్టి, బుద్ధిసహాయముచే, సూక్ష్మదర్శకులగు పండితులచేతనే తెలియబడును. “ఉత్తిష్ఠత జాగ్రతప్రాప్య వరాన్నిబోధత । కురస్మధరా నిశితా దురత్యయా దుర్గం పథస్తత్కవయో వదన్తి” ।

ఆత్మాను సన్ధాసిము

(అహం, (నేను) ప్రతీతి వాచ్యార్థ, లక్ష్యార్థముల వివేచన)

అహం వాచ్యార్థ ప్రతీతి— నా దేహాదులు కేవల వ్యవహార ప్రయోజనము గలవి. నామరూప కర్తృత్వాదులు గల స్థూల దేహమూ, సూక్ష్మదేహాది సంఘాతము. ఇది అంతయు అజ్ఞాన కల్పిత మగునట్టి జీవప్రారబ్ధానుభవమునకు కల్పితముగ నేర్పడిన యొక సంఘాతము. ఈ సూక్ష్మదేహాది సంఘాతమే చిదాభానుడు, వ్యవహారి, అనిత్యుడు, అవాస్తవుడు, సంసారి, ఉభయాత్మకుడు, అనగా సత్యాన్తములు గలవాడు. కాని అర్థ, పరమార్థప్రాప్తికి యాయనయే సాధనము తప్ప మరియొకటి లేదు. అహంలక్ష్యార్థము :— ఇది పరమార్థ స్వరూపము, అవినాశి. ఇదియే జీవుని వాస్తవస్వరూపము. ఆత్మ, పరమాత్మ, బ్రహ్మ, సర్వాధిష్ఠానము. ఇదియే నా వాస్తవస్వరూపము. ఇది నిత్య నిర్వికార, అద్వితీయ. అసంగపరిపూర్ణ అఖండచైతన్యము. ఇదియే స్వాత్మాభిన్న, అఖండ సర్వాధిష్ఠాన, స్వప్రకాశ, సర్వధీసాక్షిభూత, అఖండ సచ్చిదానంద చిదాకాశ స్వరూపము. ఇదియే జీవాత్మ హృదయ గుహాయందు తెలియబడును. దీనినే శ్రుతి :— “యోవేదనిహితం గుహాయాం పరమేవ్యోమన్”, అను వచనముతోడ తెలుపుచున్నది. ఇదియే నా నిత్య నిరతిశయ సుఖస్వరూపము, అవినాశి. నేను కేవల చిద్రూపుడను ప్రకాశమాత్ర ప్రత్యగాత్మస్వరూపుడను. నేనే అనగా యిట్టి నా వాస్తవస్వరూపమే పరమాత్మ, బ్రహ్మ, చిదాకాశము. నాలో తెలియబడుచున్నట్టి నీ ప్రత్యగాత్మయు, సర్వాధిష్ఠానముగనున్నట్టి పరమాత్మయు నొక్కటియే ఎట్లన, ఘటాకాశ— మహాకాశములాగున. ఇది వ్యవహారమాత్రము. ఆకాశమెల్లప్పుడును, సర్వత్ర ఒక్కటియే.

మరియును యీ తన వాస్తవస్వరూపమగు ఆత్మకు జనన
మరణములతో నెట్టి వాస్తవసంబంధము లేదనియు, యివి అన్నియు
తనకు కల్పితమగు, ఉపాధి ధర్మములేననియు, తాను షడూర్మిరహితుడ
ననియు, నిశ్చయమునొంది, సర్వదా తన ఆత్మస్వరూపమందు ప్రీతి
తోడ అనుసన్ధానాదులు ఆచరించుచు, స్వశరీర సర్వజగన్మిథ్యాత్వి నిశ్చ
యముతోడ ప్రారబ్ధానుసరణమున గలుగునట్టి తన వ్యవహారములను
నిర్లిప్తతతోడ నాచరించుచుండుటయే ముముక్షు కర్తవ్యము అని అభ్యా
సకులు గ్రహింతురుగాక.

మరణ మూర్చనమ్

[బృ. వాశి. పేజి 178]

“ప్రమాదంవై మృత్యుమహం బ్రవీమి”, అని సనత్కుజాతీయ వాక్యము తెలుపుచున్నది.

శ్లో॥ త్తణకల్పం జగత్సర్వం, త్వత్తామత్తాత్మజన్మనామ్ ।
యథావత్ప్రతిభాసస్మ, వక్షేక్రమ మిమంశృణు ॥

శ్లో॥ అనుభూయక్షణం జీవో, మిథ్యామరణ మూర్చనమ్ ।
విస్మృత్య ప్రాక్తనంభావ, మన్యంపశ్యతి సువ్రతే ॥

శ్లో॥ తదేవోన్మేషమాత్రేణ, వ్యోమ్యేవవ్యో మరూప్యసి ।
ఆదేయోఽయమిహాధారః, స్థితోఽహమితిచేతతి ॥

శ్లో॥ హస్తాపాదాదిమాన్ దేహో, మమాయ మితిపశ్యతి ।
యదేవచేతసివపు, స్తదేవేదం సపశ్యతి ॥

శ్లో॥ ఏతస్యాహం పితుఃపుత్రో, వర్షాణ్యేతానిసన్తిమే ।
ఇమేమేకాంధవారమ్యా, మమేదం, రమ్యమాస్పదమ్ ॥

శ్లో॥ జాతోఽహమభవంబాలోవృద్ధిం యాతోఽహమీదృశః ।
బాన్ధవాశ్చస్యమేసర్వే, తథైవ విచరన్త్యమీ ॥

శ్లో॥ చిత్తాకాశఘనైకత్వా, త్వేవ్యన్యేఽపి భవన్తితే ।
ఏవం నామోదితేఽవ్యస్య, చిత్తేసంసార ఖండకే ॥

శ్లో॥ నకించిదవ్యభ్యు దితం, స్థితంవ్యోమైవ నిర్మలమ్ ।
స్వప్నేద్రష్టరి యద్య చ్చిత్తద్వద్వశ్యే చిదేవసా ॥

శ్లో॥ సర్వగై కతయా యస్మా, త్సాస్వప్నే దృష్టదర్శనా ।
యథాస్వప్నే తథోదేతి, పరలోకదృగాదిభిః ॥

శ్లో॥ నిమిషేణైవజీవస్య, స్మృతిమోహాదనన్తరమ్ ।
త్రిజగద్దృశ్య సర్గశ్రీః, ప్రతిభా ముపగచ్ఛతి ॥

శ్లో॥ జీవస్యోన్మిలనాత్తిణే, రూపాణీవాఖిలాన్యలమ్ ।
కర్తృణాత్ స్మృతితామేతి, స్వప్నస్వమరణం యథా ॥

శ్లో॥ తస్మిన్మృతి ముహుర్నేతే, ప్రతిభాన ముపాగతమ్ ।
యథాస్వప్న ముహుర్నేన్తః, సంవత్సర శతభ్రమః ॥

సంకల్ప త్యాగము

విద్వాంసునకు తన మోక్షప్రాప్తికి సంకల్ప త్యాగము ప్రధానము. సంకల్పమే లేనిచో జీవన్ముక్తునకు వ్యవహారమెట్లు సాధ్యమని శ్రీరామచంద్రమూర్తికి, కలిగిన సంశయమునకు శ్రీ వశిష్టభగవాను లిట్లు తెలుపుచున్నారు :

శ్లో॥ నైష్కర్మ్యాత్కల్పనా త్యాగాత్తనుః పతతిదేహినః ।
కథమేతదతో బ్రహ్మ న్సంభవత్యాళు జీవతః ।

అని శ్రీరామచంద్రమూర్తి ప్రశ్న.

శ్లో॥ ఆహం భావనమేవాహుః, కల్పనం కల్పనావిదః ।
నభోర్ధ భావనంతస్య, సంకల్పత్యాగ ఉచ్యతే ॥ 1

శ్లో॥ పదార్థరసమేవాహుః కల్పనం కల్పనావిదః ।
నభోర్ధభావనంతస్య, సంకల్పత్యాగ ఉచ్యతే ॥ 2

శ్లో॥ ఇదంవ స్త్వీతి సంవేగమాహుః కల్పన ముత్తమాః ।
నభోర్ధభావ నంతస్య, సంకల్పత్యాగ ఉచ్యతే ॥ 3

1. అనగా ఓ రామచంద్రా, సంకల్పవిషయ మెరిగిన పెద్దలు పరిచిన్న దేహదులందలి ఆహంభావనయే సంకల్పమని నుడివిరి. మరియు అపరిచిన్న బ్రహ్మకాశరూపమైన స్వకీయ, పారమార్థిక స్వరూపము (ఆత్మ) యొక్క భావనయే సంకల్ప త్యాగమని చెప్పబడుచున్నది.

2. దృశ్య పదార్థమును గూర్చిన భావనయే సంకల్పమని సంకల్ప

వేత్తలు పలికిరి. మరియు సర్వత్ర ఏకమైన బ్రహ్మకాశము (ఆత్మ) యొక్క సత్తను భావించుటయే సంకల్పత్యాగమని పేర్కొనబడెను.

3. ఈ దేహాది సమస్త దృశ్యపదార్థములు సత్యములను అభిమానమే సంకల్పమని విజ్ఞులు చెప్పుదురు. అవి అసత్యములని యెరిగి అపరిచ్ఛిన్న చిదాకాశము (ఆత్మ) యొక్క స్వరూపమును భావన చేయుటయే సంకల్పత్యాగమని చెప్పబడును.

శ్లో॥ ఊర్ధ్వబాహుర్విరోమ్యేష నచకశ్చి చ్చృణోతిమే ।

అసంకల్పః పరంశ్రేయః, సకిమన్తర్న భావ్యతే ॥ 4

4. అనగా 'సంకల్పము లేకుండుటయే పరిమళశ్రేయమని' నేను రెండు చేతులు పైకెత్తి బిగ్గరగా అరచి చెప్పుచున్నప్పటికిని ఈ నా వాక్యముల నెవరును వినుటలేదు. అట్టి అసంకల్పత్వమును జనులు తమ యంతఃకరణమున ఏల అవలంబింపక యున్నారు ?

శ్లో॥ అహోమోహస్య మాహాత్మ్యం, యదయం సర్వదుఃఖహా ।

చింతామణి ర్విచారాభ్యో హృత్తోఽపిత్యజ్యతేజనైః ॥ 5

అహా : మోహముయొక్క మహిమ యెట్టిది ! సమస్త దుఃఖములను నశింపజేయునట్టి (తత్త్వ) విచారణయను చింతామణి వారివారి హృదయముననే యున్నప్పటికినీ జనులద్దానిని త్యజించివేయుచున్నారే!

శ్లో॥ కిలతూష్ణిం స్థితేనైవ తత్పదం ప్రాప్యతేపరమ్ ।

పరమంయత్ర సామ్రాజ్య మపిరామ తృణాయతే ॥ 6

ఓ రామచంద్రా ! ఎచట సమస్త బ్రహ్మాండ సామ్రాజ్యమున్ను తృణమువలె గోదరించునో అట్టి పరమాత్మ పదము సంకల్పచేష్ట లేని తూష్ణింస్థితి మాత్రముచేతనే లభించును.

శ్లో॥ గమ్యదేశై కనిష్ఠస్య యథాపాస్తస్యపాదయోః ।

స్పష్టోవిగత సంకల్ప స్తథాస్పష్ట స్స్వకర్మసు ॥ 7

గమ్యదేశమును గూర్చి యేకై కనిష్ఠతో జనుచుండు బాటసారి యొక్క పాదములు సంకల్పములేకయే చలించుచుండునట్లు. నీవున్న సంకల్పరహితుడవై యథాప్రాప్తములగు స్వకర్మలందు చేష్ట సలుపుము.

శ్లో॥ రసభావనమస్తస్తే, మాలంభవతు కర్మసు ।

దారు యస్త్రమయన్యేవ, పరార్థమివ కుర్వితః ॥ 8

పరుల కొతుకనిమిత్తము నృత్యాదులను సల్పు దారు (కొయ్య) యంత్ర నిర్మితనటునకు శృంగారాది రసభావము లేకుండునట్లు నీకున్న కార్యములందు రసభావము అంతఃకరణమున ఒకింతై నను లేకుండుగాక!

శ్లో॥ నీరసా ఏవతేనస్తు, సమస్తేన్ద్రియ సంవిదః ।

ఆకారమాత్ర సంలక్ష్యే హేమస్తరౌలతా ఇవ ॥ 9

సమస్త ఇన్ద్రియములయొక్క విషయానుభవములున్న నీకు హేమ స్తర్లువునందలి లతలవలె నీరసముగను, కేవలము ఆకార మాత్రముగ (రసరహితముగ) కానిపించునవిగను ఉండుగాక!

శ్లో॥ బహునాత్రకిముక్తేన సంక్షేపాదిద ముచ్యతే ।

సంకల్పనం మనోబద్ధస్తదభావో విముక్తతా ॥ 10

ఇష్టిషయమున అధికముగ జెప్పనేల? (సారమంతయు) సంక్షేపముగ చెప్పెదను వినుము. సంకల్పమే మనస్సు యొక్క బంధనము. సంకల్పములేకుండటయే ముక్తి.

చిత్తనాశము

శ్లో॥ యదభావనమాస్థాయ, యదభావస్య భావనమ్ ।

యద్యథావస్తు దర్శిత్యం, తదచిత్తత్వముచ్యతే ॥

జగద్భావనను విడచి, జగము వాస్తవముగాదని భావించుటయు, బ్రహ్మమే నేను, యీ సర్వమునని యెరుంగుటయు, చిత్తరాహిత్యమని చెప్పబడుచున్నది.

శ్లో॥ సర్వమంతః పరిత్యజ్య, శీతలాశయవర్తియత్ ।
వృత్తిస్థమపి, తచ్చిత్త మసద్రూపముదాహృతమ్ ॥

అంతఃకరణమునందు, అనగా మనసున రాగద్వేష రహితమైన చల్లని స్థితిగల చిత్తము, వృత్తులయందున్నదైనను, లేనిదిగనే చెప్పబడుచున్నది - అని శ్రీ వశిష్టభగవానులు తెలుపుచున్నారు.

సమాధి-సమాధి లక్షణములు

అద్వైతసిద్ధికి హఠయోగసమాధి నిషిద్ధము. ఇది ముఖ్య సమాధి కాదు. ఏలనన దీనివలనగలుగు సిద్ధులు అనిత్యము, అవాస్తవమగు ప్రపంచములోనివి. బ్రహ్మ నిష్ప్రపంచము, నిత్యము. కావున నిత్యమగు స్వస్వరూపజ్ఞానము నివ్వజాలవు. కావున హఠయోగ సమాధి ప్రధానము గాదు. మరి ఏది ముఖ్యమనిన తత్త్వమస్యాది వేదాంత మహావాక్యార్థ మగు ప్రత్యగభిన్న బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమువలన అవిద్య యావత్తు, నివర్తించునుగనుక తత్కార్యమగు ఆకాశాది ప్రపంచమంతయు బాధింప బడును. తిరిగి యెన్నటికిని అవిద్య కలుగనేరదు. కనుక వేదాంత మహావాక్యార్థ సాక్షాత్కార పూర్వకముగ గలుగు సమాధియే ముఖ్యము. జ్ఞానులు యిట్టి హఠయోగ సిద్ధులను వాంఛింపరు. ఏలనన అవి కాలాంతరమందు నశించునవి, అనిత్యములు. కావున వానివలన నిత్య నిరతి శయానంద జ్ఞానము కలుగదు. ఆత్మజ్ఞాన శూన్యులు హఠయోగము వలన అణిమాద్యష్ట సిద్ధులను కోరుచుందురుగాని, తత్త్వజ్ఞానులు వాంఛింపరు.

జ్ఞాన సమాధి లక్షణములను గురించి శ్రీ వశిష్ట భగవాను లిట్లు తెలుపుచున్నారు :

1. శ్లో॥ నిత్యప్రబుద్ధ చిత్తత్వా త్కుర్వంతోఽపి జగత్క్రియాః ।
ఆత్మైకత తత్త్వ తన్నిష్ఠా స్పదై వసు సమాధయః ॥

(ఆత్మ నెరుగని మూఢుడు ఊరకయుండనీ, వ్యవహారము చేయుచుండనీ, వానికెప్పటికినీ సమాధి కలుగనేరదు) ఆత్మతత్త్వము నెరింగిన వారలు జగత్సంబంధములగు కృత్యముల జేయుచున్నవార

లై నను ఆత్మయందే యునికిగలవారగుటచేత నెప్పుడును సమాధిగల వారలే యగుదురు.

2. శ్లో॥ బద్ధపద్మాసనస్యాపి, కృతబ్రహ్మాంజలేరపి ।
అవిశ్రాంత స్వభావస్య, కస్యమాధిః కథంచవా ॥

3. శ్లో॥ తత్త్వావబోధో భగవన్, సర్వాశాత్పఞ్చ పావకః ।
ప్రోక్తస్సమాధి శబ్దేన, నచతూష్టి మవస్థితిః ॥

పద్మాసనస్థుండై గూర్చిండియున్నను, బ్రహ్మాంజలి చేయు చున్నను, చిత్తము విశ్రాంతి నొందనివానికి సమాధి యెట్లు కలుగును? సమస్తమగు నాశలను తృణంబులకు నగ్నియగు తత్త్వజ్ఞానము సమాధి శబ్దముచే చెప్పబడునుగాని ఊరకయుండుట మాత్రము సమాధి శబ్దముచే చెప్పబడనేరదు.

4. శ్లో॥ సమాహితానిత్యతృప్తా, యథాభూతార్థ దర్శినీ ।
సాధోసమాధి శబ్దేన, పరాప్రజ్ఞోచ్యతే బుధైః ॥

ఓ సాధువా ! సుస్థిరంబును, యథార్థదృష్టి యుక్తంబును నగు పరమ జ్ఞానము సమాధి శబ్దముచే చెప్పబడును.

5. శ్లో॥ అక్షుబ్ధా నిరహంకారా, ద్వంద్వేష్యననుపాతినీ ।
ప్రోక్తా సమాధిశబ్దేన, మేరోః స్థిరతరాస్థితిః ॥

సంక్షోభరహితంబును, అహంకార నిర్ముక్తంబును, ద్వంద్వ దోషవర్జితంబును, మేరువుకంటె నతిస్థిరంబగు నిలుకడ సమాధి శబ్ద ముచే చెప్పబడుచున్నది.

6. శ్లో॥ నిశ్చింతా విగతాభీష్టా, హేయోపాదేయ వర్జితా ।
ప్రోక్తా సమాధి శబ్దేన, పరిపూర్ణా మనోగతిః ॥

చింతారహితంబును, వాంఛావిముక్తంబును, హేయోపాదేయ
వర్జితంబును, పరిపూర్ణంబును నగు మనోగతి సమాధి శబ్దముచే చెప్ప
బడు చున్నది.

7. శ్లో॥ నిర్వికారతయా వృత్త్యా, బ్రహ్మకారతయా పునః ।
వృత్తి విస్మరణం సమ్యక్, సమాధిరాన సంజ్ఞకః ॥

నిర్వికారతత్త్వి వృత్తిచేత బ్రహ్మకారత్త్వము నొందగా,
మరల ద్వైతాను సంధానము లేకుండుటయే జ్ఞానమనెడి సమాధి.
ఇదియే జీవేశ్వరై క్య జ్ఞానసమాధి యనబడును.

మోక్ష స్వరూపము

1. శ్లో॥ బుద్ధిపూర్వం విచార్యేదం, యథావ స్త్వవలోకనాత్ ।
సత్తా సామాన్యబోధోయ, స్స మోక్షశ్చే దన స్తకః ॥

ఈ జగమును శ్రుతియు క్త్యనుభవములచేత నాలోచించి పరమార్థమును నిశ్చయించుటవలన బుద్ధిపూర్వకముగా సత్తామాత్రమునందు పర్యవసానమొందిన బోధము కలిగెనేని అయ్యది పునరావృత్తి రహితమగు మోక్షమగుచున్నది.

2. శ్లో॥ పరిజ్ఞాయ పరిత్యాగో, వాసనానాం య ఉత్తమః ।
సత్తా సామాన్య రూప త్వం, తత్తై గ్గవల్యపదం విదుః ॥

ఆత్మతత్త్వమును విచారించి సంసార హేతువులగు వాసనలను విడిచినయేచైతన్యముగలదో అయ్యది సర్వోపాధి విముక్తమైనది కావున కైవల్యరూపముగా నెరుగుచున్నారు.

3. శ్లో॥ విచార్యార్యైస్సహలోక్య, శాస్త్రాణ్యధ్యాత్మ భావనాత్ ।
సత్తా సామాన్య నిష్ఠత్వం, య త్తద్బ్రహ్మ పరంవిదుః ॥

అధ్యాత్మ శాస్త్రములను గురుముఖంబునం జదివి బ్రహ్మ విదులతో గలసి విచారించి ఆత్మతత్త్వమును చిత్తమునందనుసన్ధానము చేయుటవలన సత్తామాత్రరూపంబున నునికి యేదిగలదో అదియే పరబ్రహ్మమునుగా నెరుంగుదురు.

4. శ్లో॥ నిర్దగ్ధ వాసనాబీజ స్సత్తా సామాన్యరూపవాన్ ।
సదేహోవా విదేహోవా నభూయోదుఃఖ భాగ్భవేత్ ॥

దహింపబడిన వాసనయు, వాసనాబీజంబగు నజ్ఞానంబును లేనివాడు, సత్తా సామాన్యనిష్ఠుండు గావున సత్తా సామాన్యరూపుండును నగు పురుషుడు దేహసహితుండుగాని, దేహరహితుండుగాని మరల దుఃఖమును పొందనేరడు.

అభ్యాసము

శ్లో॥ తచ్చింతనం తత్కథన మన్యోన్యం తత్రప్రబోధనమ్ ।
ఏతదేక పరత్వంచ, తదభ్యాసం విదుర్బుధాః ॥

వాశి. పే. 672

శ్లో॥ సంవేద్యవర్జిత మనుత్తమ మాద్యమేకం,
సంవిత్పరం వికలనం కలయన్మహాత్మన్ ।
హృద్యేవతిష్ఠ కలనారహితః క్రియాంతం,
కుర్వన్నకర్తృ పదమేత్య శమోదితశ్రీః ॥

అనగా :— రామచంద్రా : వాసనారహితంబును, ఆద్యంబును, నిర్వికల్పంబును, నిర్వికారంబునగు బ్రహ్మపదంబును బొంది, చిత్తము యొక్క బాహ్యోన్ముఖత్వమును నిరోధించి హృద్గోచరంబగు బ్రహ్మము నందే యుండుము. సమాధినుండి లేచినపుడు యథోచితములగు క్రియలను చేయుచు శాంతిచేత నుదయించిన జీవన్ముక్త గుణసంపదగలవాడవై అకర్తృపదమును పొంది యుండుము.

శ్లో॥ విచారోఽధ్యాత్మ విద్యానాం, జ్ఞానమంగవిదుర్బుధాః ।
జ్ఞేయం తస్యాంతరేవాస్తి, మాధుర్యం పయసోయథా ॥

పండితులు అధ్యాత్మశాస్త్రముల యొక్క విచారమే జ్ఞానమని చెప్పిరి. పాలయందు మాధుర్యముండునటుల, నా జ్ఞానంబులోననే జ్ఞేయంబు గలదు.

శ్లో॥ సమం స్వరూపమమలం, జ్ఞేయం బ్రహ్మవరం విదుః ।
జ్ఞానాభిగమ మాత్రేణ, తత్స్వయంచ ప్రసీదతి ॥

సమంబును, నిర్మలంబునగు నాత్మస్వరూపమునే, జ్ఞేయమగు పరబ్రహ్మంబునుగ జెప్పిరి. ఆత్మజ్ఞాన సంప్రాప్తిమాత్రముచే తనంతట తనే అవిద్యా, తత్కార్యాది రహితమగుచున్నది.

శ్లో॥ మనాగపి విచారేణ చేతసః స్వస్యనిగ్రహః ।
మనాగపి కృతో యేన, తేనాప్తం జన్మనః పలమ్ ॥

ఎవడు కొంచెము ఆత్మవిచారముచేసినను తన చిత్తమును కొంచమైనను నిగ్రహించగలుగునో వాడు జన్మఫలమును బొందినా వాడగును (లేనిచో జన్మ వ్యర్థమని తాత్పర్యము)

శ్లో॥ సంసారాచ్చ సముద్భుతాః స్వపితర,
స్త్రిలోక్య పూజ్యోఽప్యసౌ ।
యస్యబ్రహ్మ విచారణేక్షణమపి,
స్థైర్యం మనః ప్రాప్నుయాత్ ॥

ఓ భరద్వాజమునీ ? ఎవ్వని చిత్తము బ్రహ్మవిచారమునందు క్షణమునేసైనను స్థైర్యమునొందునో, వాడు సమస్త తీర్థములయందు స్నానము చేసినవాడును, సమస్త భూమిని దానము చేసినవాడును, సహస్ర యజ్ఞములు చేసినవాడును, సకల దేవతల బూజించినవాడును నగును. వాని పితరులు సంసారమునుండి యుద్ధరింపబడుదురు. వాడు ముల్లోకములయందును పూజ్యుండునగుచున్నాడు.

పరమార్థ బోధ

[వాశి. నిర్వాణ ప్రకరణము]

1. శ్లో॥ యథాస్థితం శామ్యతీదం, సమ్యజ్ఞానవతో జగత్ ।

స్వప్నే స్వప్నపరిజ్ఞాతుర్యథా దృష్టార్థ సంభ్రమః ॥

స్వప్నము బొందినవానికి మేలుకొనిన తదుపరి ఆ స్వప్నమున గాంచబడిన పదార్థ సంభ్రమము శమించునట్లు, సమ్యక్-జ్ఞానము గల వానికి ఈ జగత్తు యథారీతి ఉన్నప్పటికిని శమించియే పోవును.

2. శ్లో॥ నాహంతరజ్గః సలిలమహ మిత్యేవయ్యుక్తితః ।

బుద్ధంయేన తరజ్జేన కుత స్తస్య తరజ్జతా ॥

“నేను తరజ్గమునుగాను, జలమునే” అని యీ ప్రకారముగ యుక్తులచే ఏతరజ్గమెరిగినదో, ఇక నద్దానికి తరజ్గత్వమెచట ? (అట్లే నేను దేహాది పరిచ్ఛిన్న రూపుడనుగాను, సద్రూప ఆత్మనె, యని యుక్తులచే, విచారణచే ఏ జీవు డెరుగునో, ఇక నాతనికి జీవత్వమెచట ? జీవత్వమే అతనికి శేషించుచున్నదని భావము)

3. శ్లో॥ యేనాజ్గదత్వం నాస్తీతి బుద్ధం హేమాజ్గదేనవై ।

అజ్గదత్వం కుత స్తస్య తస్యశుద్ధైవ హేమతా ॥

అట్లే ఏ సువర్ణ ఆభరణము, ‘నాకు ఆభరణత్వము లేదు’ అని ఎరిగినదో, అద్దానికి ఆభరణత్వమెచట ? దానికి శుద్ధమగు సువర్ణత్వమే కలిగియుండు చున్నది.

4. శ్లో॥ జాగ్రతి స్వప్ననగరం యాదృక్తా దృగిదంజగత్ ।

పరిజ్ఞాతం భవేద్రత కథమాస్థా వివేకినః ॥

జాగ్రత్తునందు స్వప్ననగర మెట్లుండునో, జ్ఞానము కలిగిన మీదట ఈ జగత్తున్ను అట్లుండును. అత్తరి ఇక వివేకవంతునకు అద్దాని యందు, (అట్టి మిథ్యావస్తువునందు) ఆసక్తి ఎట్లు కలుగును.

5. శ్లో॥ తస్మాత్సమ్యక్ కృరిజ్ఞానా ద్రాంతిమాత్రం వివేకినః ।
సర్గాత్యన్తా సంభవతో యోజీవస్మక్త తోదయః ।
నిర్వికల్పం సమాధానం తదనన్త మిహోచ్యతే ॥

కాబట్టి సమ్యక్-జ్ఞానమువలన ఈ జగత్తు ద్రాంతి మాత్రమని యెరుగుటచే స్పష్టియొక్క అత్యంతాభావమువలన వివేకవంతునకు ఉదయించునట్టి జీవస్మక్తత్వ మేదిగలదో అదియే నిర్వికల్ప సమాధి అనియు, అనన్త నిర్వాణమనియు చెప్పబడినది.

6. శ్లో॥ యథాస్థిత మవిక్షిబ్ధ మాసనం సర్వభాసనమ్ ।
తదనన్త సుషుప్తాఖ్యం తత్తురీయ మితిస్మృతమ్ ।
తన్నిర్వాణ మితిప్రోక్తం తన్నోక్ష ఇతి శబ్దితమ్ ॥

యథాస్థితమై, సర్వప్రకాశమైనట్టి ఆత్మయందు ఏ దృశ్యాసక్తతయును లేక నిశ్చలముగ స్థితిగలిగియుండుట యేదిగలదో, అదియే అనన్త సుషుప్తియనియు, తురీయమనియు, నిర్వాణమనియు, మోక్షమనియు, పేర్కొనబడినది.

7. శ్లో॥ సమ్యగ్బోధైక ఘనతాయాఽసౌ ధ్యానమితి స్మృతమ్ ।
దృశ్యాత్యన్తా సంభవాత్మా బోధమాహుః పరంపరమ్ ॥

సమ్యక్-బోధ (ఆత్మ జ్ఞానము) దృఢముగ గలిగియుండుటయే ధ్యానమని చెప్పబడినది. మరియు దృశ్యముయొక్క అత్యంతాభావరూపమైన బోధయే పరమపదమని వచింపబడినది.

8. శ్లో॥ అత్యన్తా సంభవం దృశ్యం యద్వైనిర్వాణ మాస్థితమ్ ।
శుద్ధబోధోదయం శాన్తం తద్విద్ధి పరమం పదమ్ ॥

ఓ రామచంద్రా ! దృశ్యమేమియులేక, సర్వ విక్షేపరహితమగు ఆత్మరూపముతో స్థితిగలిగియుండుట యేదిగలదో అట్టి శుద్ధబోధోదయ ప్రశాంతరూపమే పరమపదమని (మోక్షమని) యెరుగుము.

9. శ్లో॥ సచసంప్రాప్యతే శుద్ధోబోధో ధ్యానమనుత్తమమ్ ।

శాస్త్రాత్పద పదార్థజ్ఞ బోధితోత్పన్న బుద్ధినా ॥

అట్టి శుద్ధ బోధరూపమగు ఉత్తమధ్యానము పదపదార్థములను బోధించునట్టి అధ్యాత్మశాస్త్రమువలన ఉత్పన్నమగు వివేకబుద్ధిచే సంప్రాప్తించును.

10. శ్లో॥ సతీర్ధేననదానేన నస్సానేన నవిద్యయా ।

నధ్యానేన నయోగేన నతపోభిర్న చాధ్వరైః ॥

ఆత్మ స్వరూపమందలి స్థితియను ఈ మోక్షము తీర్థములచేగాని, దానములచేగాని, స్నానములచేగాని, పాండిత్యములచేగాని బ్రహ్మధ్యాన భిన్నములగు ఇతర ధ్యానములచేగాని, ఇతర యోగములచేగాని, తపములచేగాని, యజ్ఞముచేగాని (సాక్షాత్తుగ) పొందబడదు.

“తస్మాదస్మాన్మహా శాస్త్రాద్యథాశక్తి విచారయేత్”

కాబట్టి ఈ మహాశాస్త్రమును, యథాశక్తి విచారణ చేయవలయును.

11. శ్లో॥ అనర్ధేనా విచారేణవయః కుర్వాన్న భస్మసాత్ ।

బోధేన జ్ఞానసారేణ దృశ్యం కర్తవ్య మాత్మసాత్ ॥

అనర్థదాయకమగు అవిచారణచే ఆయువును వ్యర్థముగ బూడిద పాలు చేయరాదు, శ్రవణమననాదులచే లభించు జ్ఞానసారమగు తత్త్వ బోధచే ఈ దృశ్యమునంతను ఆత్మరూపముగ నొనర్చివేయవలయును.

ఆత్మజ్ఞానికి అపూర్వసిద్ధులుండవలెనను నియమము లేదు

శ్లో॥ ఏవంస్థితేహి భగవన్, జీవన్ముక్తస్య సన్మతేః ।
అపూర్వోఽతిశయః కోఽసౌభవత్కాత్మ విదాంపర ॥

ఓ మునీంద్రా ! ఇదివరకు జీవన్ముక్తున కాకాశగమనము లేదని చెప్పితివి ఇటులనగునేని జీవన్ముక్తునకు సపూర్వమగు సతిశయమేది గలదో చెప్పుము.

శ్లో॥ జ్ఞస్యకస్మింశ్చిదేవాంగ, భవత్యతిశయే నదీః ।
నిత్యతృప్తః ప్రశాంతాత్మా, స ఆత్మన్యేవ తిష్ఠతి ॥

జ్ఞానియొక్క చిత్తము ఒకానొక యతిశయమందును వర్తింపదు. ఆ జ్ఞాని యెప్పుడును తృప్తి నొందినవాడును, శాంతచిత్తుండును నై యాత్మయందే యుండుచున్నాడు

శ్లో॥ మంత్రసిద్ధిస్తపస్సిద్ధిస్తంత్రసిద్ధిశ్చ భూరిశః ।
కృతమాకాశయానాది కాతత్రస్యాపూర్వతా ॥

మంత్రసిద్ధులు, తపస్సిద్ధులు, తంత్రసిద్ధులును మొదలగువారి చేత నాకాశగమనము చేయబడుచున్నది. అందేమి యపూర్వత్వంబు గలదు. (అనగా నాకాశగమనము పశ్యేదులయందుండుటను, జీవభావమును నివర్తింపకుండుటను నందు అపూర్వమగు సతిశయమేమియు లేదనుట)

శ్లో॥ అణిమాద్యపి సంప్రాప్తం, తాదృశై రేవ భూరిశః ।
యత్నేనసాధి తత్త్వాత్తై ర్నేతరేణాత్మ దర్శినా ॥

మంత్రాది సిద్ధినొందినవారలు యత్నముచే సాధించుచున్నారు గావునను, ఆత్మజ్ఞాని ప్రయత్నముచే సాధింపడుగావునను, అణిమాద్య ద్వైశ్వర్యంబులును మంత్రాది సిద్ధులచేతనే పొందబడుచున్నవిగాని, యాత్మజ్ఞానిచే పొందబడవు.

శ్లో॥ ఏషఏవ విశేషోఽస్య నసమో మూఢబుద్ధిభిః ।
సర్వత్రా స్థాపరిత్యాగా స్మిరాగమమలం మనః ॥

మనస్సు అంతటను నాసక్తి నిలుచుటవలన రాగరహితమై నిర్మలముగా నుండుట యేదిగలదో యిదియే మూఢచిత్తులయందు లేనట్టి జ్ఞానియొక్క విశేషము.

శ్లో॥ ఏతావదేవఖలు లింగమ లింగమూర్తేః,
సంశాంత సంస్కృతి చిరభ్రమ నిర్వృతస్య ।
తద్జ్ఞస్య యన్మదన కోపవిషాద మోహ,
లోభాపదామనుదినం నిపుణంత నుత్సమ్ ॥

వర్ణాశ్రమాది చిహ్నములు లేనివాడును, సంసారరూపమగు చిరకాలాగత భ్రాంతి శాంతించినది గావుననే నిశ్చింతుండై యున్న వాడునునగు జ్ఞానికి కామక్రోధాది నిమిత్తములగు సకలాపదలును క్షయమొందుటయే విశేషమగుచున్నది.

అనాదిభ్రాంత్యనుభూతి-రెండు విధములు

అద్వైత సిద్ధాంతమందు— భ్రాంతులు రెండు విధములు. అవి యెట్టివి యనిన :- 1. సోపాధిక భ్రాంతి, 2. నిరుపాధిక భ్రాంతి.

1. సోపాధిక భ్రాంతికి యుదాహరణము— ఉపాధియగు దర్పణము వంటి అంతఃకరణము, అందు కనబడు ప్రతిబింబము.

2. నిరుపాధిక భ్రాంతికి యుదాహరణము— శుక్తి రజతము, రజ్జు సర్పము, ఇత్యాదికము. ఈ భ్రాంతి జీవసామాన్యమునకంతను, అనగా మనుష్య జనసామాన్యమున కంతయు యుండును. జనసామాన్యము అనాది అజ్ఞాన కోటిలోనిది గనుక వారికి— పరమాత్మయగు సాక్షిజగత్తులు ఏకముగ నొక్క ఉపాధిగనే భాసించుచుండును. ఇందు మూలముగ సంసార సుఖదుఃఖమును స్వాభావికముగ పొందుచుండురు.

ఇక రెండవ భ్రాంతి తత్త్వజ్ఞానమును సంపాదించి— ప్రారబ్ధము నశించినట్టి ముముక్షువులకు భాసించుచుండును. వీరే ప్రారబ్ధ తారతమ్యమునుబట్టి జీవన్ముక్తులుగ వ్యవహరింపబడువారు. ముముక్షువు తత్త్వజ్ఞానము నొందినను ప్రారబ్ధము వెంటనే నశించదు మరేమనిన ప్రారబ్ధము పూర్తిగ క్షయించిన వెనుకనే నశించును గాని యీ లోపుగ తరతమ భావముతోడ క్షీణించి— తత్త్వజ్ఞానికి ప్రారబ్ధము అనుభూతియగుచునే యుండును. “ప్రారబ్ధం భోగతో నశ్యేత్” అను వచనమునుబట్టి ప్రారబ్ధము పూర్తిగ భోగమువలనగాని నశించదు. ఏలనన, ప్రారబ్ధము— తత్త్వజ్ఞానము అనునవి భిన్న విషయములు కావున తత్త్వజ్ఞానము— ప్రారబ్ధమును నశింపచేయ జాలదు. తత్త్వజ్ఞానానుభవమును బాగుగనొంది వారి వారి ప్రారబ్ధమును క్షీణ, సక్త

తాభిమానములతోడ భోగము నొందుచుండువారే “జీవన్ముక్తులు”. ఇట్టి వారిని శాస్త్రమే, బ్రహ్మవిత్, బ్రహ్మవిద్వరః, బ్రహ్మవిద్వర్యః, బ్రహ్మవిద్వరిష్ఠః, అను తరతమ భేదములతోడ తెలుపుచున్నది. విద్వాంసు లివట గ్రహించవలసిన రహస్యమేమియనిన, జీవన్ముక్తులలో, యీ తర తమ భావమును, వారి వారికి యుండు ప్రారబ్ధ న్యూనాధిక్యతలను బట్టి, విభాగముగ శాస్త్రము తెలుపుచున్నదియేగాని, ఆత్మజ్ఞానము కలుగగనే ముక్తి కలుగును. ఈ ముక్తి యీ పైవారి కందరకును సమమే. “జ్ఞాన సమకాలవీచ ముక్తిః” అను వచనము తెలుపుచున్నది. ఆత్మ జ్ఞానులందరకును ముక్తి సమము, ఏకరూపము, అయినను, వారి వారి ప్రారబ్ధ బలాబలములను బట్టి జీవన్ముక్తులయందు తరతమ భావము తెలుపబడినది. ఈ తరతమ భావమంతయు యోగ వాళిష్ఠాది గ్రంథముల యందు సప్తజ్ఞాన భూమికల నిరూపణ పూర్వకముగ విపులముగ తెలుప బడియున్నది.

స్వాత్మాభిన్న-చిదాకాశాను సన్ధానము

చిదాకాశమన్నను బ్రహ్మయన్నను నొక్కటియే. “యదేవ తచ్చిదాకాశం, తదేవ మననం స్మృతమ్” అని వశిష్ట వచనము తెలుపుచున్నది.

బ్రహ్మయన్నను, పరమాత్మయన్నను నొక్కటియే. ఇదియే సత్యజ్ఞానానంతము, అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపము. ఇది నిత్యము. స్వాత్మాభిన్నము. జీవునియొక్క వాస్తవస్వరూపము. శాస్త్రము ముముక్షువునకు, తన పరమార్థ వాస్తవస్వరూపమగునట్టి, నిత్య నిర్వికార అఖండ పరిపూర్ణ సచ్చిదానంద లక్షణములను మరువకయే ప్రారబ్ధ క్షయముకొరకు, తన సర్వవృత్తవహారములను నిర్లిప్తతతోడ నాచరించు చుండవలయునని శాస్త్రము బోధించుచున్నది. ప్రారబ్ధము అనిత్యము, నశించునట్టిది. జీవుని పరమార్థ స్వరూపము, నిత్యము, అవిनाశి, పరమానంద స్వరూపము, సర్వాధిష్ఠానము. దీనిని స్వాత్మాభిన్నముగ నొందుటయే మోక్షము. ముముక్షువు వృత్తిని బ్రహ్మకారా కారితముగ జేసి అనగా బ్రహ్మాత్మనా సంస్థితుడై, సర్వదా దానిని స్వాత్మాభిన్నముగ, అఖండ నిర్మలాకాశమువలె పరిపూర్ణ చిద్భావనను జేయుచుండుటయే చిదాకాశ భావన. ఇది పరమాత్మ సాక్షాత్కారమునకును, బ్రహ్మను భూతికిని, సాక్షాత్సాధనము. ఈ సాధనము నభ్యసించుట యనునది, సశాస్త్రీయముగ, సద్గురు ముఖమున గావించిన, శాస్త్ర శ్రవణానంతరము (అనగా మహావాక్యార్థమును బాగుగ విని) భాగత్యాగ లక్షణముచే, అహం, ఇదముల, విచారమును బాగుగ గావించి స్వస్వరూపమందు ప్రీతి విశ్చయములనొంది, నిరంతర బ్రహ్మభ్యాసము గావించు వారలకే సుసాధ్యముగ నుండును. కావున వీరికై నను బ్రహ్మ

భావమును వారి వ్యవహార సమయమందు నిలుపుట కష్టసాధ్యముగ నుండును. ఏలనన అట్టి మహనీయులకు గూడ, విక్షేపము ప్రారబ్ధాను సరణమున గలుగుచునే యుండును వివేకులు దీనిని జ్ఞానబలముచే లక్ష్యముజేయక ననుభవింతురు. కాని యిట్టి స్థితినిగూడ నిర్బాధకముగ ననుభవించుటకు నొక యుపాయముగ నీ క్రింది వివేచనను అనుభవ పూర్వకముగ సాధకుల నుద్దేశించి నిరూపించుచున్నాడను.

ఈ అభ్యాసకుడు మహావాక్యబోధను బాగుగ గ్రహించి, స్వస్వరూప నిశ్చయమును నొందినవాడు గావున, అట్టి స్థితిని అనగా స్వరూపమును స్వానుభవము నొందుటకు అనగా స్వస్వరూపసిద్ధి నొంద ప్రయత్నించువాడు. ఇట్టి ప్రయత్నమే స్వాత్మాభిన్న చిదాకాశ భావన ఈ భావనే కాలక్రమమున సిద్ధినిచ్చునని “భావనాదర్శాత్ సిద్ధిః” అను పాతంజలి సూత్రము తెలుపుచున్నది. పరమార్థమున “ఆత్మ” “బ్రహ్మ” లకభేదమనియు, యీ రెండు శబ్దములును ఒక్కటియగు సత్పదార్థమునకే పర్యాయపదములనియు, స్పష్టమైనది. ఆత్మ యనగా, “అహం” నేను జీవునియొక్క వాస్తవస్వరూపము. ఇది అవినాశి, విత్యము, దీని నాశనమును యెవరు తెలిసికొనుట లేదు. ఇది యొక్క టియే స్వప్రకాశము. తక్కిన సర్వమును దీనిచే బ్రకాశింపజేయబడు నదియే కాని, స్వప్రకాశము కాజాలదు. ఈ విషయమునే “తస్యభాసా సర్వమిదం విభాతి” అను శ్రుతి స్పష్టము చేయుచున్నది.

ఈ యన, జ్ఞానభాస్కరుడు. సర్వదా సర్వ వ్యాపకుడై, సర్వా దిష్ఠానమై, స్వప్రకాశముతోడ పరిపూర్ణముగ సర్వోపాధులను ప్రకాశింప జేయుచు, సర్వాత్మకుడై, సర్వదీపాక్షిభూతుడుగ, సర్వజీవుల హృదయ పుండరీకములందునను సత్యజ్ఞానానంతరూపుడై, అఖండ సచ్చిదానన్దుడుగ బ్రకాశించుచుండును. ప్రకాశమనగా ముఖ్యార్థము జ్ఞానమనియే. తేజః ప్రకాశములు జ్ఞానమునకు ఉపలక్షణము. సృష్టియందు దివారాత్రము

లతో నెట్టిసంబంధమునులేక తాను స్వయముగా సర్వదా ప్రకాశించు చుండునట్టి లోకభాస్కరుడే. చిద్భాస్కరునకు ఉదాహరణము ఈ లక్షణమేమనిన దేనితోడను సంబంధపడక సర్వమును సర్వదా తస్మితి మాత్రముననే ప్రకాశింపజేయుచుండుట. అసంగత్వ, పరిపూర్ణత్వము లకు మాత్రము, మహాకాశమే-చిదాకాశమునకు ఉదాహరణము అవస్థా త్రయ స్వకాల సత్యత్వానుభూతినిచ్చుచు అవస్థాంతమున అనగా కాలాంతరమున, నశించునట్టి వ్యవహార అనుభవములకు - సర్వానుభవములో యున్న స్వప్న, అనుభవములే దృష్టాంతము. దీనిననుసరించియే జీవునకు ప్రపంచ వ్యవహార మంతయు స్వప్నము, స్వప్నశరీరము, స్వప్న పదార్థములు, స్వప్నానుభూతిలాగున అనిత్యము అవాస్తవమనియు, కాని స్వప్నానుభవములకంటె, వ్యవహారానుభవములు, మరికొంత దీర్ఘ కాలానుభవమును మాత్రమిచ్చి నశించుననియు శాస్త్రము బోధించుచున్నది-

ఇట్టి ఉదాహరణ, ఉపాయములను అనగా సాధనములను శ్రీ వశిష్ఠ, శంకరభగవత్పాదులు బహువిధముల బోధించుచున్నారు. అట్టి వాక్యములు కొన్నిటి సుదాహరించుచున్నాడను :-

శ్లో॥ నాహం దుఃఖీనమేదేహః, బంధఃకః స్వాత్మనిస్థితః ।
ఇతిభావానురూపేణ, వ్యవహారేణముచ్యతే ॥

శ్లో॥ ఏకదేశస్థితాత్పుంసో, దూరాయాతస్యచేతనః ।
యద్రూపంసకలంమధ్యే, తద్రూపంపరమాత్మనః ॥

శ్లో॥ పరార్థ జాతంకైలాది, యథాస్వప్నేపురాదిచ ।
చిదేవైకం పరంవ్యోమ, తథా జాగ్రత్ పదార్థభూః ॥

శ్లో॥ చిత్స్వభావోయథాస్వప్నే, అస్తేసర్గ ఇవేహయః ।
అసర్గేసర్గ వద్భూతి, తథాపూర్వం మహాంబరే ॥

శ్లో॥ యథాస్వప్నపురుంజన్తో, శ్చిన్నాత్రప్రవిజృంభితమ్ ।
తథైవ సర్గః సర్గాదో, శుద్ధ చిన్నాత్రజృంభితమ్ ॥

శ్లో॥ భావ్య భావక భావాది, భూమీనాంభావనంభృతమ్ ।
సర్వంచిన్నభ ఏవాచ్ఛ, మాతృనాత్మని సంస్థితమ్ ॥

శ్లో॥ ఏ వంస్థితేకుతః సర్గః, కుతోవిద్యాక్వదాజ్ఞతా ।
బ్రహ్మశాంతం ఘనసర్వం, క్వాహంకారా దయఃస్థితాః ॥

శ్లో॥ జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్త్యాది, ప్రపంచయత్ప్రకాశతే ।
తద్రూపహృమితి జ్ఞాత్వా, సర్వబంధైఃప్రముచ్యతే ॥

శ్లో॥ ఏకంబ్రహ్మ చిదాకాశ, మద్వితీయ మఖండితమ్ ।
స్వాత్మాభిన్నం స్వప్రకాశం, తద్రూపాస్మిపరంపదమ్ ॥

శ్లో॥ చిదాకాశస్తరూపోహం, జ్ఞానమాత్ర స్వరూపతః ।
అఖండపరిపూర్ణోహం, సచ్చిదానంద లక్షణః ॥

శ్లో॥ అఖండా సందరూపోహం, పరమాత్మాహమచ్యుతః ।
నిత్యస్సర్వ గతః స్థాణు, రచలోయం సనాతనః ॥

శ్లో॥ అహంసర్వమిదం విశ్వం, పరమాత్మాహమచ్యుతః ।
అఖండ పరిపూర్ణోహం, పరిపూర్ణ మి వామ్భరమ్ ॥

ఈ విద్వాంసుడు, “సదేవసౌమ్యే దమగ్ర ఆసీత్ ఏకమే వాద్వితీయం” “నేహనానాస్తికించన” “అతోన్యదార్తమ్” “బ్రహ్మైవేదం సర్వమిదం పరిష్కమ్” “తత్త్వమసి” “అయమాత్మాబ్రహ్మ” “జీవో బ్రహ్మైవనాపరః ॥, అనువాక్య ప్రమాణమును బాగుగ గ్రహించి నిశ్చయము నొందినవాడు గావున, పై వాక్యముల నాధారముగ తీసికొని, వాక్య ప్రమాణముతోడ నీక్రింది విధమున వివేచనగావించి స్వాను

భవమును సరిచూచుకొనిన యడల బ్రహ్మభ్యాసాది పాటవమునకు అత్యంతముగ సహకరించును. ఎట్లన వాత్మప్రమాణమునుబట్టి వాస్తవమున జీవుడు బ్రహ్మభిన్నుడు బ్రహ్మయనగా, సర్వాధిష్ఠాన, నిత్య, నిర్వికార, స్వప్రకాశ, అఖండ, పరిపూర్ణ చైతన్యుడు. ఇదినిర్మల మహాకాశమువంటి అద్వితీయ అఖండ స్వాత్మాభిన్న పరిపూర్ణ చిదాకాశస్వరూపము. ఇదియేబ్రహ్మ, ఆత్మ. ముముక్షువు దీనిని బాగుగ గ్రహించి తననిత్య నిరతిశయానన్దస్వరూపమును స్వాత్మాభిన్నముగ నొందవలసినవాడు, ఆత్మకాముడు, మోక్షార్థి. కావున యీ ఆభ్యాసకుడు తన ప్రారబ్ధానుసరణమున యెట్టి, యెంతటి సుఖ దుఃఖ భోగముల నొందుచున్నను, యివియన్నియు కల్పితమైనట్టి తన యుపాధిధర్మములే కాని వాస్తవమున తనకు సంబంధించినవిగావను నిశ్చయము నొందవలయును. తాను వాస్తవమున అపరిచ్ఛిన్న, సర్వాధిష్ఠాన అఖండ సంవిద్రూపుడు, చిదాకాశరూపుడు, నిరవయవి, ఆకర్త, అభోక్త, యని బాగుగ నిశ్చయము నొందిన మహనీయుని పరిచ్ఛిన్నస్వభావములగు ఉపాధిధర్మములు తీవ్రముగ బాధింపవు. ప్రారబ్ధానుసరణమున సుఖ దుఃఖానుభవములు క్షీణించి కలుగుచుండును. ఆత్మానుసన్ధానాది ఆభ్యాస పాటవముచే కాల క్రమమున స్వశరీరసర్వ వ్యవహారానుభవములును, సర్వదృశ్యమును, అవాస్తవమనితోచుచు ఆభాసమాత్రముగ నుండును. అప్పుడు పరమాత్మ స్వరూపుడగు తనయందే యీజగద్యవహార మంతయు స్వస్నానుభవములలాగున గల్పితమైనదనియు, అనిత్య మనియు, అవాస్తవమైనదనియు, తానుమాత్రమే నిత్యుడనియు, యథార్థమనియు గోచరించును.

ఎట్లన, నిద్రయను అజ్ఞానకాలములో అజ్ఞానదోషము వలన తనకు స్వప్నము కలుగుచు తనస్వప్నస్థితియందే తనయొక్క స్వాప్నిక దేహము ఉత్పత్తియగుచు, తనచే ననుభవించబడుచు, ఆకాశ భూమండలాది సర్వప్రపంచముగూడ అల్పమగు స్వప్నకాలమందే

ఉత్పత్తియై స్వాప్నిక జీవుడు జాగ్రద్దశయందువలెనే సర్వ వ్యవహారానుభవములను స్వకాలసత్యత్వము తోడ ననుభవించు చున్నాడు గదా ? ఇట్టి అనుభవమంతయు తన స్వప్నావస్థమారి జాగ్రదవస్థకు వచ్చినవెంటనే తనస్వాప్నిక దేహమును, తన స్వప్న సర్వ దృశ్య భోగానుభవములన్నియు, అవాస్తవమనియు, తనకు కలిగిన స్వప్నానుభవమంతయు కల్పితమని నిశ్చయము నొందుచున్నాడు. అట్లే యీ అభ్యాసకుడు తన పరమార్థ వాస్తవస్వరూపమును గ్రహించిన వాడుగావున, యిప్పుడు తనకు కలిగిన ఉపాధి, ఉపాధి ధర్మములగు సుఖదుఃఖ భోగానుభవములన్నియు, తనకు అనాది అజ్ఞానకల్పితములనియు, కల్పితములై నను తన ప్రారబ్ధము భోగమువలనగాని నశించదని నిశ్చయము నొంది, జగన్నిద్యాత్వ దార్శ్యమువలనను తన స్వస్వరూపగ్రహణమందు ప్రీతినిశ్చయముల వలనను తనసర్వ సుఖదుఃఖ భోగానుభవములెంతటివై నను రాగద్వేషరహితముగ నిర్లిప్తతతోడ ననుభవించుచు తన పరమార్థస్వరూపమును మరువక సర్వదా తనస్వరూపానుభవము నిట్లు పొందుచుండవలయును, లేక భావించుచుండవలయును.

నేను నిర్మలమహాకాశమువంటి చిదాకాశస్వరూపుడను. నిత్య నిర్వికార అఖండపరిపూర్ణ చిద్భూతనందనరూపుడను. నేనే సర్వాధిష్ఠానము నేను కేవల జ్ఞానస్వరూపుడను. అసంగుడను. పరిపూర్ణుడను. నేను బాహ్యంతరములయందు పరిపూర్ణముగ నిండి నిత్యముగయున్నవాడను. నిర్వికారుడను. స్వప్రకాశరూపుడను. ఇట్టినాయందే నేను పరిచ్ఛిన్న భ్రాంతితోడనున్నాను. అనగా పరిపూర్ణుడనైన నేను నాయందే ఉపాధి కల్పితుడనై యున్నాను. ఇదిభ్రాంతి. నాకీ ఉపాధికల్పితము. అనిత్యము. అయినను ఇదియే నామోక్షప్రాప్తికి సాధనము. నాస్వస్వరూప సాక్షాత్కారా నంతరము యివియున్నను పోయినను నొక్కటియే. దీపముండగనే జాగ్రతపడవలసిన యట్లు యీ యుపాధియుండగనే నా ముక్తిని బడయవలయును. అను ప్రీతి నిశ్చయము ముముక్షు బ్రహ్మభ్యాసము

నకు అత్యంతము సహకరించును. ఈ దృశ్య దృశ్యానుభవములన్నియు నాయందే కల్పితములై జీవులకు ప్రారబ్ధఫలాను భోగములనిచ్చుచున్నవి ఇదియంతయు దీర్ఘస్వప్నమువంటిది. అహంమమేదములు అవిద్యా కల్పితములు, భ్రాంతిమాత్రములు. నేనోవాస్తవమున అపరిచ్ఛిన్న అఖండ చిద్ధనానంద రూపుడను. నిత్యుడను. నిరవయవుడను కాననిష్క్రియుడను. కర్తృత్వ భోక్తృత్వాది రహితుడను. ఈ సుఖదుఃఖ, జ్ఞప్తి పాన, జనన మరణ ధర్మములన్నియు ప్రారబ్ధము ననుసరించిన నాశిపాధిధర్మములేకాని నాకువాస్తవమున సంబంధించినవిగావు అయినను, నాకు ఆభ్యాసానుభవము నిచ్చుచున్నవి. ఇవి యన్నియు ప్రారబ్ధాంతము వరకే భాసించుచుండునుగాని తదుపరియుండజాలవు. నేను నానిజస్వరూపమగు అఖండ సచ్చిదానంద లక్షణమును, సర్వాధిష్ఠాన స్వరూపమును నే నగుదును. సందియములేదు. అని విద్వాంసుడు సర్వదా చిదాకాశస్వరూపమగు స్వస్వరూప భావనను ప్రారబ్ధాంతమువరకునిలుపు కొనుట యావశ్యకము.

వివే, శ్లో, 379.

శ్లో॥ లక్ష్మీబ్రహ్మణి మానసందృఢతరం, సంస్థాప్య
బాహ్యేన్ద్రియమ్ ।

స్వస్థానేవినివేశ్య నిశ్చలతనుశ్చోపేక్ష్య దేహస్థితమ్ ।

బ్రహ్మత్వైక్యముపేత్య తన్మయతయా

చాఖండవృత్త్యా నిశం ।

బ్రహ్మానందరసంపిబాత్యని ముదాకూన్యైఃకిమన్యైర్భ్రమైః ॥

జ్ఞాన భూమికలు

[బ్రహ్మ స్వరూపము]

శ్లో॥ జ్ఞానభూమిశ్శుభేచ్ఛాఖ్యా, ప్రథమాసముదాహృతా ।
విచారణా ద్వితీయాతు, తృతీయా తనుమానసా ॥

శ్లో॥ సత్త్వాపత్తిశ్చతుర్థీస్థా, తతోఽసంసక్తినామికా ।
పదార్థాభావనీ షష్ఠీ, సప్తమీతుర్యగాస్మృతా ॥

శ్లో॥ ఆసామంతే స్థితాముక్తి, స్తస్యాంభాయోనశోచతి ।
ఏతాసాంభూమికానాంతస్య, మిదంనిర్వచనం శృణు ॥

శ్రీరామచంద్రా ? జ్ఞానభూమికలు యేడింటిలో శుభేచ్ఛ మొదటిది, విచారణ రెండవది, తనుమానస మూడవది, సత్త్వాపత్తి నాలుగవది, అసంసక్తి ఐదవది, పదార్థాభావన ఆరవది, తుర్యగ యేడవదియు నగును. ఈ యేడింటికి మీద ముక్తి గలదు. దీనియందు జొచ్చినవారు మరల దుఃఖము నొందడు. ఇక నీజ్ఞానభూమికల యొక్క లక్షణమును చెప్పుచున్నాను వినుము.

1. శ్లో॥ కింమూఢ ఇవతిష్ఠామి, ప్రేక్ష్యహం శాస్త్రసజ్జనైః ।
వైరాగ్యపూర్వ మిచ్ఛేతి, శుభేచ్ఛేత్యుచ్యతే బుధైః ॥

నేను మూఢునివలె యేల యుంటిని. శాస్త్రాభ్యాసము చేతను, సత్పురుష సాంగత్యము చేతను, ఆత్మస్వరూపమును తెలిసికొందునగాక. అనియట్లు వైరాగ్య పూర్వకముగా గలుగునట్టి యిచ్చ (కోరిక) శుభేచ్ఛ అని చెప్పబడును.

2. శ్లో॥ శాస్త్ర సజ్జన సంపర్కో, వై రాగ్యాభ్యాసపూర్వకమ్ ।
సదాచార ప్రవృత్తిర్యా, ప్రోచ్యతేసా విచారణా ॥

వేదాంతశాస్త్రవిచారంబును, బ్రహ్మవిదులయొక్క కుశ్రూషయు, సంసారమునందు విరక్తి గలుగుటకై సంసారసంబంధములగు దోషముల లెక్కించుటయు, సత్పురుషుల యొక్క నడతయందు ప్రవర్తనయు యివిచేరి విచారణయని చెప్పబడును.

3. శ్లో॥ విచారణాశుభేచ్ఛాభ్యా మిన్ద్రి యార్దేష్వర క్తతా ।
యత్రసాతనుతా భావా త్రోచ్యతే తనుమానసా ॥

శుభేచ్ఛచేతను, విచారణ చేతను విషయములయందు విరక్తి గలిగి, మనస్సు పెంపునొందుటకు కారణమగు రాగము నశించి మనస్సు సూక్ష్మరూపము నొందినట్టి దశ తనుమానసయని చెప్పబడును.

4. శ్లో॥ భూమికాత్రితయాభ్యాసా చ్చిత్తేర్ధే విరతేర్వశాత్ ।
సత్త్వాత్మని స్థితిశ్చుద్ధే సత్త్వాపత్తిరుదాహృతా ॥

శుభేచ్ఛ, విచారణ, తనుమానస, యనుమూడింటిని యభ్యసించి నందువలన సంస్కారము నశించి మనస్సునందు విషయవాసనలు యడంగుటవలన నిర్మలమగు ఆత్మస్వరూపమునందు నిర్వికల్పసమాధిచే నిలుకడనొంది యుండుట సత్త్వాపత్తియని చెప్పబడును. ఈ దశయందున్నవాడు బ్రహ్మవిదుడని చెప్పబడును.

5. శ్లో॥ దశాచతుష్ట యాభ్యాసా దసంసర్గ ఫలేనచ ।
రూఢసత్త్వ చమత్కారా ప్రోక్తాఽసంసక్తి నామికా ॥

ఇదివరకు చెప్పబడిన నాలుగు భూమికలను అభ్యసించుటచేతను, విషయవాసనా సంసర్గమును బోగొట్టునట్టి సమాధి పరిపాకఫలముచేతను, మనస్సునందు దృఢమైన బ్రహ్మసాక్షాత్కారముగల యవస్థ అవిద్య

యొక్కగాని, అవిద్యాకార్యము యొక్కగాని సంసక్తి (సంసర్గము) లేనందున అసంసక్తియని చెప్పబడును. ఈ దశయందున్నవాడు బ్రహ్మ విద్యరుడని చెప్పబడును.

6. శ్లో॥ భూమికా పంచకాభ్యాసా, తస్మిత్కారామ తయాదృఢమ్।
అభ్యంతరాణాం బాహ్యేనాం పదార్థానామ భావనాత్॥
పరప్రయత్నేన చిరం ప్రయత్నేనావ బోధనమ్।
పదార్థభావనీనామ షష్ఠీ సంజాయతేగతిః॥

ఇదివరకు జెప్పబడిన అయిదు అవస్థల నభ్యసించుటచే దృఢముగా ఆత్మ నిష్ఠగలవాడై అభ్యంతరములుగాని, బాహ్యములుగాని యగు పదార్థముల భావింపక పరులయొక్క ప్రయత్నముచే దేహ కృత్యముల నిర్వర్తించు కొనుచుండుట పదార్థభావని యను నాటవ భూమిక యగును. ఈ దశయందున్నవాడు బ్రహ్మవిద్య రీయుడని చెప్పబడును.

శ్లో॥ భూమిషట్కు చిరాభ్యాసా ద్భేదస్యాను పలంభతః।
యత్స్వభావైక నిష్ఠత్వం సాజ్ఞేయా తుర్యగగతిః॥

ఇదివరకు జెప్పబడిన యారవస్థలను నభ్యసించు చుండుటచే పరప్రయత్నము చేతనైనను భేదవ్యవహారము గలుగక సచ్చిదానంద లక్షణమగు నాత్మయందే యునికిగలిగి యుండుట తుర్యగయను నేడవ యవస్థయగును. ఈ యవస్థయందున్నవాడు బ్రహ్మ విద్యరిష్ఠుడగును, ఈ బ్రహ్మ విద్యరిష్ఠుడు బ్రహ్మవిదుడు మొదలగువారిలో నాల్గవవాడు గాన వానికి సంబంధించినందువలనగాని, లేక జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తులను మూడవస్థలకు అతీతమైనందునగాని ఈ స్థితి తురీయగయని చెప్పబడును.

శ్లో॥ పార్శ్వస్థ బోధితా స్సంతః పూర్వాచారక్రమాగతమ్।
ఆచారమా చరంత్యేవ సుప్తబుద్ధవ దక్షతాః ॥

ఆ సత్పురుషులు సత్పురుషులచే బోధింపబడి తండ్రితాతల నుండి వచ్చిన యాచారమును నిద్రనుండి మేల్కొంచినవారలవలె నిరాటంకముగ జేయుచున్నారు

శ్లో॥ ఏతాసాంభూమికానాంతు, గమ్యం బ్రహ్మభిధంపరమ్ ।
తత్తాఽహంతాఽత్యతాయత్ర పరతానస్తీకాచన॥

శ్లో॥ నక్వచిద్దేదకలనాన భావాభావరంజనా ।
సర్వంశాస్త్రం ని రాలమ్భం,వ్యోమస్థం శాశ్వతంశివమ్॥

శ్లో॥ అనామయ మనాభాస మనాత్మక మకారణం ।
నసన్నాసన్న మధ్యాంతం నసర్వంసర్వమేవచ ॥

శ్లో॥ మనోవచోభిరగ్రాహ్యం, కూన్మాచ్ఛాన్యంసుఖాత్పుఖమ్ ।
అసంవేదన మాశాస్త్ర, మాత్మవేదన మాతతమ్ ॥

బ్రహ్మస్వరూపము

ఈ జ్ఞాన భూమికలయందు నిలిచినవారలకు గోచరించునట్టి బ్రహ్మస్వరూపమును జెప్పుచున్నాను వినుము. ఏవస్తువునందు నీవు నేను తాను పరుడు అనునట్టి భేదము యెప్పుడును లేదో, మరియు ఉన్నది—లేదు అనునట్టి భావాభావంబులును దేనియందు లేవో అట్టి సర్వాత్మకంబును, నిర్వికారంబును, నిర్విషయంబును, చిదాకాశస్థితంబును, శాశ్వతంబును, శివశబ్దితంబును, నిర్దోషంబును, అనారోపితంబును, నామజాత్యాది రహితంబును, కారణత్వరహితంబును, ఆదిమధ్యాంతరహితంబును, సర్వజగద్విలక్షణంబును, జగద్రూపంబును, మనోవాగగోచరంబును, కూన్యంబగు నాకసంబుకంటె కూన్యతరంబును, విషయసుఖంబుకంటె సుఖతరంబును, అప్రమేయంబును, ఆశాతీతంబును, నిఖిలప్రమాణమూలంబును నగునది బ్రహ్మమని యెరుంగుము.

పరమసుఖ - సుసాధనము

మానవునకు పరమసుఖానుభూతికి, యొక్క అత్మజ్ఞానమే సాధనముగాని తదితరములుగావు. అత్మజ్ఞానమువలన మానవుడు కాలక్రమమున నిత్యనిరతిశయ సుఖప్రాప్తి నొందును. ఇదియేమోక్షము, స్వస్వరూపసుఖము. పరమసుఖము.

ప్రపంచమున జీవులు సాధారణముగ నిపుడు పొందుచున్న సుఖములు విషయ జన్యములు— కావున నశించునవి. ఇవి అనిత్యములగుచు. దుఃఖపర్యవసితములై, జీవునకు తన సంసారభ్రమణకారణమగుచుండెను. సంసారము దుఃఖమనునది నిర్వివాదము. ఈ సంసారము జీవులకనాదిగ వచ్చుచున్నది. ఇట్టి సంసార దుఃఖమునుంచి జీవుల తరింపజేయుటకే శాస్త్రము ప్రవర్తించుచున్నది. మానవులకు అనధిగత, అబాధితశ్రేయస్సాధనమును బోధించునదియే శాస్త్రము. ఇట్టిది ముఖ్యముగ వేదము. ఈ సంసారభ్రమణ ప్రవాహమందు అనేకకోటిజన్మ సుకృతములచే ఒకానొక జీవుడు యీ సంసార దుఃఖమునుదాటి, మోక్షరూపమగు, తన నిత్య నిరతిశయ సుఖప్రాప్తి నొంద నిశ్చయించి ప్రయత్నించుచుండును. ఇట్టి జీవుడే జిజ్ఞాసువనబడును.

జిజ్ఞాసువునకు తానపేక్షించు మోక్షసిద్ధికి ప్రథమమున వాక్య ప్రమాణమే శరణ్యము. అట్టి ఉపనిషద్వాక్యము ముముక్షువునకు ప్రధానముగ, “సదేవసౌమ్యేదమగ్ర ఆసీత్” “ఏకమేవాద్వితీయం” “నేహనానా స్తికించన” “అతోన్యదార్తం” “అయమాత్మా బ్రహ్మ” “సత్యం జ్ఞానమనంతం బ్రహ్మ” “ఆత్మాచ బ్రహ్మ” “జీవోబ్రహ్మైవనా పరః” “బ్రహ్మవిదాపోత్తిపరం” “తత్త్వమసి” అను మొదలుగాగల

వాక్యములతో, పరమతాత్పర్యమును బోధించుచున్నది. ముముక్షువు సద్గురుముఖమున యీవాక్యార్థమును బాగుగ శ్రవణముచేసినతరువాత, వాక్యప్రమాణముతోడ “అహం” నేను అను తన అనుభవమును, “ఇదం, మమేదం” అను దృశ్యానుభవములను శ్రుతి యుక్త్యానుభవములతోడ బాగుగ విచారించి, శాస్త్రబోధతోడ సరిచూచుకొనవలయును. అప్పుడు తానుబాగుగచేసిన ఆత్మవిచారమువలన “అహం” నేను అను కొనబడుచున్నట్టి తాను అనగా “అహం” ప్రతీతి వాస్తవముగ నశించుట లేదనియు, “నేను” అనుతన అనుభవము, అవస్థాత్రయ త్రికాలాబాధితమగుచు, సత్యమై అఖండముగ నున్నదనియు తాను గ్రహించ గలుగును. కాని ప్రారబ్ధమును బట్టి, స్వశరీర సర్వదృశ్యములగు యీ ప్రపంచానుభవముల యందు సత్యత్వ బుద్ధితోచుచు, తనకు దృశ్య సక్తతాభిమానములతోడ, వాటియందు రాగద్వేషములతో సంసారబంధమును కలిగించుచునే యుండును. వ్యవహారమునకు ప్రారబ్ధముబలము. కాని యీ ప్రపంచ వ్యవహారము జీవునకు కల్పితము, మిథ్యా మాత్రము. మిథ్యయనగా వాస్తవమగు యొకవస్తువును, అదికాట్టి మరియొక వస్తువుగ భ్రాంతిచే భావించుట, లేక గ్రహించుట ఎట్లన, కనుచీకటిలో చూచిన త్రాడును భ్రాంతిచే పామనుకొనుటవంటిది. ఇచట యీ సర్పము వాస్తవముగ లేకున్నను, భయకంపాది దుఃఖములకు కారణమగుచున్నట్లే పరమార్థ వాస్తవమున, ఆత్మస్వరూపమగు, అద్వితీయ, అఖండ, సచ్చిదానందస్వరూపమందు యీ ఖండ ఖండ నానాత్వ దృశ్యమును భ్రాంతియుతుడై యనుభవించుచు జీవుడు సంసార దుఃఖము నొందుచున్నాడు. ఇదిభ్రాంతిచేతోచు సర్పములాగున, అవాస్తవమేగద కావలయును. జిజ్ఞాసువుశాస్త్ర బోధచే యీస్వశరీరదృశ్యానుభవములన్నియు, అవాస్తవమని తెలిసికొనినను, యెంత ప్రజ్ఞావ తుని నైనను ప్రారబ్ధముకొంతవరకు బంధించుచునే యుండును. ఈ ప్రారబ్ధము నిశ్శేషమగుటకు సుఖ దుఃఖ రూపకమగు తనప్రారబ్ధమెంతటి

దైనను, జగన్నిధ్యాత్వ నిశ్చయమును బాగుగనొంది, తనభోగములను సక్తతాభిమాన రహితుడై (అనగాఁజీణించిన రాగద్వేషాదులతోడ) వాటి యందవాస్తవబుద్ధితో ననుభవించుట యావశ్యకము.

కాని యిట్టిస్థిరబుద్ధితోఁగ, భోగముల నొందుటకు, పండిత ప్రకాండులకు గూడ, ప్రపంచానుభవములయందు సత్యత్వబుద్ధితో అహంకార మమకారవృత్తు లడ్డువచ్చుచునే యుండును. ఇదియే అధ్యాస. ఇదిజీవుని తేలికగ విడువదు. కావున యీ అధ్యాసను, నిర్మూలించుటకే శాస్త్రము, ముముక్షువునకు, శ్రవణ, మనన, నిదిధ్యసనములను ముఖ్య సాధనములుగ తెలుపుచున్నది. కాన ముముక్షువులకు శ్రవణానంతరము మనన, నిదిధ్యాసనాభ్యాసములత్యావశ్యకమని వేరుగజెప్పబనిలేదు. అయినను నిచట నొక రహస్యముగలదు. ఏదియనిన— యీ అధ్యాస కుడు తన అనుభవమునంతయును, లౌకికబుద్ధితోడ, అనగా వ్యవహార మందు సత్యత్వబుద్ధితో సరిచూచుకొనగూడదు. ఏలనన జీవునకు వ్యవహారమంతయు కాలాంతరమున నశించునట్టిది— తాత్కాలికము— అవాస్తవము— అనిత్యము. తానిప్పుడు కోరునది తననిత్య నిరతిశయ సుఖప్రాప్తి. అనిత్యమునుంచి, నిత్యమెట్లు ప్రాప్తమగును ? కాని వ్యవహారము అనిత్యము, అవాస్తవమైనను జీవునకు తన ప్రారబ్ధక్షయమునకు యీ వ్యవహార మొకసాధనము. ఇట్టి వ్యవహారము జ్ఞానపూర్వకముగ నుండవలయును. ఈ ప్రపంచ వ్యవహారమంతయు గిట్టు బంగారము వంటిది. దీర్ఘస్వప్న అనుభూతివంటిది. తాత్కాలిక సుఖానుభవము నిచ్చుచున్నను, యీ స్వశరీర సర్వప్రపంచానుభవములు స్వప్నస్త్రీ సంగమ, రంజనమువంటి అవాస్తవములు. ప్రపంచము రంజకముగా నున్నమాత్రమున వాస్తవమను బుద్ధినిొందగూడదు. ఈ ప్రపంచ మవాస్తవమను బుద్ధినిశ్చయముతోడ పొందునట్టి భోగములు, జిజ్ఞాసువునకు (అనగా జ్ఞానికి) భావిప్రతి బంధమును గలిగింపజాలవు. కావున బ్రహ్మధ్యాసకుడు తన వ్యవహార భోగములన్నిటిని వాటి యను

భూతియం దసత్యత్వబుద్ధితోడ, తన పరమార్థ స్వరూపమును మరువక అనుభవించుచుండట వివేకము ప్రథమమున శాస్త్ర ప్రమాణమునుబట్టి తనసత్య స్వరూపమగు, అవస్థాత్రయత్రికాలాబాధిత స్వప్రకాశపరిపూర్ణ చైతన్య దృష్టితోడ తన అనుభవములను లోకానభవములను విమర్శించి, విచారణచేసి, తత్త్వదృష్టితోడ సరిచూచుకొనుట అభ్యసించిన యడల, కాలక్రమమున యీ స్వశరీరసర్వ దృశ్యము యొక్క అనిత్య, అవాస్తవత్వములు బాగుగ స్ఫురించుచుండును అప్పుడు అభ్యాస పాటవమునుబట్టి “అహం” నేను యీ పరిచ్ఛిన్నోపాధినిగాదు— ఇది కల్పితము. నా వాస్తవ స్వరూపము— అపరిచ్ఛిన్న సంవిద్రూపము. ఇదియే అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపము. ఇదియే నా ఆత్మ. ఇట్టి ఆత్మ యందే నామరూపములు, స్వప్నదృశ్యములవలె కల్పింపబడినవి— అని తనకే స్ఫురించుచుండును అనగా బుద్ధి గోచరమగుచుండును. అప్పుడు స్వస్వరూప సుఖము గూడ తనకు గలుగుచుండును ఇట్టి నిఃసంకర స్వస్వరూపాను సన్ధాన విడిభ్యాసనాభ్యాసములన ప్రారబ్ధాంతమందు ముక్తి నొందును.

ఇట్లుగాక, అభ్యాసకుడు తనపరమార్థ స్వరూపమును మరచి, పరమార్థ సత్యమునువదలి, కేవలలోకికి దృష్టితోడ వ్యత్యాసభవ వివేచనలను గావించినయడల, స్వస్వరూపమందు, తను శ్రవణముగావించిన దానికి, అనుభవమునకు వ్యత్యాసముగోచరించుచు, యింతికాలమునుంచి అలవాటు పడిన అనాత్మానుభవముల మీదికే మనసు లాగుచుండును. ఇందుచే స్వస్వరూపమందు సంశయ విపర్యయ బుద్ధినశించక, జ్ఞానము ఆపాతమాత్రమున నుండును. శాస్త్ర పాండిత్యమున్నను, ముముక్షువునకు శాస్త్రీయ నిరంతర మనన ఆత్మానుసన్ధానాద్య భ్యాసపాటవము వలనగాని, స్వస్వరూపమందు ప్రీతినిశ్చయముకలిగి అనుభూతినొందుట దుర్లభము. కావున స్వస్వరూపమననానుసన్ధానాది అభ్యాసమావశ్యకము. ఈ అభ్యాసకాలమందు అభ్యాసముతోడ తత్త్వ బోధ

కములగు యోగ వాశిష్టాది గ్రంథములను, శ్రీ శంకర భగత్పాదుల ప్రకరణ గ్రంథములను, శ్రీ భగవద్గీత, పంచదశి, వైష్ణవ్యసిద్ధి మొదలగు గ్రంథరాజములను మననప్రక్రియతోడ ప్రతి రోజునకు కొంతకాలము గ్రంథబోధ హృద్గోచరమగునటుల పఠించుచుండుట, చిత్త మాలిన్యమును నిర్మూలించుటకు, స్వస్వరూపమందు ప్రీతినిశ్చయములకు, స్వస్వరూపాను సన్ధాన పాటవములకు— అత్యంతముగ సహకరించును. ఇందు యోగవాశిష్ఠము ప్రతినిత్యము మననప్రక్రియతోడ పఠించవలసిన గ్రంథరాజము. ఇది కేవల తత్త్వబోధ. మనన ప్రక్రియలతో అతివిపులముగను, మనోహరముగను, అనేక ఉపాఖ్యానములతోడ, జిజ్ఞాసువులకు మోక్షోపాయముగ అవతార పురుషుడు అగు శ్రీ రామచంద్రమూర్తి నుద్దేశించి, బ్రహ్మ మానసిక పుత్రుడును, జ్ఞాన సంప్రదాయమున అగ్రగణ్యుండునగు శ్రీ వసిష్ఠ మునీంద్రులచే చేయబడిన తత్త్వ గ్రంథరాజము. బాగుగ విమర్శించి చూచినయెడల శ్రీ భగవద్గీతకునిది విపులవ్యాఖ్యానము. జగన్మిథ్యాత్వ నిశ్చయముతో, స్వస్వరూపమందు ప్రీతినిశ్చయములతోడ ఆత్మానుసన్ధానాదులాచరించుచు తత్త్వమును బోధించునట్టి గ్రంథకాలక్షేపముచేయుచు, ప్రారబ్ధానుసరణమున సుఖదుఃఖ భోగానుభవములను ప్రారబ్ధక్షయము నకుగాను నొందుచుండుటయే పరమసుఖ ప్రాప్తికి సాధనము.

వాశి, ని, ప్ర, 68 సర్గ, శ్లో॥ 31, 32, పే 932.

శ్లో॥ తుర్యస్థఏవ సకలామల శాన్తివృత్తి.

జీవత్మపి, వ్యవహరన్నిపుణం సమన్తాత్ ।

నిత్యంసదేహ ఉతవాపి, విదేహఏవ,

బ్రహ్మన్నభోభవత ఏవకిలాస్తి సాధో ॥

శ్లో॥ ఓ మిత్యుదస్తభవవాసనమేకమాస్తే,

సత్త్వంన చాహమపి నాన్యదిహో స్తిసత్యమ్ ।

సర్వంచ విద్యత ఇతీహ కిలా న్తరాభం,
జ్ఞస్తిష్ఠ చిద్గగన కోశకలై క నిష్ఠః ॥

శ్లో॥ యదేవహిచిదాకాశం, తదేవమననంస్మృతమ్ ।
యదేవహిచిదాకాశం, తదేవపరమంపదమ్ ॥

శ్లో॥ ననిరోధోనచోత్పత్తిః, నబద్ధోనచ సాధకః ।
నముముక్షుర్నవైముక్తః, ఇత్యేషాపరమార్థతా ॥

వాకి, పే, 437, తత్త్వ శాస్త్రవిచారము నెట్టివారుచేయుదురు ?

శ్లో॥ లోకేప్రబుధ్య మానానాం, భూతానామాత్మ సిద్ధయే ।
విహరన్తీహ శాస్త్రాణి, కల్పితాన్య దితాత్మభిః ॥

శ్లో॥ సంప్రబుద్ధాశయాయేతు, దుష్కృతీనాం పరిక్షయే ।
తేషాంశాస్త్ర విచారేషు, నిర్మలాభీః ప్రవర్తతే ॥

శ్లో॥ విలీయతే మనోమోహః, సచ్చాస్త్రస్య విచారణాత్ ।
నభో విహరణాద్భానోః, శార్వరంతిమిరంయథా ॥

శ్లో॥ అఖండ మండలాకారం, వ్యాప్తం యేనచరాచరమ్ ।
స్వాత్మాభిన్నం స్వప్రకాశం, తద్బ్రహ్మస్మిపరంపదమ్ ॥

పరమేశ్వరుడు శ్రీ వసిష్ఠ భగవానులకుజేసిన ఆత్మబోధ

ఒకానొక సమయమున, పరమేశ్వరుడు శ్రీవశిష్ఠ భగవానులకు ప్రసన్నుడై ఆత్మయే దేవదేవుడని ఉపదేశించిన ఆత్మతత్త్వబోధ వాక్యములను కొన్నిటిని తాత్పర్యాద్ధిసహితముగ నిచట నుదాహరించు చున్నాడను జిజ్ఞాసువుల బోధకు కరతలామలకముగ సహకరించునని నా ఆశయము.

శ్లో॥ శృణు బ్రహ్మ విదాంశ్రేష్ఠ దేవార్చనమనుత్తమమ్ ।
వదామి ముచ్యతేయేన కృతేన సకృదేవహి ॥ 1

ఈశ్వరుడు — బ్రహ్మవేత్తలలో శ్రేష్ఠుడవిగు ఓవశిష్ఠము సీంద్రా ! దేనిని ఒక్కపర్యాయ మాచరించినంతనే జీవుడు ముక్తు డగునో అట్టి సర్వోత్తమమగు దేవార్చనమును చెప్పుచున్నాను వినుము—

శ్లో॥ అకృత్రిమమనాద్యస్తం దేవసందేవ ఉచ్యతే ।
ఆకారాది పరిచ్ఛిన్నే మితేవస్తుని తత్కుతః ।
అకృత్రిమ మనాద్యస్తం దేవసం చిచ్ఛివంవిదుః ॥ 2

అకృత్రిమము, అనాద్యస్తమును, నిరతిశయా నస్తమునగు చైతన్యమే దేవుడని చెప్పబడును. ఆకారాదులచే (దేశకాలవస్తువులచే) పరిచ్ఛిన్నమైనట్టి పరిమిత వస్తువునందు దేవత్వమెచట ? కావున అకృత్రిమమై ఆద్యంతరహితమై శివ (మంగళ) స్వరూపమై ప్రకాశ రూపమైనట్టి చిద్వస్తువేదేవుడని తత్త్వజ్ఞులు చెప్పుదురు.

శ్లో॥ తదేవదేవశబ్దేన కథ్యతే తత్ప్రపూజయేత్ ।

తదేవా స్తియతః సర్వం సత్తాసత్తాత్మ రూపధృక్ ॥ 3

ఆ చిదాత్మయే 'దేవు'డను పదముచే చెప్పబడుచున్నది. అద్దానినే లెస్సగ పూజింపవలయును. ఏకారణముచే జగజ్జీవ, తత్సంసార రూప మంతయును ఆఆత్మస త్తచేతనే స త్తగలదియగుచున్నదో, స్వతఃకాదో, ఆ కారణముచే ఆ చిదాత్మయే యథార్థముగ కలదు. తదితరములేదు.

శ్లో॥ అజ్ఞాతశివత త్వానామాకారాద్యర్చనం కృతమ్ ।

యోజనాధ్వన్యశ త్తస్య క్రోశాధ్వా పరికల్పితే ॥ 4

శివ (మంగళ) రూపమగు ఆత్మతత్త్వము నెరుగని వానికొరకు విష్ణ్వాద్యాకారములయొక్క పూజావిధానము విధింపబడినది. యోజనము (8 మైళ్ళు) దూరమునడువలేనివారికి క్రోశేడు (2 మైళ్ళు) దూరపు ప్రయాణము విధింపబడుచున్నదిగదా ?

శ్లో॥ అకృత్రిమమనాద్యంతం, ఫలమానన్ద ఆత్మనః ।

బోధఃసామ్యం శమఇతి పుష్పాణ్యగ్ర్యాణితత్రచ ।

శివం చిన్మాత్ర మమలం పూజ్యం పూజావిదోవిదుః॥ 5

ఆత్మను పూజించుటవలన అకృత్రిమమైనట్టియు, ఆద్యంతరహిత మైనట్టియు ఆత్మానందము లభించుచున్నది. జ్ఞానము, సర్వత్రసమ (ఆత్మా పమ్య) దర్శనము, శమము— అనువివి ఆ ఆత్మపూజయందు ఉత్తమ పుష్పములనియు, నిర్మలమై శివ (మంగళ) రూపమైనట్టి చిన్మాత్ర ఆత్మ అందు పూజింపబడు దైవమనియు పూజావిషయ మెరిగిన పెద్దలు చెప్పుదురు.

శ్లో॥ శమబోధాదిభిః పుష్పైర్దేవ ఆత్మాయదర్శితే ।

తత్తుదేవార్చనం విధినాకారార్చన మర్చనమ్ ॥ 6

ఓమునీంద్రా ! శమ. జ్ఞానాదులగు పుష్పములచే అత్మదేవుడు పూజింపబడుట యేదికలదో అదియే దేవార్చనమని యెరుఁగుము. అంతే కాని ఆకార అర్చనము పరిపూర్ణ అర్చనము కానేరదు.

శ్లో॥ ఆత్మైవదేవోభగవాణ్భవః పరమకారణమ్ ।

జ్ఞానార్చనేన నిరతం పూజనీయః ససర్వదా ॥ 7

పరమకారణుడై, శివస్వరూపుడై నట్టి భగవంతుడగు అత్మయే దేవుడు. జ్ఞానమను అర్చనచే అతనిని నిరంతరము పూజింపవలయును

శ్లో॥ త్వమేతచ్ఛేత నాకాశమాత్మానం జీవమవ్యయమ్ ।

స్వభావం విద్ధిసత్వస్యః పూజ్యః, పూజాత్మపూజనమ్॥ 8

మునీంద్రా ! నీవుజీవుని అకృత్రిమ, అవ్యయ, చిదాకాశరూప అత్మగనే యెఱుఁగుము. ఆ అత్మయే పూజింపదగినదికాని ఇతరమగు అనాత్మరూపమెద్దియునుగాదు. అత్మపూజనమే ముఖ్య పూజనము, అన్యముకాదు.

శ్లో॥ చిద్యోమైవకిలాస్తీహ పారావారవివర్జితమ్ ।

సర్వత్రా సంభవచ్ఛేత్యం, యత్కల్పాంతేఽవశిష్యతే॥ 9

ఓ మునీంద్రా ! ఇట విషయ రహితమై, పారావారవివర్జిత (అనంత) మైనట్టి చిదాకాశమే సర్వత్ర కలదు. ఏలయనగా, సర్వదృశ్య ములయించి పోవునట్టి కల్పాంతమందును అదియే శేషించు చున్నది. (ప్రళయము నలయించిపోవుటఁబట్టి దృశ్యమునకు స్వతః సత్తత్వేదని నిశ్చితమైనందున సర్వకాలములందును చిదాకాశమే వెలయుచున్నదని భావము.)

శ్లో॥ యథాస్వప్నపురేచితం వర్జయిత్వే తరత్కర్వచిత్ ।

సకించిత్సంభవత్యేవం జాగ్రత్త్యేవం మహా చితః॥ 10

స్వస్మి పురమున చిదాకాశముతప్ప అన్యమెద్దియును ఒకింతై నను ఎచటను సంభవించనట్లు, ఈ జాగ్రత్తునందును మహాచైతన్యమునకు (ఆత్మకు) అన్యముగ ఏదియును సంభవింపదు.

శ్లో॥ సఏవదేవః కథితోయః పరః పరమార్థతః ।

యస్తస్వంసోఽహమ శేషంవా జగదేవచయోఽఖిలః॥ 11

జ్ఞానముచేపూజంప దగిన వాడని నేను పూర్వము చెప్పిన ఆ దేవుడు ఈ చిదాకాశమే యగును. ఈ చిదాకాశ రూప దేవుడే పరమార్థముగ సర్వోత్తముడై వెలయుచున్నాడు. ఆతడే నీవు ; ఆతడే నేను ; ఆతడే వాడు ; ఆతడే ఈ సమస్తజగత్తున్ను.

శ్లో॥ ఏ వంసర్వ మిదం విశ్వం, పరమాత్మైవ కేవలమ్ ।

బ్రహ్మైవ పరమాకాశమేష దేవః పరః స్మృతః॥ 12

ఈ ప్రకారముగ ఈ విశ్వమంతయును కేవలము పరమాత్మయే, బ్రహ్మమే, చిదాకాశమే, ఈ చిదాకాశరూప ఆత్మయే సర్వోత్తమ దేవుడని చెప్పబడెను.

శ్లో॥ అకృత్రిమ మనాద్యంత మద్వితీయమఖణితమ్ ।

అబహిః సాధనా సాధ్యం సుఖంతస్మాదవాప్యతే ॥ 13

ఆ ఆత్మ అకృత్రిమమైనది. ఆ ద్యంత రహితమైనది. అద్వితీయమైనది. అఖణ్డమైనది. బాహ్య (ధనాది) సాధనములచే సాధింపరానిది. కాబట్టి (స్వాత్మయే యగుటచే) సులభముగ పొందబడుచున్నది.

శ్లో॥ పుష్ప ధూపార్చనం బ్రహ్మన్కల్పితం బాలబుద్ధిషు ।

యత్స్యాద్భవా దృశాం యోగ్య మర్చనం

తద్వ దామ్యహమ్ ॥ 14

మహాత్మా : పుష్ప ధూపాదులతో గూడిన అర్చన బాబరవలె అల్పబుద్ధిగల వారి కొరకు కల్పింపబడినది. ఇక నీ వంటి వివేక వంతులకు తగిన అర్చన యేదియో తెలిపెదను వినుము.

శ్లో॥ అస్మదాదిస్త్వస్సౌకశ్చిద్దేవో మతి మతాంవర ।

దేవప్రి భువనాధారః పరమాత్మైవ నేతరత్ ॥ 15

బుద్ధిమంతులలో శ్రేష్ఠుడవగు ఓమునీంద్రా ! మావంటి వారలకు గూడ కారణుడైన ఒకానొక దేవుడు కలడు. ఆతడు ముల్లోకములకును ఆధారభూతుడైన పరమాత్మయే కాని మరియొకడు కాడు.

శ్లో॥ శివఃసర్వపదాతీతః సర్వసంకల్పనాతిగః ।

దిక్కాలాద్య సవచ్చిన్నః సర్వారమ్భ ప్రకాశకృత్ ।

చిన్మాత్రమూర్తి రమలోదేవ ఇత్యుచ్యతేమునే॥

ఓమునీంద్రా ! శివ (మంగళ) స్వరూపుడును, బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ్వరాది సర్వపదములకు అతీతుడును, సమస్త మనోవృత్తులకు ఆవలనున్నవాడును, దేశకాల వస్తువులచే పరిచ్ఛిన్నుడు కానివాడును, సమస్త కార్యములను ప్రకాశింపజేయవాడును, నిర్మలుడునగు చిన్మాత్రమూర్తి (ఆత్మ) యే దేవుడని చెప్పబడును.

శ్లో॥ బ్రహ్మన్నద సతోర్మధ్యం తదేతద్దేవ ఉచ్యతే ।

పరమాత్మ పరాభిఖ్యం తత్సదో మిత్యుదాహృతమ్॥ 17

మహాత్మా : స్థూల, సూక్ష్మ పదార్థములందును, వర్తమాన, తదన్య కాలములందును వ్యాపించి యున్నదియు, సర్వప్రకాశమైనదియు, పరమాత్మ యనబడునదియునగు బ్రహ్మమే దేవుడని చెప్పబడును. ఆ సద్రూపుడుగు దేవుడు 'ఓమ్' అనుపదముచే వేదములందు చెప్పబడెను.

శ్లో॥ యచ్చిత్తత్త్వ మరున్ధత్యా యచ్చిత్తత్త్వం తవానమ ।
 యచ్చిత్తత్త్వంచ పార్వత్యా యచ్చిత్తత్త్వం గణేషుచ ।
 చిత్తత్త్వం యన్మమేదంచ చిత్తత్త్వం యజ్జగత్తయే ।
 తద్దేవఇతి తత్త్వజ్ఞా విదురుత్తమ బుద్ధయః ॥ 18

పాపరహితుడవగు ఓ మునీంద్రా ! అరుంధతియొక్క చిదాత్మ
 యేది కలదో, నీ యొక్క చిదాత్మ ఏదికలదో, పార్వతియొక్క చిదాత్మ
 యేదికలదో, గణములయొక్క చిదాత్మ యేదికలదో, నా యొక్క
 చిదాత్మ యేదికలదో, ముల్లోకముల యొక్క చిదాత్మ యేదికలదో
 అదియే దేవుడని మహాధీమంతులగు తత్త్వజ్ఞులు నుడివిరి.

శ్లో॥ ననదూరేస్థితో బ్రహ్మన్న దుష్ప్రాపః సకస్యచిత్ ।
 సంస్థితః స సదాదేహే సర్వత్రైవచభేతథా ॥ 19

మహాత్మా ! ఆ సద్రూప ఆత్మదేవుడు దూరమున లేడు. అత
 డెవడికిని పొందుటకు కష్టసాధ్యమైనవాడును కాడు. అతడు సదా
 దేహమందు విరాజిల్లుచున్నాడు. మరియు ఆకాశమందు సర్వత్ర కూడ
 వెలియుచున్నాడు.

శ్లో॥ సోఽస్యాం విచిత్రచేష్టాయాం ప్రకాశిన్యాంచ తద్వశాత్ ।
 తత్స్వరూప నిబద్ధాయాం పుర్యామాస్తే మునీశ్వర ॥ 20

ఓ మునీశ్వరా ! విచిత్రచేష్టలతో గూడినదియు, ఆత్మదేవుని
 వలన ప్రకాశించుచున్నదియు మరియు అతని స్వరూపమువలన నిలబడి
 యున్నదియు సగు ఈ శరీరమను నగరమున ఆ ఆత్మదేవుడు నివశించు
 చున్నాడు.

శ్లో॥ శరీరావసథాయాంచ చలాయాం తత్రప్రసాదతః ।
 సోఽస్యాం గహనకోశాయాం హృద్గుహాయాం
 గుహేశ్వరః ॥ 21

అతడు తన అనుగ్రహముచే కదలునట్టి శరీరమును పంచకోశ సమన్వితమగు బుద్ధి గుహాయందు గుహేశ్వరుడై వెలయుచున్నాడు.

శ్లో॥ సవీషచిన్మయః సూక్ష్మః సర్వవ్యాపీ నిరంజనః ।

ఇమంభాస్వర మాభాసం కరోతి నకరోతిచ ॥ 22

చిన్మయుడును, సూక్ష్మరూపుడును, సర్వవ్యాపియు, నిరంజనుడు (దోష రహితుడు) నగు ఆ ఆత్మ దేవుడే ఈ ప్రకాశ మానమగు జగదాభాసము నంతను (అరోప దృష్టిచే) గావించుచున్నాడు (అపవాద దృష్టిచే) గావించుటయు లేదు.

శ్లో॥ స ఏవ హిపుమాన్కోపాద్యథేహాన్య ఇవక్షణాత్ ।

భవత్వేవం వికల్పాఙ్గా చిత్స్వరూపాన్య తాంగతా ॥ 23

ఒకే మనుజుడు కోపము తన్నావహించినప్పుడు అన్యుడగు రాక్షసునివలె నెట్లగునో, అట్లే చిత్స్వరూపమున్న అజ్ఞానదళయందు సంకల్పదులతో గూడియుండునపుడు అన్య (జీవ) రూపమును బొందిన దానివలె నుండును.

శ్లో॥ స్వసంకల్పోప యాతాసు భీతాసంభ్రమ దృష్టిసు ।

పలాయతే వాప్యన్యాసు వేతాలేష్వివ బాలికా ॥ 24

అజ్ఞానదళయందు చైతన్యము తన సంకల్పముచేతనే రచింపబడు భ్రమ దృష్టులచే తానే భయముజెందినదై, భేతాళముల మధ్య నుండి బాలికవలె పరిగెత్తుచున్నది.

శ్లో॥ బాల్యే వివశసర్వార్థా యౌవనే చిన్తయాఽఽవృతా ।

వార్ధకేఽన్యతి దుఃఖార్తామృతాకర్మ వశీకృతా ॥ 25

ఆ అజ్ఞచైతన్యము బాల్యకాలమున ఏ భోగములును అనుభవించ

లేక యుండును. యౌవనకాలమున విషయ, ధనాదుల చింతతో గూడు
కొని, వానివలన వివేక భూస్యమై వర్ధిల్లును. వార్ధక్యమున మహాదుఃఖ
ముచే పీడింపబడును. మరణించిన పిదప కర్మకు వశమై తత్కర్మాను
సారము ఆ యా యోనులందు జన్మించుచుండును.

శ్లో॥ జాయతే స్వర్ణనగరే నాగీ పాతాలకోటరే,
అసురీదైత్య వివరే నరశ్రీ వసుధాతలే ।
విద్యాధరీ దైవగిరౌ వ్యావీచ వనగర్తకే,
లతాతరౌ ఖగీ నీడే వీరుత్సానౌ వనేమృగీ ॥ 28

మరణానంతరము ఆ అజ్ఞచైతన్యము కర్మానుసారము స్వర్గ
నగరమున దేవతాశ్రీగనో, పాతాళమందు నాగవనితగనో, అసురలోక
మున అసుర శ్రీగనో, భూమిపై మనుష్య శ్రీగనో, సుమేరు పర్వత
మున విద్యాధరిగనో, అరణ్యమున సర్పముగనో, వృక్షమున లతగనో,
గూటియందు పక్షిగనో, పర్వత శిఖరమున తీగెల పొదగనో, అరణ్య
మున లేడిగనో జన్మించుచున్నది.

శ్లో॥ ప్రతిభాసత ఏవాత్మ న్యసత్స్వప్న ఇవాతతః ।
మనాగపి నసత్యాత్మ మృగతృష్ణామ్న వత్థితమ్ ॥ 27

ఈ శరీరాది జగత్తు అసద్రూపమే యగుచు విశాల స్వప్నము
వలె ఆత్మయందు ప్రతిభాసించుచున్నది. ఇది మృగతృష్ణా జలమువలె
వర్తించుచు ఒకింతైనను సత్యముకాకయే యున్నది.

శ్లో॥ యస్మాదుదేతి కలనాకుల దృశ్యజాలం,
యత్తత్రచ స్థితపదిత్యనుభూత ముచ్చైః ।
యస్మాన్మనో విపరివర్తతి దేహదృష్ట్యా,
సర్వం తు తత్పరమవస్త్వీతి విద్ధివిశ్వమ్ ॥ 28

ఓ మునీంద్రా ! ఏ కారణముచే వివిధ కల్పనామయమైనట్టి ఈ దృశ్య సమూహమంతయు పరమ వస్తువగు చిదాత్మయం దుదయించుచున్నదో, ఏ కారణముచే నయ్యది అందు స్థితిగలిగియున్న దానివలె బాగుగ అనుభూతమగుచున్నదో, మరియు ఏ కారణముచే నది తుదకు అందు లయమగుచున్నదో, ఏ కారణముచే మనస్సు అద్దాని సత్తను బొందినదై దేహాకారములతో పరిభ్రమించుచున్నదో, ఆ కారణముచే ఈ విశ్వమంతయును ఆ పరమవస్తువగు చిదాత్మరూప బ్రహ్మమే యని యెఱుఁగుము.

శ్లో॥ యథాజాతానిజాతాని చాన్యాన్యన్యాని కాలతః ।

వృక్షతప్పణ్ణాని శీర్యన్తే శరీరాణి తథాన్మణామ్ ॥ 29

చెట్లు ఆకులు క్రొత్తక్రొత్తవి పుట్టుచు కాలక్రమమున ఎండి నశించుపోవునట్లు, జీవులకున్న శరీరములు మరల మరల ఉత్పన్నములై నశించిపోవుచున్నవి.

శ్లో॥ వస్తుబోధోఽత్ర సంధత్తే తత్రాలం వాగ్వికల్పనైః ।

వ్యవచ్ఛేదాది దుశ్చేద్యం వచోవాచ్యాత్కిల ద్విజః ॥ 30

ఓ బ్రాహ్మణోత్తమా ! ఈ ప్రపంచమునందలి సమస్త పదార్థముల యొక్క పరస్పర భేదమును తత్త్వజ్ఞాన మొక్కటియే ఏకత్వమును పొందింపగలదు. ఇవిషయమున ఇతర వాగ్వికల్పనల వలన ఏ ప్రయోజనమున్ను లేదు. ఏలయనగా, అజ్ఞానము తొలగనపుడు ఎన్ని వాగ్వికల్పనలచే నైనను ప్రత్యక్ష భ్రమ సిద్ధమగు ద్వైతము ఛేదింప నలవికానిదై యుండును.

శ్లో॥ మహావిద్యోపనయనా చిద్భవత్యభిధా సతీ ।

సా జీవత్వేన బాహ్యాత్వం తదా ద్విన్ద్వివపశ్యతి ॥ 31

ఆ చైతన్యము మహా అవిద్యయను విచిత్ర వర్ణరంజిత నేత్రము

కలది యెపుడగునో, అపుడు జీవుడు అని చెప్పబడుచు, దోషయుక్త నేత్రుడు రెండు చంద్రులను గాంచు విధమున బాహ్యాజీవ జగద్రూపము లను వీక్షించుచున్నది.

శ్లో॥ సంకల్పా నిలనిర్దూతం భ్రాంతం పర్ణతృణాంశవత్ ।

భూతాకాశే చిదాత్మాన మవలమ్బ్య విలోకయ ॥ 32

సంకల్పమును వాయువుచే ఎగురగొట్టబడి పర్ణతృణలేశమువలె హృదయాకాశమున పరిభ్రమించుచున్నట్టి చిదాత్మను పట్టుకొని అద్దానిని వీక్షింపుము.

శ్లో॥ సంకల్పమాత్రమే వేదం జగన్విత్థ్యా సముత్థితమ్ ।

అసంకల్పన మాత్రేణ బ్రహ్మన్కావ్యపి విలీయతే ॥ 33

మహాత్మా : ఈ జగత్తంతయు సంకల్పమాత్రమే యగుచు మిథ్యారూపమున జనించినదై యున్నది. అయ్యది అసంకల్పన మాత్ర ముచే ఎవటనో విసీలమై పోవుచున్నది.

శ్లో॥ ప్రభురస్మితి విస్మృత్య తావచ్ఛోచతి భూమిపః ।

భూమి పోఽస్మితి సంజాతా యావన్నాస్య హృదిస్మృతిః ॥

రాజగువాడు తాను రాజును భావమును మరచి, నేను రాజును అనుస్మృతిని తిరిగి హృదయమున కలిగియుండనంతవరకును దుఃఖించు చునే యుండును. (అట్లే జీవుడును ఆత్మస్మృతి బడయువరకు శోకించు చుండును).

శ్లో॥ మనసా మనసిచ్చిన్నే న్నేన్ద్రియావయవాత్మని,

సత్యాలోకాజ్జగజ్జాలే ప్రచ్ఛన్నే విలయంగతే ।

సమస్త సామాన్యవతీ భవతీర్ణ భవార్ణవా,

అపునర్భ వసౌమస్త పదపాణ్డీత్య పీవరీ

పరమాసాద్య విశ్రాంతా విశ్రాంతా వితతేపదే ॥

తన ఇన్ద్రియ, అవయవ రూపమగు మనస్సుచే మనస్సు చేదీంప బడ, సత్యము (ఆత్మ) యొక్క సాక్షాత్కారముచే దృశ్య జగత్సమూహము విలయమొంద, జీవుడు సత్తా సామాన్యరూపమునుబొంది జీవిత దళయందే సంసార సముద్రమును దాటినవాడై, పునర్జన్మ లేనివాడై సుషుప్త స్థానమందలి నిరతిశయానందముతో గూడి వర్ధిల్లు ఉత్తమ పదమును బొందినవాడై, అట్టి విశాలమగు ఆత్మపదమున విశ్రమించును.

శ్లో॥ సమస్తం సుశివం శాస్త్రమతీతం వాగ్విలాసతః ।

ఓమిత్యస్యచ తన్మాత్రా తుర్యాసా పరమా గతిః ॥ 36

ఇదంతయును వాక్కున కతీతమగు శాంత, శివ స్వరూపము. ప్రణవము యొక్క తురీయ మాత్రయగు బ్రహ్మమే జనులకు పరమ గతియై యున్నది.

శ్లో॥ మునే మనన మాహూయ స్వసత్తైవాశుమీయతామ్ ।

త్వమర్థ్యం మాహరానర్థం పవనః స్పన్దతామివ ॥ 37

ఓ మునీశ్వరా ! నీవు మొట్టమొదట విచారణయందు ప్రవేశించిన వాడవై, నీ యొక్క ప్రత్యగాత్మ సత్తనే శీఘ్రముగ ప్రమాణముల ద్వారా నిశ్చయించి తెలిసికొనుము. వాయువు నిశ్చలమైయున్నను చలించి ధూళ్యాది యుక్తమగులాగున నీవు ఆ ప్రత్యగాత్మయందు బహిర్ముఖత్వ సంపాదనము ద్వారా సర్వానర్థమూలమగు దృశ్యత్వమును గ్రహింపకుము.

శ్లో॥ సంవేదనాత్మకతయా గతయా సర్వగోచరమ్,

నతస్యాహ్వన మన్తాది కించిదేవోప యుజ్యతే,

నిత్యాహూతః ససర్వస్థో లభ్యతే సర్వతః స్వచిత్ ॥ 38

ఆ ఆత్మ దేవుడు జ్ఞానమాత్ర స్వరూపుడగుటచేతను, సర్వత్ర

వ్యాపించి యుండుటచేతను, ఆహ్వానాదు లాతని విషయమున ఒకింతై నను ఉపయోగవంతములు గావు. అతడు నీత్యము ఆహ్వానింపబడియే యున్నాడు. సర్వత్ర వెలయుచున్నాడు. సర్వత్ర లభించుచున్నాడు. సర్వులకును స్వకీయ చిద్రూపమున చెన్నొందుచున్నాడు.

శ్లో॥ ఆద్యం పూజ్యం నమస్కార్యం స్తుత్యమర్హ్యం

సురేశ్వరమ్ ।

ఏవం తం విద్ధి వేద్యానాం సీమాంతం మహతామపి॥ 39

మునీంద్రా : దేవేశ్వరుడగు ఈ ఆత్మ దేవుడే అది స్వరూపు డనియు, పూజింపదగిన వాడనియు, నమస్కరింపదగిన వాడనియు, స్తోత్రముచేయదగిన వాడనియు, ఎఱుగదగిన గొప్పవాని యన్నింటి లోను మిగుల గొప్పయనియు నీవు తెలిసికొనుము.

శ్లో॥ ఏతమాత్మానమాలోక్య జరాశోకభయాపహమ్ ।

సంభృష్ట బీజవజ్జన్తుర్న భూయః పరిరోహతి ॥ 40

వార్ధక్య, శోక, భయములను పోగొట్టునట్టి ఈ ఆత్మను సంద ర్శించినచో, వేయించబడిన విత్తనమువలె జీవుడు మరల ఎన్నిటికిని సంసారమున జన్మింపనేరడు.

శ్లో॥ యస్మిన్సర్వం యతఃసర్వం యఃసర్వం సర్వతశ్చయః ।

యశ్చ సర్వమయో నిత్యం తస్మై సర్వాత్మానే నమః ॥

దేనియందు సమస్తముగలదో, దేనినుండి సమస్తము ఆవిర్భ వించుచున్నదో, ఏది సమస్తము అయియున్నదో, ఏది అంతటను వ్యాపించియున్నదో, ఏది సర్వమయమై యొప్పుచున్నదో అట్టి సర్వ రూపమగు ఆత్మకు సదా నా సమస్కారము.

స్వస్వరూపాను సన్ధానము

“అహం” నేను వాస్తవమున, ఈ దేహాది సంఘాతములో నేదియును గాదు. మరి నా వాస్తవస్వరూపమేది యనిన, ఏది సత్యజ్ఞానానంతమో, ఏది ప్రజ్ఞాన ఘనమో ఏది అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపమో, ఏది సర్వార్థిష్ఠానమో, ఏది జగత్పరమ కారణమో, ఏది స్వప్రకాశసర్వ దీపాక్షి భూతమో, ఏది స్వప్రకాశ అవినాశ నిత్య నిర్వికార అఖండ పరిపూర్ణానంద స్వరూపమో, ఏది సర్వజీవులకును “అహం” నేను యను ప్రతీతితోడ అవినాశిగా అనుభవమిచ్చు చున్నదో, ఏ అనుభవము అనగా జ్ఞానము లేని యడల యీ జగదనుభవము సాధ్యము గాదో, అట్టి స్వాత్మాభిన్న స్వప్రకాశ, నిత్య నిర్వికార, నిరవయవ, అద్వితీయ, అసంగ పరిపూర్ణానంద అఖండ చైతన్య స్వరూపుడను నేను. ఈ నేనే పరమాత్మ ప్రత్యగాత్మ స్వరూపుడను. ఈ జీవత్వము నాయందు మాయాకల్పితము. నేను వాస్తవమున నిత్యకుద్ధ బుద్ధ ముక్తుడను.

శ్లో॥ అహమిత్యేవ బద్ధాయ, నాహమిత్యేవ ముక్తయే ।
ఏతావన్మాత్రకేబద్ధే, స్వామిత్యేకి మశ క్తతా ॥

శ్లో॥ మమేదమితి బద్ధాయ, నాహమిత్యేవముక్తయే ।
ఏ తన్మాత్రకేవస్తున్య త్మాయ త్తే కిమజ్ఞతా ॥

శ్లో॥ శోకేష్వాపత్సు ఘోరేషు సంకపేష్వ వచేషుచ ।
యథా ప్రాప్తేషుసర్వేషు, ఖర్వే షున్నతి మత్సుచ ॥

శ్లో॥ యథా క్రమం యథా దేశం కురుదుఃఖ మదుఃఖితః ।
బాష్పక్రం దాది పర్యంతం, ద్వంద్వ యుక్త సుఖానిచ॥

వాశి, పే 1121, 1122 వగైరా—

శ్లో॥ క్రమాగతేష్వ భిన్నోఽర్థం, బక వచ్చిస్తయార్జయః ।
అర్థోపార్జన కార్యేషు, వాసనా క్రాంత మూఢవత్ ॥

శ్లో॥ అంతర్ముఖ తయానిత్యం, కార్యమాహరతాం బహిః ।
జీవతా మపి నోదేతి, వాసనా కృష్ట దానివ ॥

శ్లో॥ అస్తర్వృత్తివిహీనేన, బహిర్వృత్తి మతేనచ ।
సుప్త ప్రబుద్ధ ప్రాయేణ, కార్య మాచరతేజసా ॥

శ్లో॥ జీవతోఽప్యపశాన్తస్య, వ్యవహార వతోఽపిచ ।
శవవద్య దవస్థానం, తదాహూః పరమంపదమ్ ॥

వాశి, పే, 1070.

శ్లో॥ రస భావన మంతస్థే, మాలంభవతుకర్మసు ।
దారు యన్త్ర మయన్యేవ, పరార్థ మివకుర్వతః ॥

శ్లో॥ నీరసాయే వసన్సుప్తే, సమస్తే నిర్వియ సంవిదః ।
ఆకార మాత్ర సంలక్ష్య, హేమన్తర్కౌ లతాశివ ॥

శ్లో॥ బహునాత్ర కిముక్తేన, సంక్షేపాదిద ముచ్యతే ।
సంకల్పనం మనోబద్ధ, స్తవభావే విముక్తతా ॥

వాశి, పే, 1114.

శ్లో॥ యత్సుఖందుఃఖమే వాహూః, క్షణ నాశాను భూతిభిః ।
అకృత్రిమ మనాద్యస్తం, యత్సుఖం తత్సుఖం విదుః ॥

శ్లో॥ అధిష్ఠానే పరిజ్ఞాతే, సచ్చిదానంద లక్షణే ।
అహం మమఇతి భ్రాంతి, స్వప్నవత్పరి లీయతే ॥

(స్వవిరచితమ్)

శ్లో॥ ఏ కంచినాత్రమే వాహం, నశరీరా దయోమమ ।
ఇతి సత్యను సన్ధానే, క్వజన్మ మరణాదయః ॥

శ్లో॥ చిదాకాశ మహం స్వ చ్చ, మనుభూతి రితిస్ఫుటా ।
యస్యాస్త మాగ తామూఢం, తంజీవంతం శవం విదుః ॥

శ్లో॥ బలం బుద్ధిశ్చ తేజశ్చ, దేహోఽహమితి భావనాత్ ।
నశ్యత్య దేత్యేత దేవ, చిదేవాహ మితిస్థితేః ॥

శ్లో॥ చిదాకాశ మహం శుద్ధం, కేమే మరణ జన్మనీ ।
ఏ వంస్థితేస్యః కింనిష్ఠా, లోభమోహ మదాదయః ॥

యోగమును గురించి, వాళి, పే 802

యోగమనగా సంసార దుఃఖము నుంచి ఆత్మంతిక తరణోపాయము. ఇది రెండు విధములు. 1, ప్రాణనిరోధము, 2, ఆత్మజ్ఞానము. శ్రీరామచంద్రమూర్తి యీ రెంటిలో ఏది సులభము, ఏది తిరిగి యెన్నటికినీ సంసార దుఃఖమును రాకుండ, అనగా శాశ్వతముగనశింప జేయునది యని ప్రశ్నించెను. దానికి శ్రీ వశిష్ఠులవారు, ఆత్మజ్ఞాననిశ్చయమే, సుసాధ్యమని నీ క్రింది శ్లోకము వలన సమాధానము చెప్పిరి.

బృహద్వాసిష్ఠము, పేజీ, 829 to 840.

శ్లో॥ అసాధ్యః కస్య చిద్యోగః, కస్య చిత్జ్ఞాన నిశ్చయః ।
మమత్వ భిమతః సాధో, సుసాధ్యో జ్ఞాన నిశ్చయః ॥

ఆత్మ రసాయనమాల

ముకుందమాల :

శ్లో॥ ఇదం శరీరం పరిణామ పేశలం, పతత్య జగ్రం
శతస్థి జర్జరమ్ ।

కిమాషధైః క్లిశ్యసి మాధదుర్మతే, నిరామయం
కృష్ణ రసాయనంపిబ ॥

“నిరామయం ఆత్మరసాయనంపిబ” “రసోవై సః” రస ఏవ
అయనం = ఆత్మ రసాయనం, పిబ = బ్రహ్మాత్మనా సంస్థితి మను భవ.

శ్లో॥ నిత్యా నిత్య వివేకాది, యుక్త స్పృహ ముక్తితః ।
విశద్ధ చిత్తో జీవ, త్వం పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 1

శ్లో॥ యదజ్ఞానా జగదిదం, భాతిరజ్జుభుజంగవత్ ।
యద్జ్ఞానాల్లీయతే, త్వం, తత్పిబస్వాత్మ రసాయనమ్॥2

శ్లో॥ ఆత్మైవ సంవిదాకారం, ఆత్మైవచని రామయమ్ ।
ఆత్మైవ పరమానందం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 3

శ్లో॥ రసోనామ పరంబ్రహ్మ, ఆత్మా తస్యానంఘహత్ ।
తత్రాప్తిస్తుసు ఖంతస్మాత్, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్॥

శ్లో॥ శివం సర్వగతం శాంతం, బోధాత్మక మజంసుఖమ్ ।
నిరామ యంచ నిర్వృంద్యం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥5

శ్లో॥ అఖండ సంవిదా కారం, పరిపూర్ణ మివాంబరమ్ ।
సర్వాధారం స్వప్రకాశం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 6

- శ్లో॥ ఏ కల్రజహ్నా చిదాకాశః, సర్వోపాధి వివర్జితమ్ ।
స్వాత్మా భిన్నం జగన్మూలం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్॥
- శ్లో॥ చిన్మాత్రమమలం శాంత, మద్వితీయ మఖండితమ్ ।
నిత్య నన్దం నిర్వికారం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 8
- శ్లో॥ జ్యోతిషామపిత జ్యోతిః, తమ సః పరమవ్యయమ్ ।
ఆత్మజ్యోతి స్వయం జ్యోతిః, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్॥
- శ్లో॥ ఆనన్దం పరమానన్దం, స్వప్రకాశం నిరామయమ్ ।
అఖండ సంవిదాకారం, పిబస్వాత్మరసాయనమ్ ॥ 10
- శ్లో॥ చిదాకాశ స్వరూపంతత్, సచ్చిదానన్ద లక్షణమ్ ।
పరంజ్యోతిః ప్రత్యగాత్మా, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్॥
- శ్లో॥ సర్వధీసాక్షి భూతంచ, తద్విష్ణోః పరమం పదమ్ ।
నిత్యం శుద్ధం బుద్ధముక్తం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥
- శ్లో॥ అఖండ మండలాకారః, వ్యాప్తం యేన చరా చరమ్ ।
తత్పదం ప్రాప్యతే యేన, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 13
- శ్లో॥ ప్రజ్ఞాన ఘన మానన్ద, మద్వితీయ మఖండితమ్ ।
స్వాత్మా భిన్నం స్వప్రకాశం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్॥
- శ్లో॥ తత్త్వ మస్యాది వాక్యానాం, లక్ష్య భూతం నిరంజనమ్ ।
సంసారామయ స్మృత్యం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్॥ 15
- శ్లో॥ సత్యం జ్ఞాన మనన్తంతత్, నిత్యసిద్ధం నిరామయమ్ ।
అఖండ పరమానన్దం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 16
- శ్లో॥ సర్వోపాధి వినిర్ముక్తం, పుణ్యపాప వివర్జితమ్ ।
ప్రత్యగాత్మ స్వరూపం తత్, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్॥

శ్లో॥ స్వానుభూతిం స్వప్రకాశం, పరమానంద లక్షణమ్ ।
అఖండ జగదాధారం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 18

శ్లో॥ చిన్మాత్రం విమలం శాంతం, నామరూప వివర్జితమ్ ।
అఖండ పరమానందం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 19

శ్లో॥ స్వానందం పరమం నిత్యం, సుసుఖం ప్రాప్తమవ్యయమ్ ।
పరిపూర్ణ పరానందం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 20

శ్లో॥ అస్తిభూతి ప్రియం రూపం, నామరూప వివర్జితమ్ ।
అఖండ సచ్చిదానందం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 21

శ్లో॥ అద్వితీయ మనాద్యంతం, చిచ్ఛివం శాంతమవ్యయమ్ ।
సంకల్ప కలనాతీతం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 22

శ్లో॥ యదేవహించిదాకాశం, తదేవ మననం స్మృతమ్ ।
తదేవహించిదాకాశం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 23

శ్లో॥ అఖండ సంవిదాకారం, స్వాత్మా భిన్నం నిరామయమ్ ।
యేనవ్యాప్తమిదంసర్వం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 24

శ్లో॥ చిత్సుఖం పరమానందం, శాశ్వతం పదమవ్యయమ్ ।
స్వస్వరూపం పరంజ్యోతిః, పిబస్వాత్మరసాయనమ్ ॥ 25

శ్లో॥ సోహం ప్రణవ లక్ష్యర్థం, సంసారభయ నాశనమ్ ।
స్వాత్మరూపం పరబ్రహ్మ, పిబస్వాత్మరసాయనమ్ ॥ 26

శ్లో॥ పరిపూర్ణం పరానందం, దుఃఖ సంశ్లేష్ట వర్జితమ్ ।
స్వాత్మస్థితం స్వప్రకాశం, పిబస్వాత్మరసాయనమ్ ॥ 27

శ్లో॥ నిరవద్యం సదానందం, నిత్యకల్యాణ భాజనమ్ ।
“సోహం” మంత్రార్థరూపంతత్, పిబస్వాత్మ

రసాయనమ్ ॥ 28

- శ్లో॥ అధిష్ఠానం ప్రపంచస్య, నామరూప వివర్జితమ్ ।
అఖండ పరమానందం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 29
- శ్లో॥ అహం సర్వమిదం విశ్వం, పరిపూర్ణ మివాంబరమ్ ।
అస్తిభాతి ప్రియంరూపం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 30
- శ్లో॥ అహం ప్రతీతి సత్యార్థం, జగత్పరమ కారణమ్ ।
స్వాధిష్ఠానం స్వప్రకాశం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 31
- శ్లో॥ ఆత్మైవపంచభూతాని, ఆత్మైవ భువనత్రయమ్ ।
ఆత్మైవాహం స్వప్రకాశం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 32
- శ్లో॥ అంతఃపూర్ణం, బహిఃపూర్ణం పూర్ణం సర్వమివామృతమ్ ।
పూర్ణానందం పరనిత్యం, పిబస్వాత్మ రసాయనమ్ ॥ 33
- శ్లో॥ మోహనామ సుధీ ప్రోక్తం, ఇదమాత్మ రసాయనమ్ ।
అద్యేయం వేదవన్నిత్యం, మోక్షప్రాప్తి సుసాధనమ్ ॥ 34

రసాయన పదమునకు దేహమునకు పుష్టికలిగించునట్టి దివ్యోషధమని యర్థము. ఇట్లే ఈ రసాయన శబ్దమునకు పరమార్థమున అర్థమేమనిన, “రసోవై సః” రసశబ్దమునకు “బ్రహ్మ” యనియే అర్థము, అయిన శబ్దమునకు ఆధారము లేక ఉండు చోటయని యర్థము. ఇది జీవుని యందు ఆత్మ రూపమున, నేను అను, “అహం” స్ఫురణ తోడ ప్రతివారి హృయమునందున స్వప్రకాశము తోడ యున్నది. వాస్తవమున పరమాత్మయే ప్రత్యగాత్మ. ఇది నిత్య నిరతిశయానంద రూపము, అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపము, జీవజగత్తులకు ఆధారము. అనగా సర్వాధిష్ఠానము. రసాయన ఔషధమును ఆరోగ్య లాభము కొరకు, దీర్ఘకాల మెట్లు నేవింపవలయునో అట్లే యీ “ఆత్మ రసాయనము”ను ప్రీతితోడ నిత్యానుసన్ధానము జేయుచుండ కాలక్రమమున, తన వాస్తవస్వరూపమగు, అఖండ సచ్చిదానంద, అనుభూతి కలుగుచు అభ్యాస పాటవమును బట్టి కాల క్రమమున తత్స్వరూపుడే యగును.

ఆత్మానుభూతి

శ్లో॥ యేనసర్వమిదం జాతం, యేనేదం ధార్యతేజగత్ ।

యస్మిన్విలీయతే సర్వం, తస్మై జ్ఞానాత్మనేనమః ॥

కౌతాన్వయ సుధాబింబం, సూర్యనారాయణం గురుమ్ ।

వందేఽహం జ్ఞానదాతారం, పితరం జ్ఞాన భాస్కరమ్ ॥

ప్రపంచమున మానవులు పొందుచున్న సుఖదుఃఖము లన్నియు అనాత్మానుభవములే. దీనికి కారణము అనాది భ్రాంతియే. ఇది దుఃఖ రూపము. కావున ఆత్మస్వరూపమును “సదేవసోమే దమగ్ర ఆసీదేక మేవా ద్వితీయం” “నేహనాన్తి కించన” స్పృష్టికి పూర్వమున నున్నది ద్వితీయ రహితమగు సద్రూపమైన ఒక్క బ్రహ్మ పదార్థమే. పరిదృశ్య మానమగునదంతయు వాస్తవమున లేదు. అని వేదమాత తెలుపు చున్నది. బ్రహ్మయన్నను, ఆత్మయన్నను ఒక్కటియే, “అయమాత్మా బ్రహ్మ” అను మహావాక్యము ఇందుకు ప్రమాణము. ఆత్మాను భూతి యనగా— ఆత్మయం దధ్యస్తముగ నున్నట్టి స్వకరీరాది సర్వదృశ్య సంఘాతము నంతయు, అనిత్యము, కల్పితము. అవాస్తవము అను నిశ్చయముతో జ్ఞానపూర్వకముగ త్యజించి తన పరమార్థ వాస్తవ అఖండానంద పరమాత్మ స్వరూపమును స్వాత్మా భిన్నముగ తెలిసికొని స్వానుభవము నొందుటయే. చిరకాల ఆత్మాను సన్ధాన దృఢాభ్యాసాదుల వలన జీవుడు ఆత్మానుభూతి నొందగలుగును. సందియము లేదు. “ఆత్మైవానందః” అనగా— ఆత్మయే ఆనంద స్వరూపము అని చెప్పుచు, ఏ వకారమువలన ఆత్మైతరము లన్నియు (అనగా విషయములు) మిథ్యా మాత్రములనియు, దుఃఖరూపములనియు, శ్రుణిమాతయే నిశ్చయించి తెలుపుచున్నది. ఈ ప్రపంచమున ప్రతి జీవుడును ఆత్మస్వరూపుడే.

ఆత్మస్వరూపము కానివారెవరును లేరు. ఆత్మయన్నను స్వస్వరూప మన్నను ఒక్కటియే. ఇదియే ప్రతి జీవునియొక్క పరమార్థ వాస్తవ స్వరూపము. ఇది నిత్య నిరతిశయ సుఖస్వరూపము. దీని నొందుటయే మోక్షము. దీనికి సాధనము భక్తి. ఈ భక్తిని శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు— “మోక్షసాధన సామగ్ర్యం భక్తిరేవగరీయసీ, స్వస్వరూపాను సన్ధానం భక్తిరిత్యభి దీయతే” అని నిర్వచించుచున్నారు. ప్రతి జీవుడును కోరునది తన శాశ్వత సుఖము. ఇట్టిది తన ఆత్మపదార్థము తప్ప వేరొండు యీ పదునాలుగు లోకములలోను లేదు. పరమార్థ వాస్తవమున ప్రతి జీవుడును శాశ్వత సుఖ స్వరూపమగు అఖండ పరమానంద స్వరూపుడే. కాని అనాది అవిద్యచే తన వాస్తవస్వరూపమును మరచి యీ దేహాదులనే “నేను” “నాది” అను భ్రాంతితోడ సంసార దుఃఖము నొందుచున్నాడు. ఇట్టి భ్రాంతి అనాదిగ నున్నది. జీవులను ఇట్టి అజ్ఞానమునుండి విముక్తులను గావించుటకే— “బ్రహ్మ సత్యం జగన్నిత్యం” “జీవో బ్రహ్మైవనాపరః” “తత్త్వమసి” మొదలుగాగల వాక్యములతోడ శ్రుతిమాత జీవబ్రహ్మైక్యమునే బోధించుచున్నది. దీనిని బాగుగ తెలిసికొని స్వానుభవము నొందుటయే మోక్షము. దీని నొందుటకు ఒక్క మానవ జన్మయే సాధనముగాని తదితర జన్మములు గావు. ఇది శతకోటి జన్మ సుకృతములున్నగాని సిద్ధించదు. కావున మానవజన్మ వృథా గావించుకొనుట గొప్ప నష్టమని “నచేదిహావేదీ నృహతీ విసప్టిః”, అని వేదమాత స్పష్టముగా తెలుపుచున్నది. మోక్షప్రాప్తికి శాస్త్రము జీవునకు శ్రవణమనన నిదిధ్యననములను ముఖ్యసాధనములుగ బోధించుచున్నది. ఈ యాత్మ మననాను సన్ధాన ప్రక్రియ యెట్టిదనిన— ముముక్షువు తాను చేసిన శాస్త్రశ్రవణమువలన భగత్పాద లక్షణముచే తన పరమార్థ స్వరూపమును బాగుగ గ్రహించి అనగా అహంకార మమకార నిష్ఠమును, చిజ్జడమిశ్రితమగు ఈ ఉపాధియందు, జడము అవాస్తవము అనిత్యము, దుఃఖరూపమగు అనాత్మ పదార్థమును జ్ఞానపూర్వకముగా

త్యజించి, తన పరమార్థ వాస్తవ స్వరూపమగునట్టియు, నిత్య నిరతిశయ సుఖరూపమగునట్టియు, చిదాత్మను మాత్రము గ్రహించి దాని స్వానుభవము నొందుటకుగాను తాను మనన విచారాదులచే సంశయ విపర్యయ రహితముగ గ్రహించిన స్వాత్మాభిన్న అద్వితీయ అఖండ ఆనందరూప మగునట్టి, స్వస్వరూపమును ప్రీతి నిశ్చయములతోడ ప్రారబ్ధాంతము వరకును హృదయపూర్వకముగ నిరంతరము చింతించుచుండుట. ఇది ముముక్షువులకు, జీవన్ముక్తులకును అమృతతుల్యము, సమ్యగ్దర్శన సాధనము. ఇట్టి పరమప్రయోజనము నుద్దేశించియే శ్రుతియు క్త్యనుభవ ప్రమాణ వచనములను కొన్ని సంపుటినిజేసి ఇందుదాహరించుచున్నాడను. సద్గురు ముఖమున వీని యర్థమునంతయు బాగుగ గ్రహించి నిత్యము అనుసన్ధానము నాచరించు వారలకు ముక్తి కరతలామలకమని వేరుగ జెప్ప బనిలేదు. ఎట్టి మానవునకై నను యంతకన్న పొందదగిన సుఖము గాని, లాభముగాని లేదు.

- 1 శ్లో॥ కరోతుభవనే రాజ్యం, విశత్వాకాశ మంబువా ।
స్వాత్మజ్ఞానం వినావిద్వన్, విశ్రాంతినాధి గచ్ఛతి ॥
- 2 శ్లో॥ దీర్ఘస్వప్నమిదం విశ్వం, దీర్ఘం వాచిత్ర విభ్రమం ।
దీర్ఘం వాపి మనోరాజ్యం, సంసారం విద్ధిరాఘవ ॥
- 3 శ్లో॥ స్వప్నమాయే యథాదృష్టే, గంధర్వనగరం యథా ।
తథా విశ్వమిదం దృష్టం, వేదా నైష విచక్షణైః ॥
- 4 శ్లో॥ స్వాత్మనేయ జగచ్ఛత్రం, మాయాకార్య మితీక్షితః ।
ఉపేక్షితే జగచ్ఛత్రే, స్వాత్మైవ పరిశిష్యతే ॥
- 5 శ్లో॥ జగత్సర్వం మృషేవేదం, కల్పితంతు సవస్తుతః ।
అభాసమేవ సకలం, స్వప్నతుల్యం భ్రమోదితమ్ ॥

- 6 శ్లో॥ దీర్ఘ స్వప్నమిదం విశ్వం, విశ్వం హ్యత్మవికల్పితమ్ ।
మాయామాత్ర మిదంద్వైతం, అద్వైతం పరమార్థతః ।
- 7 శ్లో॥ భ్రాంతిమాత్రమిదం విశ్వం, విశ్వం బ్రహ్మణికల్పితమ్ ।
కల్పితం చిత్తవిభ్రాన్త్యై, రజ్జుసర్ప ఇవోదితమ్ ॥
- 8 శ్లో॥ అధిష్ఠానే పరిజ్ఞాతే, సచ్చిదానంద లక్షణే ।
నామరూప మిదం విశ్వం, స్వప్నవత్పరి లీయతే ॥
- 9 శ్లో॥ దృశ్యం హ్యదృశ్యతాం వీత్వా, బ్రహ్మికారేణ చిన్తయేత్ ।
నామరూప మిదం విశ్వం, బ్రహ్మికారేణ భాసతే ॥
- 10 శ్లో॥ నిష్ప్రపంచం పరంజ్ఞానం, మహాకాళ మివస్థితమ్ ।
అస్తిభాతిప్రియం రూపం, ఏతద్బ్రహ్మ విదుర్బుధాః ॥
- 11 శ్లో॥ అహం సర్వమిదం విశ్వం, పరమాత్మా హమచ్యుతః ।
అహంకారాభిధాయాసా, కల్పితానతువాన్తవీ ॥
- 12 శ్లో॥ ఏకం విత్యం చిదాకాశం, సర్వాత్మక మఖండితమ్ ।
సత్యం జ్ఞానమనన్తంచ, బ్రహ్మలక్షణ ముచ్యతే ॥
- 13 శ్లో॥ నిత్యోఽహం నిరవద్యోఽహం, జ్ఞానమాత్ర స్వరూపతః ।
అఖండపరిపూర్ణోఽహం, నిర్మలాకాశ వత్సదా ॥
- 14 శ్లో॥ అఖండానందరూపోఽహం, నామరూప వివర్జితః ।
నామరూప మిదం విశ్వం, కల్పితం చిత్త విభ్రమాత్ ॥
- 15 శ్లో॥ నిష్కలోఽహం నిష్క్రియోఽహం, దేహాత్రయ
విలక్షణః ॥
అకర్తాహ మభోక్తాహ, మచలోఽహం సనాతనః ॥

- 16 శ్లో॥ చిదాకాశ స్వరూపోఽహం, సర్వాధారోఽహమేవచ ।
నిత్యస్సర్వగతఃస్థాణు, రచలోఽహం సనాతనః ॥
- 17 శ్లో॥ అఖండ సంవిదాకార, మద్విత్తీయ మగోచరమ్ ।
సర్వాధారం పరంజ్యోతిః, తద్బ్రహ్మాస్మి పరంపదమ్ ॥
- 18 శ్లో॥ పుణ్యపాప వినిర్ముక్తం, కారణం జగతః పరమ్ ।
అనంతం నిత్యమేకంచ, తద్బ్రహ్మాస్మి పరంపదమ్ ॥
- 19 శ్లో॥ సత్యం జ్ఞానమనంతంచ, పరిపూర్ణ మివాంబరమ్ ।
స్వాత్మాభిన్నం స్వప్రకాశం, తద్బ్రహ్మాస్మి పరంపదమ్॥
- 20 శ్లో॥ అహం సర్వస్యప్రభవో, మత్తస్సర్వం ప్రవర్తతే ।
మత్స్థాని సర్వభూతాని, నచాహంతే ష్వవస్థితః ॥
- 21 శ్లో॥ నాహం దేహోనేన్ద్రియాణ్యంతరంగం,
నాహంకారః ప్రాణవర్గో నబుద్ధిః ।
దారాపత్య క్షేత్రవిత్తాదిదూరః
సాక్షీనిత్యః ప్రత్యగాత్మా శివోఽహమ్ ॥
- 22 శ్లో॥ నాహంజాతో నప్రవృద్ధో ననష్టో
దేహస్యోక్తాః ప్రాకృతాస్సర్వ ధర్మాః ।
కర్తృత్వాదిశ్చిన్మయస్యాస్తి నాహం
కారస్యైవ హ్యేతన్నోమే శివోఽహమ్ ॥
- 23 శ్లో॥ మత్తోనాన్యత్కించి దత్రాస్తివిశ్వం
సత్యం బాహ్యం వస్తుమాయోప క్లప్తమ్ ।
ఆదర్శాంత ర్భాసమానస్యతుల్యం,
మయ్యద్యైవేతే భాతీతస్మాచ్ఛివోఽహమ్ ॥

24 శ్లో॥ ఆత్మజ్యోతిః ప్రణవనిహితం కేవలం జ్ఞానరూపం,
విశ్వాతీతం గగన సదృశం తత్త్వమస్మాది లక్ష్యం ।
ఏకంవిత్వం విమలమచలం సర్వధీసాక్షి భూతం,
సర్వాధారం పరమపురుషం స్వస్వరూపం స్మరామి ॥

ఇట్లు స్వస్వరూపమును హృదయపూర్వకముగ చిరకాలము
సభ్యసించవలెను. నిరస్తరాత్మాను సన్దానము, ముముక్షువుల కమృత
తుల్యము. ఇది అనుభవము. శాస్త్రబోధ.

25 శ్లో॥ భక్త్యామామభి జానాతి యావాన్ యశ్చాస్మి తత్త్వతః ।
తతోమాంతత్వతో జ్ఞాత్వావిశతే తదనన్తరమ్ ॥

26 శ్లో॥ స్వానుభూత్యా స్వయంజ్ఞాత్వా, స్వమాత్మాన మఖడ్జితమ్ ।
సంసిద్ధః సుసుఖంతిష్ఠే, నిర్వికల్పాత్మ నాత్మని ॥

27 శ్లో॥ వేదాన్త సిద్ధాన్తనిరుక్తిరేషా,
బ్రహ్మైవజీవః సకలం జగచ్ఛ ।
అఖండరూపస్థితిరేవమోక్షో,
బ్రహ్మ ద్వితీయే శ్రుతయః ప్రమాణమ్ ॥

28 శ్లో॥ బహుశాస్త్ర కథాకంఠారోమంథేన వృథై వకిమ్ ।
అన్వేష్యవ్యం ప్రయత్నేన, తత్త్వజ్ఞైర్జ్యోతిరాంతకమ్ ॥

29 శ్లో॥ హృదయకమలమధ్యే, దీపవద్వేదసారమ్ ।
ప్రణవమయ మతర్క్యం, యోగిభిర్ధ్యాన గమ్యమ్ ।
హరిగురు శివయోగం, సర్వభూతస్థ మేకమ్ ।
సకృదపిమనసావై చిన్తయేత్ యస్సముక్తః ॥

30 శ్లో॥ స్నాతంతేన సమస్తతీర్థ సలిలై స్సర్వాపివత్తాఽవని,
 ర్యజ్ఞానాంచ కృతం సహస్రమఖిలాదేవాశ్చ సంపూజితాః ।
 సంసారాచ్చ సముద్భృతాః స్వపితరన్ద్రైలోక్య పూజ్యో
 ఽవ్యసౌ,
 యస్యబ్రహ్మవిచారణేక్షణమపి నైర్ద్యం మనః ప్రాప్ను
 యాత్ ॥

31 శ్లో॥ ఆత్మైవపంచభూతాని, ఆత్మైవభువనత్రయమ్ ।
 ఆత్మైవాహం చాన్యదాత్మా, ఆత్మభిన్నం నకించన ॥

అనిస్మృత్యాది వచనముల బోధ.

ఆత్మాను సన్ధానము:— నేను - నాది యను ప్రతీతి కల్పితము, వ్యావహారికము మాత్రమే. నేను నిష్ప్రపంచుడను. నేను కేవల చిద్రూపుడనుగాని చిత్ ప్రతిబింబరూపుడనుగాను. నేను యీ “అహం” అను ప్రతీతితోడనే, అవస్థాత్రయ కాలత్రయా బాధితముగ నాయావదనుభవము నొందుచున్నాడనుగాని మరి వేరేదియును నిట్టి యనుభవము నిచ్చునది నాకు గనబడుటలేదు. ప్రతీతి యనగా జ్ఞానమే. అఖండ పరిపూర్ణ జ్ఞానమే నా పరమార్థ స్వరూపము సుఖదుఃఖములు, జ్ఞాతిపాసాదులు, జరామరణములు నా ఉపాధి ధర్మములేకాని, వాస్తవమున నాకు సంబంధించినవి గావు. అయినను ప్రారబ్ధమున నన్ను బంధించుచున్నదానివలె నుండి, సుఖదుఃఖానుభవముల నాకిచ్చుచున్నది. ఇది ప్రారబ్ధ కల్పితము, తాత్కాలికము. నే నిపుడు నా పరమార్థ వాస్తవ స్వరూపమును తెలిసికొనినవాడను. “నాహం చిదాభాసః, అహంచిదేవ”, అనగా నేను చిదాభాసుడగు చిత్ ప్రతిబింబుడనుగాను, నేను కేవల నిత్య నిరతిశయ సుఖస్వరూపుడనని ముముక్షువు సర్వదా తన అఖండ చిద్భువనానంద స్వరూపమును నిట్లు అనుసన్ధించుచుండవలయును. “అహం” నేను మూర్తామూర్త స్వశరీర సర్వోపాధి వినిర్ముక్త, సజాతీయ విజా

తీయ స్వగత భేదరహిత, జగదుత్పత్తిలయ వివర్త అభిన్న నిమిత్తో
 పాదానకారణ, జరామరణరహిత, నిత్య, నిరతిశయ, నిర్వికార, నిర్గుణ,
 నిరవయవ, నిష్క్రియ, అద్వితీయ, అసగ్గ, సర్వాధిష్ఠాన, సర్వదీపాక్షి
 భూత, స్వాత్మాభిన్న, స్వప్రకాశ, అఖండ పరిపూర్ణ, చిద్భునానంద,
 చిదాకాశ స్వరూపుడను. నేను కేవల ప్రకాశరూపుడను, నిష్క్రియు
 డను, గనుక కర్తృత్వ భోక్తృత్వాదులు నాకు వాస్తవమున సంబంధించి
 నవి గావు. నేను అసంగుడను, సంబంధములన్నియు కల్పితమాత్రములు
 గాని వాస్తవములు గావు. సుఖదుఃఖ కర్తృత్వ భోక్తృత్వాది వ్యవ
 హారములన్నియు కల్పితుడగు చిదాభాసునివేగాని నావి గావు. నేను
 చిద్రూపుడను, సద్రూపుడను యని ముముక్షువు నిరంతరము బ్రహ్మాత్మనా
 సంస్థితుడగుచు, తన పరమార్థ వాస్తవస్వరూపము, చిదాకాశమేనని
 సర్వదా అనుసన్ధించుచుండుట శీఘ్ర ముక్తిదాయకము. ఇదియే మోక్ష
 స్వరూపమగునట్టి నిత్య నిరతిశయానందమగు ఆత్మానుభూతిని కాలక్రమ
 మున నిచ్చును. నిస్సంశయము శాస్త్రప్రమాణము. ఈ విషయమునే—
 “ఏకోవశీ సర్వ భూతాంతరాత్మా, ఏకం రూపం బహుధాయః కరోతి ।
 తమాత్మస్థం యేఽనుపశ్యంతి ధీరాః, తేషాం సుఖమ్ శాశ్వతం నేత
 రేషామ్” । “ద్వితీయాద్వై భయంభవతి” । “మాయామాత్రమిదం
 ద్వైతం, అద్వైతం పరమార్థతః” । “బ్రహ్మైవేదం విశ్వమిదం పరి
 ష్టమ్” । “బ్రహ్మసంస్థోఽమృతత్వమేతి” । “బ్రహ్మవిద్రుహ్యైవ
 భవతి” । “బ్రహ్మవిదాపోతి పరమ్” । “యోవేదనిహితం గుహాయాం
 పరమేవ్యోమన్” । “సోఽశ్నుతే సర్వాన్ కామాన్ సహ” । “సయోహ
 వై తత్పరం బ్రహ్మైవేద బ్రహ్మైవభవతి”, “నాస్యాఽబ్రహ్మ విత్కులే
 భవతి” । “తరతిశోకం తరతిపాపానం గుహాగ్రంధిభ్యో విముక్తోఽ
 మృతోభవతి” । “యత్రనాన్యచ్ఛక్యతి, నాన్యచ్ఛృణోతి, నాన్యద్విజానాతి,
 సభూమాయో వై భూమాతత్పుణం, సఆత్మా, తత్త్వమసి”, “యత్ర
 త్వస్య సర్వమాత్మైవాభూత్, తత్కేనకంపశ్యేత్, కేనకంజిఘ్రేత్”,

“ఏకత్వమనుపశ్యతి”, “అనన్దం బ్రహ్మణోవిద్వాన్, నబిభేతి కుతశ్చన”
 “అభయం ప్రతిష్ఠాం విస్తతే” । అని శ్రుతిమాత ఉద్ఘోషించి వివిధముగ
 విశదీకరించి తెలుపుచున్నది. ఇది శ్రుతి పరమతాత్పర్య బోధ.

“యదావై మనుతేఽథవిజానాతి”, “ఉత్తష్ఠత”, “జాగ్రత”
 “ప్రాప్యవరాన్ని బోధత”.

శ్లో॥ ఇదం యశస్యమాయుష్యం, మోక్షప్రాప్తి సుసాధనమ్ ।
 యేవతన్తి సదాభక్త్యా, తత్పదం యాన్తితేపరిమ్ ॥

శ్లో॥ జ్ఞాన సారమిదం కౌతా మోహన్రామ బుధోదితమ్ ।
 అర్థేయం వేదవన్నిత్యం, అత్మజ్ఞానాను భూతయే ।

ఓం తత్ సత్

ఉపసంహారము

పర్యవసితముగ యింతవరకును జేయబడిన శ్రుతి, స్మృతి, వాక్య విచారమువలనను, మననాను సన్ధానాది నిరూపణవలనను, జగన్మిథ్యాత్వమును, స్వస్వరూపజ్ఞానమును సంశయ విపర్యయ రహితముగ, ప్రీతి నిశ్చయములతోడ నొందుటకు శాస్త్రమునుబట్టి అవకాశము యున్నది. దీనిసంతయు జిజ్ఞాసువులు మనసున నుంచుకొని ప్రారబ్ధాంతమువరకును, ఆత్మ జ్ఞానాభ్యాసము గావించుచుండుట మోక్ష స్వరూపమగు స్వస్వరూప ప్రాప్తికి యావశ్యకము. ముముక్షువునకు యిట్టి అభ్యాస మెట్లుండవలె ననిన, సిద్ధాంత దార్శనమునకుగాను సింహావలోకన న్యాయముగ తిరిగి సర్వవేదాంత అద్వైత సిద్ధాంతసారమును, తదభ్యాసమును గురించియు సంగ్రహముగ నిరూపించుచున్నాడను.

ఆత్మయన్నను బ్రహ్మయన్నను నొక్కటియే. ఆత్మజ్ఞానమన్నను, బ్రహ్మజ్ఞానమన్నను నొక్కటియే. ఈ జ్ఞానముగూడ ప్రాప్తికి సాధనమే. దీనినే బ్రహ్మజ్ఞానమందురు. బ్రహ్మస్వరూప ప్రాప్తి, వృత్తి రహితము. దీనిని స్వరూప జ్ఞానమందురు. ఇదట జ్ఞానశబ్ద ముగొణము ముఖ్యమేమనిన, స్వస్వరూపస్థితియే. ఇదియే బ్రహ్మ, మోక్షము. నిత్య నిరతిశయానన్త ప్రాప్తి. కావున ముముక్షువు బ్రహ్మజ్ఞానముతోడ బ్రహ్మ ప్రాప్తి నొందవలయును. కావున బ్రహ్మ, లేక ఆత్మజ్ఞానముతోడ తత్ప్రాప్తికిగాను అనుసన్ధాన ధ్యానసమాధ్యభ్యాసములు యావశ్యకములు. ప్రతి జీవునకును “అహమ్” నేను యనుకొనునట్టి తన పరమార్థ స్వరూపమే ఆత్మ. ఈ ఆత్మయే బ్రహ్మయనియు, ఇదియే పరమ ఆనన్దస్వరూపమనియు, సర్వవ్యాపకమగు ప్రజ్ఞానమే బ్రహ్మయనియు, ఆ బ్రహ్మ నీవే యనియు, నేనే బ్రహ్మననియు “అయమాత్మా బ్రహ్మ” “ఆత్మైవా నన్దః” “ప్రజ్ఞానం బ్రహ్మ” “తత్త్వమసి” “అహం బ్రహ్మాస్మి” యను

వాక్యములు జీవబ్రహ్మైక్యమునే బోధించుచున్నవి. కాన ముముక్షువు సర్వ ప్రయత్నములచేతను, తన పరమార్థ స్వరూపమును ఆత్మ సాక్షి త్కారము నొందవలసియున్నది. బృహదారణ్య శ్రుతియందు “కథమ ఆత్మేతి” అని ప్రశ్న రాగా “యోయం విజ్ఞానమయః ప్రాణేషు హృద్యన్తర్జ్యోతిః పురుషః” అని తెలుపుచు “ఆత్మాన్తర్యామ్యమృతః” “అదృష్టోద్రష్టా, అశ్రుతః శ్రోతా, అమతోమన్తా, అవిజ్ఞాతో విజ్ఞాతా, నాన్యోఽతోఽస్తి ద్రష్టా, నాన్యోఽతోఽస్తి శ్రోతా, నాన్యోఽతోఽస్తి మన్తా, నాన్యోఽతోఽస్తి విజ్ఞాతా, ఏషత ఆత్మాన్తర్యామ్యమృతః, అతో న్యదార్తమ్”, అని తెలుపబడినది. ఈ పై వాక్యము పరమతాత్పర్య మేమనిన;— స్వప్రకాశరూపుడై, ప్రాణములయందు హృదయాన్తరమున సర్వమును తెలిసికొనుచు, జ్యోతిరూపమున యే పురుషుడున్నాడో ఆయనయే ఆత్మ. ఆయన అమృతుడు. అనగా అవినాశి, నాశముజేసివాడు. ఆయన చూచుచు చూడనివాడుగను, వినుచు వినని వాడుగను, ఆలోచించుచు ఆలోచించనివాడుగను, సర్వమును తెలిసి కొనుచు, తెలిసికొననివాడుగను యున్నాడు. ఆయనకంటె జూచువాడు గాని, వినువాడుగాని, ఆలోచించువాడుగాని, తెలిసికొనువాడుగాని వేరుగ నెవ్వరునూ లేరు. అనగా ఆయనయే సర్వమునకు సాక్షి మాత్రుడుగ నున్నాడు. స్వప్రకాశ రూపుడు. ఆయనయే అమృతుడు, ఆత్మ, అని తెలుపుచున్నది. ఆయన కేవల ప్రకాశరూపుడు. ఆయన సాక్షి మాత్రు డని నీ వాక్యము అన్వయ వ్యతిరేక లక్షణ శబ్దములచే తెలుపుచున్నది. ఈ సాక్షి యెట్టివాడనిన “ఏకోదేవః సర్వభూతేషు గూఢః సర్వవ్యాపీ సర్వభూతాన్తరాత్మా । కర్మాధ్యక్షః సర్వభూతాధి వాసః సాక్షీ చేతాకేవలో నిర్గుణశ్చ”. అని సాక్షి లక్షణములను శ్రుతివాక్యము తెలుపుచున్నది. సర్వాధిష్ఠానముగ సర్వజీవులయందును గూఢముగ నుండి ప్రకాశించుచు సర్వ కర్మలకు ఆధారుడు యీయనయే. ఈయనయే సాక్షి, కూటస్థాత్మ, పరమాత్మ. ఈయనయే జీవుని పరమార్థ స్వరూపము. ఈయనకు సుఖ

దుఃఖములుగాని, క్షుత్తిపాసాదులుగాని, జననమరణములుగాని లేవు. కావున రాగద్వేషాదులు మొదలే లేవు. ఈ ధర్మములన్నియు యుపాధికి సంబంధించినవేగాని తదితరములు గావు. ఉపాధిని, దాని ధర్మములను బ్రకాశింపజేయు ప్రత్యగాత్మవి గావు. ప్రత్యగాత్మ పరమాత్మ లొక్కటియే. ఇట్లు తెలిసికొన్నవారే శాశ్వతసుఖము నొందుదురు. ఇతరులు పొందజాలరు అని శ్రుతిమాతయే “ఏకోవశీ సర్వభూతాన్తరాత్మా । ఏకం రూపం బహుధాయః కరోతి । తమాత్మస్థాయేఽనుపశ్యన్తి ధీరాః, తేషాం సుఖం శాశ్వతం నేతరేషామ్” । అని తెలుపుచున్నది. ఈ శ్రుతి వచనముల కన్నిటికి సందర్భమునుబట్టి సంక్షేప తాత్పర్యమును వ్రాసి తిని. దీనిని గ్రహించలేని జిజ్ఞాసువులు, వీటి పరిపూర్ణార్థమును శ్రుతి పరమ తాత్పర్యమును, సద్గురుముఖమున తెలిసికొనుట సమంజసము. ఏదైనను ఈ పైన తెలిపిన విషయమంతయు శ్రద్ధతో బాగుగ గ్రహించి, హృద్గోచరము గావించుకొని ముక్తినిగాంచు పర్యంతము, యీ ఆత్మ జ్ఞానాభ్యాసకులు, వారి వారి ప్రారబ్ధాను సరణమున గలుగునట్టి సుఖ, దుఃఖ, ఐశ్వర్య దారిద్ర్యములను ఉపేక్షించుచు, స్వస్వరూపాను సన్ధానాద్యభ్యాసమును విడువక వినుపుజెందక నిరన్తరము గావించుచుండుట ముక్తిహేతువు, పరమ సుఖదాయకము. ఈ అభ్యాసకులు విషయార్జనకు సాధారణముగ గలుగునట్టి తమ యిచ్చను తమ నిత్యానిత్య వివేకముచే తమ స్వస్వరూప ప్రాప్తికి స్వప్రయత్న పూర్వకముగ మరల్చుకొని, స్వస్వరూపమందు ప్రీతి నిశ్చయములతో నిరన్తర మనన, అనుసన్ధాన ధ్యానాభ్యాసాదుల నాచరించుచుండుట పరమముక్తికి సాక్షాత్పాదనము. ఈ అభ్యాసమెట్లుండ వలెననిన, వారేపని జేయుచున్నను, యెచట యే దేశకాలములో యున్నను వారి నామరూపములను మరువకయుండునట్లు, వారి పరమార్థ స్వరూపమగు ఆఖండ సచ్చిదానంద రూపమును మరువగూడదు. ఇట్లు మరువకుండుట మాత్రమే చాలదు. ఏలయన, అనాది అవిద్యయగు

మాయాశక్తి ప్రబలమైనది. అది ఎంత ప్రజ్ఞావంతుడినైనను క్షణము లోపల సంసార విషయల మ్మటునిగ జేయును. కావున యీ అభ్యాసకుడు యీ ప్రాపంచిక సుఖములు అనిత్యములు, దుఃఖ పర్యవ సితములనియు, తన దేహాది సంఘాతమంతయు ప్రారబ్ధ భోగమునకు గల్పితమాత్రముగాని వాస్తవము గాదనియు, అహంకార మమకార ములు అజ్ఞాన కల్పితములనియు, వీనినిబట్టి యేర్పడు సంబంధ బాంధ వ్యములు, ప్రేమాతిశయములు, రాగద్వేషాదులు మొదలగునవన్నియు, మనః కల్పితములై తనకు పర్యవసానమున దుఃఖహేతువగుచున్న వనియు, బాగుగ తెలిసికొని అనగా నిశ్చయించుకొని జగన్మిథ్యాత్వ మును— దీని అనిత్యత్వమును తెలిసికొని అనగా నిశ్చయించుకొని యీ ప్రపంచమంతయు దీర్ఘ స్వప్నమువంటిదను వివేకమును సర్వదా యుంచుకొనవలయును. ఇట్టి వివేకముతోడ తానే పనిజేయుచున్నను తన స్వస్వరూపమును సర్వదా యిట్లు ఆత్మవిచారాను సన్ధానముల గావించు చుండవలయును. ఈ విచార మెట్లన:- ప్రతి జీవునకును నేను అని కలుగునట్టి అహం ప్రతీతి జ్ఞానవిషయముగాని కేవల దేహముగాదు. పరమార్థ వాస్తవమున జ్ఞానము అఖండ నిత్య నిరతిశయానన్త సుఖ స్వరూపము. ఇదియే ఆత్మ, బ్రహ్మయని తెలియబడు అఖండ పరిపూర్ణ సద్వస్తువు. దీనినే “సత్యమ్ జ్ఞానమనన్తం బ్రహ్మ” యను వాక్యము బోధించుచున్నది. ఇది అద్వితీయము, పరిపూర్ణము, అఖండము, జ్ఞాన స్వరూపమగుటచే, అహం, నేను అను ప్రతీతితో సర్వజీవులచే అనుభ వింపబడునది, సద్వస్తువు, అద్వితీయము, అఖండము గనుక సద్వితీయ ముగా గాని, భిన్న భిన్నముగాగాని యుండుట యనునది శ్రుతి తాత్పర్య విరుద్ధము కావున అట్లుండుట యనునది భ్రాంతియే కావలయునుగాని సత్యము గాజాలదు. కావున ముముక్షువు తన సత్యస్వరూపమగు ఆత్మను అఖండ సచ్చిదానన్త రూపముగ గ్రహించి దేహాది సంఘాతమే నేను అను భ్రాంతి జ్ఞానమును త్యజించి సర్వదా తన స్వరూపము, అఖండ

సచ్చిదానంద స్వరూపమనియే తెలిసికొని భ్రాంతి జ్ఞానము నశించుటకు తన స్వరూపమును మనన, అనుసన్ధాన, ధ్యానాదుల అభ్యాసము గావించు చుండుట శ్రుతి బోధ పరమ తాత్పర్యము. ఇట్టి అభ్యాసమువలన కాల క్రమమున “ఏకమే వాద్వితీయం, నేహనా నాస్తికించన” అను శ్రుతి బోధ అనుభూతికి వచ్చుచుండును. పరమార్థమున తన స్వరూపము అఖండ, అద్వితీయ చిత్స్వరూపమైనప్పుడు, ద్వైతాను భూతియందు గలుగునట్టి, జీవకర్తృత్వ భోక్తృత్వములు అవాస్తవమగును. కర్తృత్వ భోక్తృత్వములు తనకు వాస్తవముగ లేనప్పుడు వాటి కార్యములగు రాగ ద్వేషాదులు గూడ వాస్తవముగ నుండజాలవు. ఇవి లేనిచో సుఖదుఃఖాదులు గూడ వాస్తవమును జ్ఞానముతోడ గలుగవు. కాని ప్రారబ్ధ భోగము తప్పనిది గనుక వానిని యుపాధి ధర్మములుగ భావించుచు వాస్తవమున తనవి గావని తత్త్వవిదుడు తలంచుచుండును. ఇవి యన్నియుఁ జీణించిన పిదప తన కర్మఫలము యొక్క అంకురశక్తి నశించును. వేయించిన శనగలువలె అనుభవించుటకు అనగా, తినుటకు మాత్ర ముపయోగించునుగాని అవి సేద్యమునకు అనగా, తిరిగి పండించుటకు పనికిరావు. కావున మోక్షార్థి యిట్టి జ్ఞాననిశ్చయముతోడ గల్పిత మగు నామరూపములను తన జ్ఞానబలముచే నుపేక్షింపగ నిర్విశేషమగు అఖండ సచ్చిదానంద రూపముతో తాను ప్రకాశించుచుండును. ఇదియే జీవునకు ముక్తస్థితి.

ఇట్టి స్థితిని దృఢముగావించుటకు శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు శిష్యులకుచేసిన భోధనుంచి రెండు శ్లోకములు యిచట నుదహరించు చున్నాడను :-

శ్లో॥ దృశ్యం ప్రతీతం ప్రవిలాపయన్ స్వయం, సన్మాత్ర మానంద ఘనం విభావయన్ । సమాహితః సన్నహిరన్తరం వా, కాలం నయేథాః సతికర్మ బన్ధే ॥

శ్లో॥ లక్ష్మ్యే బ్రహ్మణీమానసం దృఢతరం, సంస్థాప్య బాహ్యే
ద్రియమ్ । స్వస్థానేవి నివేశ్య నిశ్చల తనుశ్చోపేక్ష్య దేహస్థితమ్ ।
బ్రహ్మత్వైక్య ముపేత్య తన్మయతయాచాఖండ వృత్త్యానిశమ్ । బ్రహ్మ
నందరసం విబాత్మని ముదాశూన్యైః కిమన్యైర్భ్రమైః ॥

వీటి తాత్పర్యార్థమేమనిన :- (1) దృశ్యము ప్రతీతియైనపుడెల్ల,
దృశ్యమంతయు మిథ్యయను నిశ్చయమునొంది దానియందు లక్ష్మ్యముం
చక దానిని లయింపజేయుచు అనగా దాని అనిత్యత్వ అవాస్తవత్వములను
గుర్తించుచు బాహ్యేంద్రములయందు సన్మాత్రమగు ఆత్మస్వరూపాను
భవముతోడ, బాహ్యేంద్రములయందు నిస్సంకల్పుడవై అనగా జ్ఞాన
సమాధిస్థితితో గాలక్షేపము జేయుచుండవలయును. అందువలన మరల
నీకు సంసారము గలుగదు. (2) నీ మనస్సును సర్వదా బ్రహ్మమునందే
దృఢతరముగ నిలిపి, యింద్రియములను బాహ్యముఖము గావింపక వాని
స్థానములందు వానినుంచి, విషయ భోగాసక్తి రహితుడవగుచు దేహ
ధారణ విషయములందు నుపేక్షభావముతో ప్రారబ్ధానుసరణమున జరుగ
గలవను నిశ్చయముతోడ, జీవాత్మ పరమాత్మ లొక్కటిగ అనుసందించుచు
అఖండాకార వృత్తితో నిరంతరముగ బ్రహ్మానందానుభూతిని ప్రీతితోడ
నాస్వాదింపుము. శూన్య తుల్యమగు ప్రపంచముతోడ భ్రమజెందకుము,
అని తెలుపుచున్నారు. మరియు ఆత్మానుసన్ధానాభ్యాసకుల విశదీకరణము
నకు గాను శ్రీ శంకర భగవత్పాదుల ఆత్మానుసన్ధాన శ్లోకము నొకదానిని
నిచట ఉదహరించుచున్నాడను.

శ్లో॥ నాహందేహో నేన్ద్రియాణ్యంతరంగం, నాహంకారః
ప్రాణవర్గిన బుద్ధిః । దరాపత్య క్షేత్ర విత్తాదిదూరః, సాక్షీనిత్యః ప్రత్య
గాత్మా శివోహమ్ ॥ ఈ శ్లోకమునందు పై మూడు పాదములున్నా
శరీరేన్ద్రియాదుల నిషేధమును జూపించుచున్నవి. వానిని గ్రహించుట
అంత కష్టసాధ్యము గాదు. కాని నాలుగవ పాదమందున సాక్షీ, నిత్యః,
ప్రత్యగాత్మా, శివః, అహమ్, అని ఆయిదు పదములనుపయోగించిరి.

ఇవి గ్రహింపవలసినట్టి ఆత్మైక్యాను సన్ధానమును బోధించుచున్నవి. ఈ అయిదు శబ్దములయొక్క అర్థము అతి గంభీరమైన సిద్ధాంత సారము. వీనినిగురించి విపులముగ, లోగడ గ్రంథములో మనన వాక్యములందు యచటచట నిరూపింపబడి యున్నది. కావున ఆత్మ జ్ఞానాభ్యాసకులు యీ అయిదు పదములయొక్క అర్థమును జిజ్ఞాసువులు స్వయముగగాని, లేనిచో సద్గురు ముఖమునగాని తెలిసికొని, హృద్ధో చలము గావించుకొని జ్ఞానపూర్వకముగ అనుసన్ధానాభ్యాసము గావించు చుండుట శీఘ్ర ముక్తిదాయకము. జ్ఞానపూర్వకముగ నుండనట్టి యను సన్ధానాభ్యాస ఫల మల్పము కావున పరమము క్తిని గోరు విద్వాంసులకు శ్రుతి పరిమబోధను, శ్రుతి, యుక్తి. అనుభవములతో అనుసన్ధానాభ్యా సములను గావించుట ముక్తి తుల్యముగ నుండును.

ఆత్మ జ్ఞానాభ్యాసకులు వారి వారి ప్రారబ్ధానుసరణమున నెంతటి సుఖదుఃఖ భోగముల ననుభవించుచు వ్యవహరించుచున్నను తన పర మార్థ స్వరూపమును మరువక మానసికముగ యిట్లనుసన్ధించుకొన వచ్చును ప్రపంచ వ్యవహారము, బాహ్యము, కల్పితము. స్వస్వరూపాను సన్ధానము, మానసికము, ఆంతరిముగ జేయబడునది. రెంటికిని విరోధము లేదు. కావున జిజ్ఞాసువు అహం, నేను, యీ దేహసంఘాతము గాను. వాస్తవమున అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపుడనగు నా యందే జీవభావమున యీ అహం మమేదములు గల్పితములై నాకు స్ఫురించు చున్నవి ఇవి జడములు, పరిచ్ఛిన్నములు, దుఃఖపర్యవసితములుగ నున్నవి. అనగా దుఃఖరూపములు. నేనో, అపరిచ్ఛిన్నుడను, అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూపుడను. చిదాత్మ స్వరూపుడనగు నా యందే యీ దృశ్యమంతయు స్వాప్నికునియందు స్వప్నదృశ్యములాగున భాసించుచు స్వప్నానుభవ పదార్థములకన్న జాగ్రద్దృశ్యపదార్థములు మరికొంత దీర్ఘానుభవము నిచ్చుచున్నవి. ఈ అనుభవములన్నియు గూడ అనిత్యములై కాలాంతరమున నశించుచున్నవి. కాని ఆత్మ స్వరూపుడనగు

నేను మాత్రము జీవిత జీవితాంతమందెప్పుడును నశించుటలేదు. వివేక దృష్టితో చూచినయడల నా నాశమును నేను యెప్పుడును తెలిసికొనలే కున్నాను. కావున నేను నిత్యుడను. ప్రపంచమంతయు నేను ఉన్న యడలనే నాకు ప్రకాశించుచున్నది గాని నేను లేనిచో యీ ప్రపంచము నాకు లేదు. కావున సర్వప్రకాశ రూపుడను నేనేగాని వేరేదియును లేదు. నన్ను నేను తెలిసికొనుటకు మరియొక ప్రకాశము అనగా తెలివి అక్కరలేదు. సర్వకాల, అవస్థాత్రయమందును నన్ను నేనే తెలిసికొను చున్నాడను గాన నేను స్వప్రకాశుడను. నేను, నేను యనుకొనుట యే జీవునికై నను ఆత్మయే. అనగా తానే తనయందు పరమప్రేమ కలవాడుగ యున్నందున నా ఆత్మస్వరూపమే పరమ ప్రేమాస్పదముగ యున్న పరమానంద రూపము. దీనినిబట్టి జూచినయడల అఖండ పరమానంద స్వరూపుడను నేనే యైనిత్యుడుగ యున్నాను. నేను నిత్యుడను గావుననే నా నాశము నే నెరుగలేకున్నాను. అని జిజ్ఞాసువు స్వాత్మవిచారముచే నిశ్చయమునొంది, తన వాస్తవ స్వరూపమును ప్రీతి నిశ్చయముల తోడ గ్రహించి శాస్త్ర ప్రమాణమునుబట్టి జ్ఞానపూర్వకముగ యిట్లను సద్దించుకొనుట ముక్తిదాయకము, సాక్షాత్సాధనము. ఇది యెట్లుండ వలె ననిన :— “అహం బ్రహ్మస్మి”, నేను సర్వోపాధి విముక్త సజా తీయ, విజాతీయ, స్వగత భేదరహిత, నిత్య, నిరతిశయ, అఖండ సచ్చిదానంద స్వరూప, సర్వధీసాక్షి భూత, స్వప్రకాశ, సర్వాధిష్ఠాన స్వాత్మాభిన్న పరిపూర్ణ చిద్ధనానంద చిదాకాశ స్వరూపుడను. ఏది నిత్యమో, నిరవయవమో, అఖండమో, స్వప్రకాశ సర్వాధిష్ఠానమో, సర్వధీసాక్షి భూతమో, యీ ప్రపంచ ఉత్పత్తి స్థితి లయములు దేని యందు గలుగుచున్నవో, అనగా వీనికి ఏది ఆధారమో, ఏ జ్ఞానముచే సర్వజీవులచే ప్రపంచ మనుభవింపబడు చున్నదో, ఏ జ్ఞానము లేనిచో అను భవింపబడదో, ఏ జ్ఞానము సర్వకాల, అవస్థాత్రయ అబాధ్యమై అఖండ ముగ నుండి, సూర్య చంద్రాదులను గూడ బ్రకాశింపజేయుచు, జగదను

భవము నిచ్చుచున్నదో అట్టి సత్యజ్ఞానానస్త స్వరూపుడను నేనే— నేను అసంగుడను, అద్వితీయుడను, అఖండ పరమానస్త స్వరూపుడను, నా కన్న భిన్నముగ భాసించు యీ స్వదేహాది దృశ్యమంతయు గల్పిత మాత్రము. నా నిత్య నిరతిశయ సుఖప్రాప్తికి నా ఆత్మ స్వరూపము తప్ప మరేదియు నీ ప్రపంచమున గనుబడుటలేదు. నేనే నిత్య నిరతిశయానస్త రూపమగు పరమాత్మ, బ్రహ్మము, తదితర మేదియు వాస్తవముగ లేదు. వాస్తవ స్వరూపుడనగు నన్ను యీ అవాస్తవ అనిత్య దృశ్యము, దృశ్యసంబంధములు ఎట్లు బంధింపగలవు. స్వస్థ సింహము జాగ్రతయందున్న మూషికమునై నను బంధింప గలదా ! అట్లే జాగ్రత్ జాగ్రత గలిగిన ఆత్మజ్ఞానముగల అట్టి విద్వాంసుని యీ ప్రపంచము, ప్రపంచానుభవములు బంధింపజాలవు. ఈ ప్రపంచమున నాకు వాస్తవమున కావలసిన దేదియునులేదు. అవాస్తవానుభవములు నన్ను బంధింప జాలవు. వాస్తవ మాలోచించిన యీ దృశ్యమంతయు నా యందే మాయా కల్పితమై భాసించుచున్నది గాని వాస్తవమున నాకన్న వేరేదియును లేదను దృఢజ్ఞానదృష్టితో యీ ఆత్మకాముడు నిరస్తరము అనుసన్ధానాదుల గావించుచుండిన ప్రారబ్ధాంతమున తప్పక విదేహముక్తియగు పరమముక్తిని పొందును. ఇది శాస్త్రప్రమాణము. సందియము లేదు. ఈ విద్యాభ్యాస మహిమను గురించి శ్రీ వశిష్ట భగవానులు :-

శ్లో॥ స్నాతంతేన సమస్త తీర్థసలిలై, స్పర్శాపి దత్తావనిర్యజ్ఞానాంచ కృతం సహస్ర మఖిలా, దేవాశ్చ సంపూజితాః । సంసారావృసముద్భూతాః స్వపితర, స్త్రీలోక్య పూజ్యోవ్యసౌ, యస్య బ్రహ్మవిచారణే క్షణమపి, స్థైర్యం మనః ప్రాప్నుయాత్ ॥

ఎవ్వనిచిత్తము, బ్రహ్మవిచారమునందు క్షణమునేపై నను స్థైర్యమునొందునో అట్టివాడు సమస్త తీర్థములయందు, స్నానము చేసిన వాడును, సమస్త భూమిని దానముచేసినవాడును, సహస్ర యజ్ఞ

ములు చేసినవాడును, సకల దేవతల పూజించినవాడగును. వాని పితరులు సంసారమునుండి యుద్ధరింపబడుదురు. వాడు ముల్లోకములందును పూజ్యుడగుచున్నాడు అని తెలుపుచున్నారు. కావున మానవునకు యీ విద్యా లాభముకన్న పొందదగిన లాభము మరేమియును యీ పదు నాల్గు భువనములలో వెదకి జూచినను లేదు. కాన ఆత్మకాములగు జిజ్ఞాసువులు దీనిని బాగుగ నభ్యసించి కాలక్రమమున వారి ఆత్మ లాభము నొందుదురుగాక.

శ్లో॥ జ్ఞానసారమిదం కౌతా, మోహనామ బుధోదితమ్ ।
అధ్యేయం వేదవన్నిత్యం, మోక్షప్రాప్తి సుసాధనమ్ ॥

ఇతి శ్రీ కౌతా వంశోద్భవ, మోహనామశాస్త్రి విరచిత
“ఆత్మాను సన్ధాన రత్నావళి”
స మా స్త ము

ఓం తత్సత్

ను సన్ధాన రత్నావళి

(ఒక బ్రహ్మి భ్యాసకుని మనన సంగ్రహ వాక్యసంపుటి)

గ్రంథకర్త

కొతా మోహనరామశాస్త్రి

ఆత్మ విద్యాశ్రమము

విజయవాడ :: సికింద్రాబాదు

1976